

ปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด
ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

สหัสสภาริณ พันธุ์งามวงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2554

Legal issues related to corporate control of massage

That is intended to provide prostitution

SAHATSAYARIN PHANNGAMUAONG

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

เลขทะเบียน.....	0218189
วันลงทะเบียน.....	- 6 ก.ย. 2554
เลขเรียกทั้งสี่อ.....	343.07864795
	๘๔๖๘
	[2554]

for the Degree of Master of Laws

Department of Law

Graduate School, Dhurakij Pundit University

2011

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์พินิจ พิพัฒณ์ ที่ได้กรุณาสละเวลา=rับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา โดยได้ให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำต่างๆในการวิเคราะห์ประเด็นปัญหา และการศึกษา อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ ผู้เขียนขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี่

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ธีระ ศรีธรรมรักษ์ ที่รับเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรชัย เลื่อนนวี และรองศาสตราจารย์ ไพบูลย์ คงสมบูรณ์ ที่รับเป็นกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ อีกทั้งยังได้ให้ความอนุเคราะห์ช่วยแนะนำแนวทางและทั้งติงให้ข้อมูลที่ถูกต้องในการจัดทำวิทยานิพนธ์ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

นอกจากนี้ขอขอบคุณบิรา มารดา และเพื่อนร่วมงานในกระทรวงคมนาคม ที่ได้ให้กำลังใจและขอขอบคุณ นางสาวพนิพพร แคงสา ผู้ช่วยพิมพ์เอกสาร จนสำเร็จเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และหากคุณค่าจากการวิจัยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเกิดประโยชน์ในการศึกษาวิชาการและศาสตร์อยู่บ้าง ผู้เขียนขอระลึกเป็นกตเวทิตาแด่คณาจารย์ทุกท่านที่ประลิทช์ประสานวิชาความรู้แก่ผู้เขียน

สหัสษาริณ พันธุ์งามวงศ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๑
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๒
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๘
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	5
1.3 สมมติฐานของการศึกษา.....	5
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	6
1.5 วิธีดำเนินการศึกษา.....	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2. ความเป็นมาของหลักสูตร การค้าประเวณี และการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้อง กับการนวด.....	7
2.1 ความเป็นมาของหลักสูตร การค้าประเวณี.....	8
2.2 การค้าประเวณีของหลักสูตร การค้าประเวณีไทยในปัจจุบัน.....	10
2.2.1 กระบวนการเข้าเป็นผู้ค้าประเวณี.....	10
2.2.2 สาเหตุของปัญหาในการค้าประเวณี.....	12
2.2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการค้าประเวณี.....	14
2.2.4 สถานที่ที่มีการค้าประเวณี.....	16
2.3 สภาพปัญหาของการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด.....	18
2.4 กฎหมายที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด.....	20
2.4.1 ร้านนวดแผนโบราณ.....	20
2.4.2 สถานบริการ อาบ อบ นวด.....	21
2.4.2.1 การจัดตั้งสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546.....	21

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.4.2.2 ความหมายของสถานบริการ.....	21
2.4.2.3 สถานบริการที่ต้องขออนุญาต.....	26
2.4.2.4 ที่ดินสถานบริการ.....	30
2.4.2.5 การจัดการสถานที่ภายนอกและภายในของสถานบริการ.....	31
2.4.2.6 คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ.....	32
2.4.2.7 การขออนุญาตตั้งสถานบริการ.....	32
2.4.2.8 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ.....	36
2.4.2.9 ผู้จัดการสถานบริการ.....	40
2.4.2.10 ผู้บริการ.....	41
2.4.2.11 พนักงานเจ้าหน้าที่.....	41
2.4.2.12 การอุทธรณ์คำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่.....	43
2.4.2.13 โทษตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ชั่งเก้าไข่เพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546.....	45
2.4.3 ร้านสปาเพื่อสุขภาพ.....	50
2.5 ประวัติความเป็นมาของอินเทอร์เน็ตในไทย.....	54
3. มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศในการควบคุม การค้าประเวณี.....	59
3.1 มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทย.....	59
3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550.....	59
3.1.2 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ชั่งเก้าไข่เพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546.....	61
3.1.3 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539....	62
3.1.4 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540.....	67

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.2 มาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศ.....	69
3.2.1 ประเทศไทย.....	69
3.2.2 ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน.....	80
4. ปัจจัยทางกฎหมายในการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี.....	86
4.1 ปัจจัยกฎหมายที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด.....	87
4.1.1 ร้านนวดแผนโบราณ.....	87
4.1.2 สถานบริการ อาน อบ นวด.....	91
4.1.3 ร้านสปาเพื่อสุขภาพ.....	94
4.2 ปัจจัยการบังคับใช้พระราชบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนวดและ การปราบปรามการค้าประเวณี.....	97
4.2.1 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546.....	98
4.2.2 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539.....	100
4.3 ปัจจัยการเผยแพร่เว็บไซต์ของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต.....	103
5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	107
5.1 บทสรุป.....	107
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	112
บรรณานุกรม.....	114
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนวดไทย.....	121
ภาคผนวก ข ร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.	125
ประวัติผู้เขียน.....	142

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

2.1 สถานที่ที่มีการค้าประเวณีและจำนวนผู้ให้บริการทางเพศทั่วประเทศ พ.ศ. 2550...	17
2.2 ฐานความผิด มาตรา แล้วอัตราโทษ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546.....	46

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด
ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี
ชื่อผู้เขียน สมชาย พันธุ์งามวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ พินิจ ทิพย์มณี
สาขาวิชา นิติศาสตร์
ปีการศึกษา 2553

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี ได้แก่ ร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการอาบอบนวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ โดยที่ทั้งสามกิจการเป็นกิจการที่มีรูปแบบการดำเนินธุรกิจที่ใกล้เคียงหรือเหมือนกัน กล่าวคือ อาศัยการนวดเพื่อประกอบกิจการ ซึ่งในปัจจุบันธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดของประเทศไทยมีจำนวนมากที่มีเจตนาเปิดสถานประกอบการเพื่อจัดให้มีการค้าประเวณี โดยภายในสถานประกอบการไม่มีการนวดเพื่อสุขภาพอย่างแท้จริงแต่อย่างใด ดังนั้น หากปล่อยให้ธุรกิจที่ลังเลก่อน ใหญ่ไม่ยอมรับและกฎหมายของไทยถือว่าการค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายต้องปราบปรามการกระทำการดังกล่าวแล้ว การให้ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีสามารถจัดตั้งหรือแอบแฝงอยู่ในลังเลก่อน ไทยได้เป็นจำนวนมากนั้น จะทำให้เห็นได้ว่า การควบคุมหรือการบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยไม่มีประสิทธิภาพ

จากการศึกษากฎหมาย กฎ ระเบียบหรือประกาศที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด ได้แก่ ร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการอาบอบนวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพพบว่า ไม่มีกฎหมายฉบับใดที่เป็นกฎหมายเฉพาะในการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดทั้งที่เป็นธุรกิจประเภทเดียวกัน ซึ่งร้านนวดแผนโบราณและกิจการสปาเพื่อสุขภาพได้อาศัยเพียง กฎ ระเบียบหรือประกาศของกระทรวงสาธารณสุขในการควบคุมดูแลเท่านั้น อีกทั้ง การควบคุมสถานบริการอาบอบนวด ของกระทรวงมหาดไทยมีเพียงกฎหมายสถานบริการฉบับเดียวควบคุม แต่กฎหมายสถานบริการดังกล่าวบังคับใช้กับธุรกิจหลายประเภท ดังนั้น การควบคุมสถานบริการอาบอบนวด จึงไม่มีความเคร่งครัดแต่อย่างใด ซึ่งมีเพียงลักษณะการควบคุมรูปแบบการดำเนินกิจการเท่านั้น ไม่ได้มุ่งเน้นการปราบปรามการค้าประเวณี ตลอดทั้ง กฎ ระเบียบหรือประกาศที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด ไม่มีความชัดเจนและเด็ดขาดในเรื่องการควบคุมการประกอบกิจการ ไม่ให้มี

การค้าประเวณี ส่งผลให้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามการค้าประเวณีขาดประสิทธิภาพและไม่สามารถบังคับใช้อย่างได้ผล

ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีข้อเสนอว่า ควรที่จะออกกฎหมายฉบับใหม่เพื่อควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดทั้งหมด ไม่ให้สามารถจัดตั้งเพื่อค้าประเวณีได้โดยง่ายภายใต้หลักการและวิธีปฏิบัติเช่นเดียวกัน ตลอดทั้ง รัฐควรแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามการค้าประเวณีใหม่ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมด้วย ซึ่งจะทำให้ปัญหาธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีลดลงและการบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพสูงสุด

Thesis Title	Legal issues related to corporate control of massage That is intended to provide prostitution
Name	Sahatsayarin Phanngamuaong
Thesis Advisor	Assoc. Prof. Pinit Tipmanee
Department	Law
Academic Year	2010

ABSTRACT

The objective of this thesis is to study legal problems in controlling the business to involve with the massage that is intended to provide for prostitution including tradition massage a place of service Turkish massage and spa for health by the three enterprise with a business model similar or identical words, based massage business. In the current business Thai massage involves a lot of that is intended to open the establishment to provide for Prostitution by the lack of a massage establishment for health in any way, so true. If to let go leave the business and society as a whole does not recognize the laws of Thailand is considered prostitution. Against the law to combat such offenses. The businesses involved in massage. That is intended to provide or to set up a covert prostitution in Thai society has a lot of it Will be seen that Control or law enforcement in Thailand are not effective.

The study of laws, regulations or announcements related to the control of the massage business such as tradition massage a place of service Turkish massage and health spa were not Any law that is legal only in control-related businesses as well as a massage business. The same type. The Traditional Massage and spa for health affairs of little regulation or Announcement of the Ministry of Public Health to oversee the only other control a place of service Turkish Massage. Ministry of Interior facilities, only a single control law. But the law places That applies to many types of business, so control Turkish Massage .There is no discrimination, whatsoever. The only style format control not only the operation. Focused on the suppression of prostitution throughout the regulatory control of to manage related business Massage with no clear and absolute control in business not to have Prostitution Resulted in laws relating to the Suppression of Prostitution inefficient and can not be enforced effectively.

So The objective of this thesis offer should be legislated new constitution to control the business related to massage all to be set up for prostitution easily under the principles and practices as well as the government should improve. Laws related to the suppression of prostitution to keep pace with new changes in society. This allows the business problems associated with the massage that is intended to provide for the sale of reduced and most effective law enforcement.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยมีธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก เนื่องจากคนหันมาใส่ใจดูแลสุขภาพ ดังนั้น สถานประกอบการจึงต้องมีมาตรฐาน การให้บริการด้วยมีคุณภาพ และปลอดภัยในการใช้บริการด้วย แต่จากการศึกษาพบว่า ธุรกิจประเภทนวดยังไม่มีการส่งเสริม และกำกับดูแลจากหน่วยงานภาครัฐอย่างเป็นรูปธรรม การดำเนินกิจการหรือการประกอบการใดๆ ยังไม่เป็นระบบ ทำให้สถานประกอบการบางแห่งไม่ได้มาตรฐาน ผู้ประกอบธุรกิจหลายรายไม่มีเจตนาเปิดสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพอย่างแท้จริง แต่อาศัยชื่อกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดประเภทต่างๆ เพื่อค้าประเวณี ผู้เขียนจึงสนใจทำการศึกษาธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดในกิจการสามประเภท ได้แก่ ร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปา เพื่อสุขภาพ เนื่องจากกิจการเหล่านี้ มีลักษณะการดำเนินกิจการคล้ายกัน แต่การควบคุมดูแลของหน่วยงานรัฐแตกต่างกันมาก ก่อให้เกิดช่องว่างของกฎหมายที่ไม่สามารถควบคุมการดำเนินกิจการภายใต้ในสถานประกอบการให้ไม่มีการค้าประเวณีได้ ดังนี้

1. ร้านนวดแผนโบราณ ในกรณีที่ไม่ใช่การนวดแพทย์แผนไทยซึ่งเป็นศาสตร์บำบัดและรักษาโรคแขนงหนึ่งของการแพทย์แผนไทย หรือการนวดเพื่อรักษาโรคในสถานพยาบาลแล้ว ก็ไม่ต้องขึ้นทะเบียน และขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะกับกระทรวงสาธารณสุข ตามพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. 2542 ดังนั้น ร้านนวดแผนโบราณทั่วๆไป ที่เปิดสถานประกอบการนวด หากไม่มีการอ้างว่าเป็นการรักษาโรคแล้ว ก็ไม่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติตั้งกล่าว อีกทั้ง สถานประกอบการร้านนวดแผนโบราณเหล่านี้ ยังใช้บ้านของผู้ประกอบการเอง ห้องแคล้ว ห้องเช่า หรือตึกแคล้วใดเป็นสถานประกอบการได้ รวมถึงยังไม่ถูกควบคุมในเรื่องของการจดทะเบียนนิตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 เพราะร้านนวดแผนโบราณไม่ใช่สถานบริการตามกฎหมายฉบับดังกล่าว ดังนั้น ร้านนวดแผนโบราณจึงสามารถเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่ไม่ว่าจะเป็น ข้างสถาบันการศึกษา วัดหรือชุมชน ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม หากเป็นร้านนวดแผนโบราณทั่วๆไป ที่ดำเนินกิจการนวดเพื่อสุขภาพ อย่างแท้จริงน่าจะไม่มีปัญหา แต่ประเด็นปัญหาที่สำคัญก็คือ มีผู้อาศัยธุรกิจร้านนวดแผนโบราณ เปิดสถานประกอบการเพื่อค้าประเวณีเป็นจำนวนมาก แต่การควบคุมการดำเนินธุรกิจของร้านนวดแผนโบราณให้ปฏิบัติตามกฎหมายนายกราชทำได้ยาก เพราะไม่มีกฎหมายฉบับใดที่ใช้ควบคุมการ ดำเนินธุรกิจเหล่านี้โดยตรง ตลอดทั้ง ร้านนวดแผนโบราณยังสามารถเลือกให้อยู่ในการ ควบคุมดูแลของกระทรวงมหาดไทยและตำรวจ หรือกระทรวงสาธารณสุขได้ จึงยิ่งทำให้หน่วยงาน ภาครัฐเกิดความสับสนในเรื่องของการเข้าควบคุมดูแล จนกล้ายเป็นการปล่อยปละละเลย ทำให้ร้าน นวดแผนโบราณมีการค้าประเวณีเป็นจำนวนมาก

2. สถานบริการ อาบ อบ นวด เป็นสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 อยู่ในการควบคุมดูแล ของกระทรวงมหาดไทยและตำรวจ สถานบริการ อาบ อบ นวด เป็นหนึ่งในธุรกิจสีเทาที่ทำรายได้ จำนวนมหาศาล เนื่องจากการนวดตัวและการอาบน้ำเพียงอย่างเดียวจึงเป็นไปไม่ได้ที่ธุรกิจนี้จะมีรายได้ เป็นจำนวนมาก นอกจากร่วมค่าตัวและค่าให้บริการทางเพศ ดังนั้น ราคางานมีกิริเมต้นที่ 1500 - 5000 บาทต่อรอบ การนวดตัวและการอาบน้ำจึงเป็นเพียงจากบังหน้า ที่ผู้ประกอบการสถานบริการอ้าง เพื่อขอใบอนุญาตสถานประกอบการตามกฎหมายท่านั้น คนในสังคมไทยและหน่วยงานภาครัฐ ล้วนทราบดีว่า สถานบริการอาบ อบ นวด มีเจตนาเปิดสถานบริการเพื่อค้าประเวณี แต่สร้างกระแส ข่าวว่า การค้าประเวณีที่เกิดขึ้นภายในสถานบริการเกิดขึ้นจากการตกลงปลง ใจของหมอนวดกับ แขกผู้ใช้บริการ สถานบริการ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ ทั้งที่ความเป็นจริงผู้ประกอบการมีเจตนา ดำเนินธุรกิจที่มีเจตนาจัดให้มีค้าประเวณีแทนทั้งสิ้น โดยสามารถพิจารณาถึงเจตนาของผู้ประกอบการ สถานบริการที่มีเจตนาเพื่อค้าประเวณีได้จากรูปแบบการดำเนินธุรกิจ เช่น การคัดเลือกพนักงานที่ หน้าตาดีและอาชญากรที่เป็นหมอนวด การทำอัลบัมหมอนวดที่เซ็กซ์ใหญ่ใช้บริการเลือก การรับนักเรียน นักศึกษาเข้ามาเป็นหมอนวด sideline การให้หมอนวดนุ่มน้อยห่มน้อยหรือเปลือยก การจัดโชว์ อาบน้ำและการร่วมเพศโชว์ ประกอบกับการเชิญแขกของคนเชิญแขกและมาซ้ำ ที่อธิบายถึง ลักษณะคุณสมบัติทางเพศของหมอนวดแต่ละคน ได้เป็นอย่างดี เหล่านี้เป็นต้น ทำให้เห็นว่า กฎหมายสถานบริการเป็นเพียงกฎหมายทั่วไป เพื่อจัดตั้งสถานบริการหลากหลายรูปแบบเท่านั้น ไม่ได้มีบทบาทในการใช้ควบคุมการดำเนินธุรกิจของสถานบริการ อาบ อบ นวด ให้ลดหรือไม่มี การค้าประเวณี แต่กฎหมายสถานบริการกลับถูกมองเป็นกฎหมายที่เปิดช่องว่างให้มีการค้าประเวณี ในสถานบริการ อาบ อบ นวด ได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย แค่เพียงผู้ประกอบการปฏิบัติตาม ขั้นตอนทางกฎหมาย เท่านั้น อีกทั้ง การจัดตั้งสถานบริการ การขอหรือต่อใบอนุญาตสถานบริการ ล้วนเป็นหน้าที่หลักของตำรวจในพื้นที่ กล่าวคือ ในกรุงเทพมหานครต้องยืนคำขอต่อผู้กำกับการ

หรือสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลท้องที่ ส่วนจังหวัดอื่นๆต้องยื่นคำขอต่อนายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิจอำเภอท้องที่ที่สถานบริการตั้งอยู่ ดังนี้ เอกพะในกรุงเทพมหานคร ที่ให้ตรวจ เป็นผู้ออกใบอนุญาตและเป็นผู้ทำการจับคุณการกระทำความผิดด้วย จึงทำให้ไม่ค่อยมีสถานบริการ อาบ อบ นวด ได ถูกเพิกถอนใบอนุญาต เนื่องจากแหล่งสถานบริการอาบ อบ นวด ย่านรัชดาภิเษก เพราะเกี่ยวข้องกับส่วนราชการมหาศาล ทำให้การปราบปรามการค้าประเวณีไม่มีประสิทธิภาพและไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และประมวลกฎหมายอาญา

3. สปาเพื่อสุขภาพ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขอ กตตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ไดกำหนดรูปแบบของธุรกิจประเภทสปาไว้ 3 แบบ คือ 1. กิจการสปาเพื่อสุขภาพ 2. กิจการนวดเพื่อสุขภาพ และ 3. กิจการนวดเพื่อเสริมสวยโดยทั้งสามรูปแบบอาจมีการใช้น้ำเพื่อสุขภาพ การประกอบกิจการสปา โดยหลักแล้วล้วน มีวัตถุประสงค์เพื่อการผ่อนคลายล้ามเนื้อ ความเมื่อยล้า ความตึงเครียด ของร่างกาย ซึ่งเป็นไปเพื่อสุขภาพของบุคคลอย่างแท้จริง ทำให้การจัดตั้งสถานประกอบการหรือการดำเนินธุรกิจ ไม่มีข้อปฏิบัติตามกฎหมายที่ยุ่งยาก เพียงแค่ผู้ประกอบกิจการปฏิบัติตามข้อกำหนดของประกาศกระทรวงสาธารณสุขเท่านั้น อีกทั้ง การจัดตั้งสปาเพื่อสุขภาพ ไม่มีกฎหมายห้ามจัดตั้งถ้าไม่ได้ ibr รับรองมาตรฐานของกระทรวงสาธารณสุข เนื่องจากการ ได ibr รับรองเป็นไปเพื่อแสดงว่าร้านสปาดังกล่าวมีมาตรฐานเป็นไปตามประกาศของกระทรวงสาธารณสุข ในเรื่องสุขอนามัย เท่านั้น และเมื่อกฎหมายไม่มีกำหนดว่า การประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ ให้ยื่นคำขออนุญาต และเมื่อผู้อนุญาตออกใบอนุญาตให้แล้วจึงประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นได ประกอบกับหมวดนวดจะเป็นครึ่งได ทำให้ผู้ประกอบธุรกิจหลายรายอาศัยชื่อสปาเพื่อสุขภาพบังหน้าเปิดสถานประกอบการเพื่อค้าประเวณีเต็มรูปแบบ โดยการดำเนินธุรกิจมีลักษณะเดียวกับสถานบริการ อาบ อบ นวด เน้นการ Entertain กับผู้ใช้บริการ ไม่ได้มีการประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดแต่อย่างใด สปาเพื่อสุขภาพที่แท้จริงจึงเสียชื่อเสียงไปทั่วโลก เพราะ ไม่ว่าจะเป็นร้านสปาภายในประเทศไทยหรือร้านสปานองไทยที่ไปเปิดในต่างประเทศ ชาวต่างชาติสามารถใช้บริการทางเพศหญิง ไทยได้เหมือนๆกัน ดังนั้น ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องมีกฎหมายเฉพาะเพื่อใช้ควบคุม กิจการสปาเพื่อสุขภาพอย่างแท้จริง โดยตรงเพื่อให้ลดการเปิดสถานประกอบการสปาอื่นๆที่มีเจตนาค้าประเวณี

ปัจจุบันธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด ไม่ว่าจะเป็นนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อสุขภาพที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี มีการแข่งขันกันสูงเพื่อเรียกผู้ใช้บริการและการศึกษาพบว่า ธุรกิจเหล่านี้ส่งเสริมทางการให้บริการทางเพศในรูปแบบ

เว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ตด้วย ซึ่งเว็บไซต์ส่วนใหญ่ของธุรกิจประเภทนี้ มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งถึง การให้บริการนวดร่างกายเพื่อการผ่อนคลาย หรือเพื่อสุขภาพอย่างแท้จริง แต่บนเว็บไซต์ที่ปรากฏ กลับพบว่ามีการนำเสนอถึงการให้บริการทางเพศหรือมุ่งค้าประเวณีเป็นหลัก อาทิเช่น ภาพของ หนอนวดในลักษณะเซ็กซ์หรือโป๊เปลือย ภาพหนอนวดที่นุ่มน้อยห่มน้อย ภาพหนอนวดแต่ละคนที่ ถูกเรียงในลักษณะของการจัดระดับเกรด เช่น ดาวประจำสถานประกอบการ ตลอดทั้งการบรรยาย คุณสมบัติของหนอนวดแต่ละคนที่มีลักษณะขั้วๆถึงการกระทำทางเพศ และภาพกิจกรรมของสถาน ประกอบการที่มีลักษณะเสื่อมต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน เช่น ภาพการแสดงโชว์อาบน้ำของ หนอนวด ภาพแสดงการร่วมเพศระหว่างชายหญิง ภาพที่มีลักษณะปลุกเร้า ขั้วๆ อารมณ์ทางเพศ ระหว่างผู้ใช้บริการชายกับหนอนวดหญิงเป็นหมู่คณะ เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวไม่ ปรากฏว่ามีคำวจหรือหน่วยงานภาครัฐได เข้าไปดำเนินการตามกฎหมายหรือทำการปิดเว็บไซต์ เหล่านี้

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษากฎหมายหลายฉบับของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการนวด หรือการป้องกันปราบปรามการค้าประเวณี พบว่ามีกระชัดกระจา요อยู่ในกฎหมายทั่วไปยกเว้นการ นำมานำบังคับใช้ ได้แก่ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ สถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติก่อนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 พระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้านุษช พ.ศ. 2551 เป็นต้น ซึ่งกฎหมายเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำให้ธุรกิจที่ เกี่ยวข้องกับการนวดลดลงการเปิดสถานประกอบการที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีลงแต่อย่างใด กลับกันธุรกิจเหล่านี้กลับมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทั้งในเมืองหลวงและต่างจังหวัด โดยเฉพาะกิจการสปา เพื่อสุขภาพลดลงทั้ง ผู้ประกอบกิจการในเหล่านี้ใช้ระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อส่งเสริมการให้มีการ ค้าประเวณีด้วย จึงเป็นการยากแก่การใช้กฎหมายที่มีอยู่เดิมควบคุม เนื่องจากกฎหมายเดิมไม่ใช่ กฎหมายเฉพาะที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดทั้งหมด อีกทั้ง กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ ธุรกิจ นวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อสุขภาพที่มีอยู่ในปัจจุบันล้วนไม่ ทันสมัยต่อโลกเทคโนโลยี การนำมาปรับใช้จึงไม่เคยเกิดขึ้น รวมถึงเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องก็ไม่มี บทบาทหรืออำนาจหน้าที่ในการจัดการกับผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว และไม่มีหน่วยงานที่ รับผิดชอบโดยตรง ประเทศไทยมีกฎหมายเพียงฉบับเดียวที่ใช้ควบคุมการกระทำการค้าความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แต่จากการศึกษาเห็นว่า มีมาตรา 14 เพียงมาตราเดียวที่อาจเกี่ยวข้องกับการส่งเสริม

ทางการให้บริการที่มีลักษณะค้าประเวณนเว็บไซต์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตของผู้ประกอบธุรกิจ นวัตกรรม โบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อสุขภาพได้ แต่จากการศึกษานักบัญชี ดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่า มาตรานี้มุ่งเน้นถึงการควบคุมบุคลากรทั่วๆไป ไม่ให้นำภาพโป๊เปลือยของตนเองหรือผู้อื่น ตลอดทั้งภาคกิจกรรมทางเพศของตนเองหรือบุคลากรใด เพยแพร่ลงบนระบบ อินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นพระรูปเท่าไม่ถึงการหรือมีเจตนาเพื่อกลั่นแกล้งหรือสร้างความอับอาย ให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดเท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจนวัตกรรม โบราณ สถาน บริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อสุขภาพ ซึ่งมีเจตนาเปิดสถานประกอบการเพื่อจัดให้มีการ ค้าประเวณีด้วย

ผู้เขียนจึงสนใจศึกษากฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มี การค้าประเวณีทั้งระบบประกอบกับกฎหมายของต่างประเทศ ซึ่งจะทำให้รู้ถึงช่องว่างของกฎหมาย ใน การบังคับใช้และการปราบปรามการค้าประเวณีของไทยที่ขาดประสิทธิภาพ ตลอดทั้งสามารถ หาแนวทาง ทางกฎหมายที่สามารถใช้ควบคุมการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด ไม่ให้มี การค้าประเวณีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงความเป็นมาและลักษณะของธุรกิจ ที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

1.2.2 เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดของประเทศไทย และเบริญเพิ่มนักกฎหมายของต่างประเทศ

1.2.3 เพื่อศึกษาปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมธุรกิจ ที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

1.2.4 เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา แก้ไขเพิ่มเติมหรือออกกฎหมายใหม่เพื่อ ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ประเทศไทยเกิดธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเป็นจำนวนมาก และที่พนวจมีปัญหาในการควบคุมดูแลการดำเนินกิจกรรมมากที่สุด ได้แก่ ธุรกิจนวัตกรรม โบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อสุขภาพ เนื่องจากธุรกิจเหล่านี้มีเจตนาเปิดสถานประกอบการเพื่อค้าประเวณี อัน เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายจึงต้องควบคุมให้อยู่ในวงจำกัด แต่จากการศึกษาพบว่า ธุรกิจเหล่านี้ยัง ไม่มีกฎหมายเฉพาะที่ใช้ควบคุม โดยตรง จึงต้องอาศัยกฎหมายทั่วไปเทียบเคียงเพื่อปราบปรามการ

กระทำความผิดของผู้ประกอบการ ดังนั้น หากมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปของประเทศไทยที่มีอยู่ หรือออกกฎหมายใหม่เพื่อความคุ้มครองกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด จะทำให้การค้าประเวณีลดลงและการบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการนวดและการปราบปรามค้าประเวณีของประเทศไทย อาทิเช่น พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ประมวลกฎหมายอาญา และกฎหรือประกาศกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนกฎหมายหรืออนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของต่างประเทศ

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาโดยวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) ด้วยการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารทางนิติศาสตร์ อันได้แก่ หนังสือหรือตำราทางวิชาการ บทบัญญัติกฎหมายแห่งรัฐ วิทยานิพนธ์ทางกฎหมาย บทความหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องและคำพิพากษาของศาล ในการวิเคราะห์ แหล่งข้อมูลจากห้องสมุดและทางอินเตอร์เน็ต โดยใช้วิธีอ่าน ทำความเข้าใจ คัดย่อ วิเคราะห์ ข้อมูลที่ได้มา เพื่อค้นหาสภาพปัจจุบันและแนวทาง แก้ไขปัญหาการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงความเป็นมาและลักษณะของธุรกิจ ที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

1.6.2 ทำให้ทราบถึงกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดของประเทศไทย และเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ

1.6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

1.6.4 ทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาและข้อเสนอแนะ เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมหรือออกกฎหมายใหม่เพื่อควบคุมธุรกิจ

บทที่ 2

ความเป็นมาของหลังโสเกลนี การค้าประเวณี และการควบคุมธุรกิจ ที่เกี่ยวข้องกับการนวด

การค้าประเวณีของหลังโสเกลนี เกิดขึ้นมาช้านานไม่ใช่จะเป็นสังคมของประเทศไทย หรือสังคมของต่างประเทศ การค้าประเวณีของหลังโสเกลนีมีการแอบแฝงหรืออยู่ในรูปของธุรกิจ หลายประเภท เช่น สำนักหรือซ่อง โรงแรม บังกะโล เกสเช้าส์ โรงแรม น้ำชา บาร์เบียร์ บาร์ บาร์อาโกโก้ คลิกโกะ ไนต์คลับผับ คาเฟ่ โอลิมปิก ร้านอาหาร ร้านเสริมสวย ร้านตัดผมชาย นาง trotsพท์ เตร็ดเตร์ หรือบาร์รำวะ เป็นต้น โดยในสมัยอดีตการค้าประเวณีของหลังนั้นเกิดขึ้นมาจากสภาพปัจจัยทางภูมิศาสตร์เป็นหลัก แต่ในปัจจุบันด้วยระบบทางน้ำและเศรษฐกิจที่เดินโตรเขี้ยวนอย่างรวดเร็วทำให้ผู้คนเห็นคุณค่าและนิยมทางด้านวัฒนาการ ทำให้กลุ่มนักเรียน นักศึกษาหรือพนักงานในออฟฟิศ หันมาค้าประเวณีตามไปด้วย กล่าวคือ กลุ่มนักเรียน นักศึกษาหรือพนักงานในออฟฟิศ ส่วนใหญ่มีเงินใช้จ่ายหรือดำรงชีวิตได้ตามปกติอยู่แล้ว แต่เนื่องจากความต้องการทางด้านวัฒนาการมาก เช่น ต้องการมีเครื่องประดับหรือเสื้อผ้าที่มีราคาแพงๆ ต้องการที่จะมีรถยนต์หรือโทรศัพท์หรูๆ จึงมีการค้าประเวณีเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากซึ่งมีทั้งในรูปแบบของงานประจำและ Side Line โดยแอบแฝงอยู่ในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจดให้มีการค้าประเวณีโดยเฉพาะร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบอบนวดและร้านสปาเพื่อสุขภาพ เป็นต้น และจากการศึกษาสภาพปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการนวดพนักงาน พบว่า ร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบอบนวดและร้านสปาเพื่อสุขภาพ ไม่มีกฎหมายควบคุมธุรกิจเหล่านี้โดยเฉพาะจึงทำให้ไม่สามารถปราบปรามการค้าประเวณีได้อย่างเด็ดขาด ดังนั้น ในบทนี้ผู้เขียนจึงได้กล่าวถึงรายละเอียดในเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี สภาพปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการนวด กฎหมายที่ใช้ควบคุมร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบอบนวดและร้านสปาเพื่อสุขภาพ และการใช้อินเทอร์เน็ตในการโฆษณาของกิจการเหล่านี้ โดยมีรายละเอียดเป็นลำดับดังนี้

2.1 ความเป็นมาของหญิงโสเภณี

นครโสเภณีหรือหญิงนครโสเภณี¹ (อังกฤษ : prostitute, common prostitute หรือ whore) หมายความว่า ผู้หญิงประเททหนึ่งที่หาเลี้ยงชีพด้วยการค้าประเวณี มีความหมายตามตัวอักษรว่า หญิงงานประจำเมือง หรือหญิงผู้ทำให้เมืองงาม เรียกโดยย่อว่า "โสเภณี" "หญิงโสเภณี" หรือ "หญิงงานเมือง" ทั้งนี้ ในภาษาแบบแผนเรียก "นครโสภิณี" หรือ "หญิงนครโสภิณี" ภาษาถิ่นอีสานเรียก "หญิงแม่จ้าง" และภาษาปากเรียก "กะหรี่" "หญิงหากิน" หรือ "อิตัว"

สำหรับที่รวมกลุ่มของหญิงนครโสเภณีซึ่งบางทีก็เป็นที่ประกอบอาชีพด้วยนี้ เรียก "ช่องโสเภณี" (อังกฤษ : bawdy house, brothel, disorderly house, house of ill fame หรือ house of prostitution) โดยรวมเรียก "โรงหญิงนครโสเภณี" และภาษาปากว่า "ช่องกะหรี่"

คำว่า โสเภณีนี้ เมื่อพิจารณาจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน แปลว่า งาน หรือ หญิงงาน แต่บุคคลทั่วไปเมื่อพูดถึงคำว่า โสเภณีมักนึกถึง หญิงที่ทำการค้าประเวณี ซึ่งคำๆ นี้ เป็น คำย่อมาจากคำว่า "นครโสเภณี" หรือ "นครโสภิณี"² ซึ่งหมายถึง หญิงที่รับจ้างสำเร็จความใคร่ของ ผู้อื่น ตรงกับภาษาจีนว่า หน้าฉ่า³ และตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Prostitute" (Prostitute means a person who has sex for money)⁴

หญิงนครโสเภณีนี้เรียกสั้นๆ ว่า หญิงโสเภณี หรือโสเภณี ซึ่งเดิมพจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน (ฉบับ พ.ศ. 2493) ให้นิยามว่า "หญิงงานเมือง, หญิงคนชั่ว"

ภาคอีสานเรียกหญิงนครโสเภณีว่า "หญิงแม่จ้าง" คือ เป็นผู้หญิงที่รับจ้างกระทำชำเรา สำหรับ โดยได้รับเงินหรือผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง

ปทนานุกรมกฎหมายของ Wharton ให้นิยามของหญิงโสเภณีไว้ว่า "หญิงโสเภณี คือ หญิงที่สมสู่กันชายไม่เลือกหน้าเพื่อหวังผลประโยชน์แห่งการให้เช่า"⁵

พจนานุกรมกฎหมายของ Frank D Hoore ให้นิยามของหญิงโสเภณีไว้ว่า หญิงโสเภณี คือ หญิงที่ยอมให้ร่วมประเวณีโดยไม่เลือกหน้าเพื่อหวังทรัพย์สิน⁶

¹ สลิดย์ เลึงไชสง. (2521-2522). นครโสเภณี (สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 15 : ธรรมจักร-นิตออก). หน้า 9325-9337.

² วันชัย ศรีนวลนด. (2505). ทัศนคติของตำรวจไทยต่อปัญหาโสเภณี. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พระนคร โรงพิมพ์รัฐวิรื้องธรรม. หน้า 933.

³ บุญนาค สายสว่าง. (2521). "โสเภณี." มหาดไทย, ปีที่ 2, ฉบับที่ 30. หน้า 107.

⁴ oxford advanced learner's dictionary (sixth edition). page 1060.

⁵ ก่อเกียรติ เอี่ยมบุตรอบ. (2521). ทัศนคติของข้าราชการตำรวจน้ำที่มีต่อการจดทะเบียนโสเภณี (งานวิจัย). หน้า 17.

ปท่านานุกรรมกฎหมายของ James A Ballentene ให้นิยามของหญิงโซเกลีไว้ว่า หญิงนครโซเกลี คือ หญิงที่หาเงินในทางร่วมประเวณโดยไม่เลือกหน้า⁷

Guyot ชาวฝรั่งเศส ให้ไว้คราห์ศัพท์ว่า โซเกลี คือ คนที่ยอมรับการร่วมประเวณเพื่อหวังผลแห่งรายได้⁸

Berger and Richard นักสังคมศาสตร์ชาวฝรั่งเศส ให้ไว้คราห์ศัพท์ว่า หญิงโซเกลีที่ขายร่างกายเพื่อการประเวณเป็นอาชีพ⁹

1) หญิงงามเมือง

ที่แปลว่า "หญิงงามเมือง" นั้น คำนี้ความหมายเดิมหมายถึงเพียงนางบำเรอชั้นสูงประจำนครใหญ่ ๆ หรือนครหลวง มีหน้าที่ปรนนิบติและบำเรอชายทั้งที่เป็นแท็กเมืองและชาวเมือง ให้เป็นที่ชอบใจโดยไม่ประ伤ค์จะมีลูกสืบสกุล เพราะหญิงประเทคนี้ถือว่าถ้ามีลูกแล้วตนก็ไม่เป็นที่ชอบใจของชายที่จะมาให้บำเรออีก นี้เป็นวัฒนธรรมโบราณของแคนาดาเชียดตะวันตก

มีตัวอย่างในสมัยพุทธกาล คือ นางสาวรดี มารดาของหมอดีวากโกรกัง นางเป็นนางบำเรอชั้นสูงประจำกรุงราชคฤห์ นครหลวงแคว้นม坎ธ (ปัจจุบันคือรัฐพิหาร ประเทศไทยเดิม) เมื่อบำเรอชายแล้วก็เกิดตั้งท้องขึ้นจึงอ้างว่าเจ็บป่วยเพื่อปิดความจริงและไม่ยอมพบใครทั้งสิ้น ตลอดเวลาตั้งท้องนั้น เมื่อคลอดแล้วได้อาเนะหุ่นห่อทารกใส่กระดังไปทิ้งในเวลากลางคืน เจ้าชายอกบัญ พระราชนอรสพระเจ้าพิมพิสาร เสด็จไปพบและรับมาเลี้ยงจึงรอดตาย ทารกนั้นจึงได้ชื่อว่า "ชีวาก" (ชีวะกะ) แปลว่า "ผู้มีชีวิต"

2) นครโซเกลี¹⁰

ที่มีชื่อว่า "นครโซเกลี" นั้น ราชบัณฑิตยสถานว่าเห็นจะเป็นพระว่า หญิงพวกนี้ อาศัยเมืองหรือนครเป็นที่หาเลี้ยงชีพ หญิงโซเกลีตามชนบทนั้นไม่มี เพราการเป็นโซเกลีนั้นเป็นที่รังเกียจของสังคม ผู้หญิงพวกนี้จึงอาศัยที่ชุมชนเป็นที่หากิน อิกประการหนึ่ง ในเมืองหรือนครนั้น มีผู้คนลูกค้ามากมาย เป็นการสะดวกแก่การค้าประเวณ

อนึ่ง ว่ากันตามราชศัพท์แล้ว ราชบัณฑิตยสถานว่า "นคร" แปลว่าเมือง "โซเกลี" แปลว่าหญิงงาม "นครโซเกลี" จึงแปลว่า หญิงงามประจำเมือง หรือหญิงผู้ทำเมืองให้งาม คำว่า "นครโซเกลี" igr อนไปเป็นคำว่า "โซเกลี" ในปัจจุบัน

⁶ แหล่งเดิม.

⁷ ก่อเกียรติ เอี่ยมนุตรลน. (2549). เล่มเดิม. หน้า 20.

⁸ แหล่งเดิม.

⁹ แหล่งเดิม.

¹⁰ สถิตย์ เลิศไชสง. เล่มเดิม. หน้า 18.

หลุ่งโสเกลนีมีกรรมกุ่มกันในสถานค้าประเวณีที่เรียกกันว่า "ช่องโสเกลนี" ซึ่งในภาษาไทยตามกฏหมายเก่า (พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รัตนโกสินทรศก 127)¹¹ ว่า "โรงพยาบาลโสเกลนี" อ่านได้ หลุ่งโสเกลนีอาจอยู่ตามโรงพยาบาล สถานอาบ อบ นวด โรงพยาบาล กัตตาหาร้านเสริมสวย หรือตามสถานบันเทิง หรืออาจอยู่บ้านส่วนตัวและรับจ้างร่วมประเวณีเฉพาะโอกาส ก็ได้¹²

2.2 การค้าประเวณีของหลุ่งโสเกลนีในไทย

การค้าประเวณีของหลุ่งโสเกลนีในไทยมีมาตั้งแต่สมัยอดีตจนถึงปัจจุบัน และเป็นปัญหานั่นที่อุ่นคู่กับสังคมไทยมาช้านานและยากต่อการแก้ไขปัญหา เนื่องจากมีการฝัง根柢ลึกในระบบเศรษฐกิจ นายทุน และเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์เป็นจำนวนมากมาศักดิ์

2.2.1 กระบวนการเข้าเป็นผู้ค้าประเวณี

การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีของหลุ่งหรือขายแล้วแต่กรณี เกิดขึ้นจากหลายรูปแบบ อาจแบ่งได้ตามลักษณะของความสมัครใจ ดังนี้

1) การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีโดยสมัครใจ เกิดขึ้นจากหลายรูปแบบ ได้แก่

(1) การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีด้วยตนเอง ปัจจุบันมีทั้งหลุ่งและชายจำนวนมากสมัครใจ เป็นผู้ค้าประเวณีด้วยตนเอง ไม่มีผู้ใดบังคับหรือบังคับให้เข้าใจ โดยสาเหตุของการตัดสินใจมาจากการปัจจัย เช่น ความยากจน ฐานะทางเศรษฐกิจยากจน มีภาระเดี้ยงดูครองครัว เพื่อตอบแทนบุญคุณ พ่อแม่ ความผูกพัน เป็นต้น โดยสถานที่ค้าประเวณีนั้น ส่วนมากเป็นสถานเริงรมย์ต่างๆ เช่น บาร์ ในต่ำบัน ผับ สถานอาบอบนวด สถานนวดแผนโบราณหรือカラโอเกะ โรงแรม โดยสถานที่เหล่านั้น ส่วนใหญ่จะเปิดกิจกรรมถูกต้องตามกฎหมาย แต่สถานที่ต่างๆ ที่กล่าวมานั้นจะแหงด้วยการค้าประเวณีอยู่เบื้องหลัง เพราะการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ดังนั้น หลุ่งหรือชายที่ทำการค้าประเวณีจึงจำเป็นต้องหลบซ่อนหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าของกิจการ และเจ้าของกิจการจะได้รับส่วนแบ่งจากการค้าประเวณีรวมถึงบุคคลอื่นๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ในสถานที่เหล่านี้อันเป็นที่รู้กันอยู่ทั่วไป คือ มีแมงดาคายควบคุมดูแล คอยให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ นอกจากนั้น ยังมีการยืนรอแยกเพื่อค้าประเวณีตามสถานที่สาธารณะในเขตเมืองใหญ่ และกรุงเทพมหานคร อีกทั้งจำนวนของพนักงาน (Side Line) ก็มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วย

¹¹ พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รัตนโกสินทรศก 127.

¹² ก่อเกียรติ เอี่ยมบุตรลง. เล่มเดิม. หน้า 18.

(2) การซักนำมายื่นให้ค้าประเวณีภายในประเทศไทยผ่านนายหน้า ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการเมื่นายหน้าทำหน้าที่จัดหาหญิงสาวจากชนบทให้เข้ามาทำงานในสถานค้าประเวณี โดยนายหน้าจะได้รับค่าตอบแทนจากสถานค้าประเวณีเมื่อนำหญิงสาวไปส่งให้นายหน้าเหล่านี้ ส่วนใหญ่มักเป็นหญิงผู้ค้าประเวณี ผู้ที่ทำงานในสถานค้าประเวณี หรือญาติพี่น้องของบุคคลเหล่านั้นเองที่ทำตนเป็นนายหน้าด้วย นายหน้ามักซักจุ่งให้หญิงที่มีภูมิลำเนาเดียวกันตนเข้ามาทำงานค้าประเวณีในช่วงที่นายหน้าเหล่านั้นกลับไปที่ภูมิลำเนาของตนในงานเทศกาลต่างๆ นายหน้าเหล่านี้จะอาศัยโอกาสที่ตนมีฐานะดีกว่าเพื่อสร้างความสนิทสนมกับหญิงและครอบครัวของหญิงจากนั้นจึงหักหัวข้อหักหัวข้อเหล่านี้ให้ไปค้าประเวณีกับตนโดยชี้ให้หญิงและครอบครัวของหญิงเห็นถึงรายได้จำนวนมากที่จะได้รับ และในบางครั้งนายหน้าเหล่านี้ก็อาจมีค่าตอบแทนสำหรับครอบครัวของหญิงที่ยินยอมให้ตนนำมายื่นค้าประเวณีอีกด้วย

นอกเหนือจากการซักนำให้ขายหรือหักหัวข้อหักหัวข้อในชนบทของประเทศไทยค้าประเวณีในกรุงเทพมหานครหรือหัวเมืองใหญ่แล้ว ยังมีการซักนำคนต่างด้าวเข้ามาในประเทศไทยเพื่อค้าประเวณี รวมถึงการนำคนไทยหรือคนต่างด้าวในประเทศไทยเพื่อนบ้านไปค้าประเวณีภายนอกประเทศไทยอีกด้วย การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีในรูปแบบเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการผ่านนายหน้าด้วยเช่นกัน แต่จะมีวิธีการต่างๆ เพื่อให้ผู้ค้าประเวณีเข้ามาในประเทศไทยหรือออกไปต่างประเทศได้ เช่น การแต่งงานหลอกๆ กับคนต่างชาติ การหลบหนีเข้าเมือง เป็นต้น

(3) การลักจูงใจให้กระทำการค้าประเวณีในภายหลัง หมายถึง ผู้ค้าประเวณีได้เข้ามาทำงานในสถานบริการ โดยไม่ได้ตัดสินใจค้าประเวณีในระยะแรก แต่สถานที่เหล่านั้นล่อแหลมต่อการค้าประเวณี เช่น ร้านอาหารที่มีการจำหน่ายสุรา และคาราโอเกะซึ่งเจ้าของมิได้บังคับให้ค้าประเวณี แต่ใช้สภาพแวดล้อมในการทำงานเพื่อสร้างแรงจูงใจด้วยวิธีการต่างๆ เช่น มีหุ้นส่วนค้าประเวณีทำงานอยู่ด้วยและมีรายได้ดี มีสิ่งของเครื่องใช้ราคาแพง เจ้าของมิได้จ่ายเงินเดือนหรือมีเงินเดือนน้อยแต่อาศัยค่านั่งเพื่อให้บริการแรกที่มาเที่ยว ทำให้เกิดความคล้องตามและตัดสินใจค้าประเวณีในภายหลัง

นอกจากนี้ หากพิจารณาตามลักษณะกลไกการค้าประเวณีของผู้ค้าประเวณี สามารถแบ่งออกได้ 2 รูปแบบ¹³ คือ

ก. การค้าประเวณีที่ปราศจากตัวกลาง หรือไม่ผ่านกลไกตลาดของการค้าประเวณี เช่น การเต็ร์ดเต็ร์หรือเสนอตัวให้ลูกค้าโดยตรง มักจะเป็นการค้าในวงจำกัด เพราะเมื่อไม่ผ่านกลไก

¹³ สรรพสิทธิ์ คุณพ์ประพันธ์. (2542). การพัฒนากฎหมายป้องกันและปราบปรามองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติระยะที่ 2 (รายงานการวิจัย). หน้า 15.

ตลาด ก็ไม่สามารถติดต่อลูกค้าในวงกว้างได้ และมีรายได้น้อย ไม่เกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรม ปกติจะไม่มีความพิเศษมากป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

ข. การค้าประเวณีโดยผ่านตัวกลางหรือกลไกตลาดการค้าประเวณี ไม่ว่าจะผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย สื่อมวลชน หรือผ่านธุรกิจบริการแข่งขันต่างๆ รวมทั้งสถานค้าประเวณี โดยเฉพาะการค้าประเวณีในลักษณะนี้จะมีความพิเศษทางอาชญา ทั้งนี้ หากเด็กหรือหญิงตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยถูกล่อหลวงหรือบังคับขืนใจให้ค้าประเวณี ผู้เสียหายเหล่านี้จะร่วมมือกับรัฐในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อปราบปรามตัวกลางหรือองค์กรอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องได้

2) การเข้าเป็นผู้ค้าประเวณีโดยไม่สมัครใจ เกิดขึ้นจากหลายรูปแบบ ได้แก่

(1) การหลอกหลวงหรือบังคับให้มาค้าประเวณี เกิดขึ้นจากหลายวิธีการ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับครอบครัวที่อยู่ในชนบทมีฐานะยากจน เป็นช่องทางให้นายหน้าค้าหญิงและเด็กเข้ามาหลอกหลวงซักชวนให้ไปทำงานในร้านอาหารหรือสถานบริการต่างๆ โดยนำรายได้จากการทำงานเป็นเครื่องล่อใจ แต่เมื่อมาถึงร้านอาหารหรือสถานบริการเหล่านั้นแล้วกลับถูกบังคับให้ค้าประเวณี หากขัดขืนจะถูกทำงาน ข่มขู่ และบางกรณีอาจเป็นการลักพาตัวหญิงหรือเด็กมาเพื่อค้าประเวณีอีกด้วย

(2) การซื้อตัวมาจากบิความดราห์อยาติพื่นน้อง กรณีเหล่านี้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับเด็กหญิงและเด็กชายในชนบทที่มีฐานะยากจน โดยเฉพาะในสังคมหรือครอบครัวที่มีทัศนคติว่าการค้าประเวณีไม่ใช่สิ่งผิด นายหน้าผู้จัดหาบุคคลไปค้าประเวณีซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้ค้าประเวณีหรือผู้ทำงานในสถานค้าประเวณีที่มีภูมิลำเนาอยู่ในชุมชนนั้นๆ จะติดต่อซักชวนให้บิความดรา หรือญาติพื่นน้องของเด็กแล้วแต่กรณีส่งบุตรหลานไปค้าประเวณีหรือหลอกว่าจะให้ไปทำงานร่วมกับตน โดยมีค่าตอบแทนให้แก่บิความดรา หรือญาติพื่นน้องของเด็กเหล่านั้น ส่วนเด็กเองก็อยู่ในฐานะที่ไม่สามารถขัดขืนคำสั่งหรือคำขอร้องของบิความดรา หรือญาติพื่นน้องได้ และเห็นว่าเป็นเรื่องของการแสดงความกตัญญูหรือตอบแทนบุญคุณ

2.2.2 สาเหตุของปัญหาในการค้าประเวณี

กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ได้อธิบายถึงสาเหตุของปัญหาในการค้าประเวณีที่สำคัญดังนี้

1) นโยบายการพัฒนาประเทศ เนื่องจากทิศทางการพัฒนาประเทศที่ผ่านมามุ่งเน้นความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการบริการ เป็นการพัฒนาที่ไม่สมดุลระหว่างเมืองกับชนบท ก่อให้เกิดช่องว่างทางชนชั้น ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ การศึกษา การเข้าถึงทรัพยากรที่ไม่เท่าเทียม และโอกาสทางสังคมที่ไม่เท่ากัน รวมทั้งการสร้างความเจริญที่ส่งผลต่อการทำลายสภาพแวดล้อม

ของชุมชน ทำให้ชุมชนสูญเสียการพึ่งพาตนเอง เกิดการอพยพแรงงาน และครอบครัวแตกสลาย ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา และเป็นที่มาของการเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี

2) นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของภาครัฐ โดยสาเหตุของการขยายตัวของธุรกิจค้าประเวณีส่วนหนึ่งเป็นผลจากการที่รัฐมุ่งส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ทำให้เกิดสถานบันเทิงและสถานบริการทางเพศจำนวนมากซึ่งเป็นรองรับนักท่องเที่ยวทั้งโดยตรงและแอบแฝงจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจท่องเที่ยวดังที่ปรากฏตามเมืองใหญ่ต่างๆ เช่น พัทยา เชียงใหม่ สงขลา และกรุงเทพฯ

3) การศึกษา เนื่องจากปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียม ทำให้ประชาชนส่วนหนึ่งขาดโอกาสทางการศึกษาต้องออกจากระบบการศึกษาเริ่ว รวมทั้งหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับยังไม่เอื้อหรือตอบสนองต่อการดำรงชีวิตประจำวัน นำไปสู่การเป็นแรงงานไร้ฝีมือ การขาดความมั่นคงทางอาชีพ ทำให้ง่ายต่อการถูกล่อ诱导 และซักจุ่งเข้าสู่การค้าประเวณี

4) ค่านิยมบริโภคและวัฒนธรรม เนื่องจากการพัฒนาเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นตัวเงิน ตลอดจนกระแสชี้นำจากสื่อต่างๆ เป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดวัฒนธรรมที่ให้คุณค่ากับการบริโภคและค่านิยมที่ใช้วัตถุเป็นเครื่องบอกสถานภาพทางสังคมส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงทางจริยธรรม ดังเดิมและเกิดค่านิยมที่ไม่เหมาะสม เช่น มองว่าการค้าประเวณีเพื่อยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจ ไม่ใช่เรื่องเสียหาย การทดสอบบุญคุณพ่อแม่ โดยการค้าประเวณี การสมัครใจค้าประเวณีและการบังคับค้าประเวณีเด็ก เป็นต้น

5) ค่านิยมและทัศนคติทางเพศที่เป็นไปอย่างไม่เท่าเทียมและเลือกปฏิบัติ โดยเห็นว่าผู้ค้าประเวณีเป็นผู้กระทำการผิดและดูหมิ่น เหี้ยดหยาด โดยไม่พิจารณาถึงปัจจัยแวดล้อมที่ผลักดันให้เข้าสู่การค้าประเวณี ทัศนคติที่ยอมรับว่าอาชีพค้าประเวณีเป็นความจำเป็นของสังคมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทางเพศ การยอมรับให้สามีไปเที่ยวหยิบมิจฉาชีพเพื่อระเห็นว่าดีกว่าการไปมีภรรยาน้อย ตลอดจนค่านิยมที่มองการเที่ยวโซนเกลีฟเป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ชาย ทำให้ธุรกิจค้าประเวณียังคงมีอยู่ และประสบปัญหาการแพร่กระจายของโรคเอดส์และในปัจจุบันยังมีค่านิยมที่ผิดว่า การมีเพศสัมพันธ์กับเด็กจะปลอดภัยกว่าผู้ใหญ่ หรือความเชื่อว่า การมีเพศสัมพันธ์กับสาวพรหมจรรย์จะทำให้มีพลังทางเพศสูงขึ้น

6) สภาพครอบครัว เนื่องจากสภาพสังคมเศรษฐกิจที่รัดตัว มีการแข่งขันสูง และโครงสร้างครอบครัวเดียวทำให้พ่อแม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านและมีเวลาอบรมเลี้ยงดูบุตรน้อยลง เกิดช่องว่างทางความสัมพันธ์ ขาดความอบอุ่นในครอบครัว รวมทั้งปัจจัยเสริม เช่น การมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้นของเด็กอันเนื่องจากจริยธรรมทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไป และปัญหาเยสพดิดผลักดันให้เด็กส่วนหนึ่งถูกล่อ诱人หรือเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี

7) เศรษฐกิจ โดยเกิดจากปัญหาความยากจน รายได้ไม่พอเดียงซีพ การว่างงาน ตกงาน การเป็นแรงงานไร้ฝีมือ การขาดความมั่นคงทางอาชีพและรายได้ ตลอดจนภาวะหนี้สิน เป็นสาเหตุ ผลักดันให้ผู้ประสบปัญหาหันเหล็กซู่อาชีพค้าประเวณี

8) การขยายตัวของธุรกิจทางเพศและองค์กรอาชญากรรม โดยธุรกิจทางเพศเป็นธุรกิจที่ทำกำไรอย่างมหาศาล ทำให้ผู้ประกอบการเกิดแรงจูงใจในการเสาะแสวงหาเด็กและสตรีมาตอบสนองความต้องการของตลาด โดยมีรูปแบบการล่อหลวงหรือซักน้ำที่ชับช้อนขึ้น และธุรกิจค้าประเวณีในปัจจุบัน ได้มีความเชื่อมโยงเป็นกระบวนการเครือข่ายข้ามชาติและเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรอาชญากรรมอื่นๆ เช่น ยาเสพติดและการพนัน ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพล ทำให้การปราบปรามเป็นไปได้ยาก

9) การไม่ตระหนักร่วมกับการค้าประเวณีเป็นปัญหาสังคม โดยประชาชนส่วนใหญ่ขาดความเข้าใจถึงสภาพความรุนแรงของปัญหาและมองว่าการค้าประเวณีไม่ใช่ปัญหาสังคม จึงขาดความใส่ใจในการสอดส่องคุ้มครองผู้ระหว่างเด็กและผู้หลงที่ลูกบังคับหรือล่อหลวงเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี ทำให้การปราบปรามเป็นไปอย่างไม่ครอบคลุมทั่วถึง

2.2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการค้าประเวณี

ผลการศึกษาเอกสารต่างๆ พบว่า การค้าประเวณีโดยเฉพาะหญิงและเด็กมีเพิ่มมากขึ้น เป็นผลมาจากการปัจจัยทางสังคมด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกัน¹⁴ ดังนี้

1) ปัจจัยความยากจน สาเหตุหลักประการหนึ่งที่ทำให้เด็กตามบริเวณชายแดนของไทยเข้าสู่งานบริการทางเพศ และผลประโยชน์จากการค้าประเวณีอาจล่อใจหญิงและเด็กที่ยากจน การไม่มีงานทำและค้าจ้างต่ำในอาชีพอื่นเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญ เศรษฐกิจของไทยที่เหนือกว่าเพื่อนบ้าน และการคาดหวังชีวิตที่ดีกว่าดึงผู้คนข้ามพรมแดนเข้าสู่ไทยเพื่อหารงานทำในประเทศไทย

2) ปัจจัยครอบครัว มีผลการศึกษาว่า สภาพครอบครัวที่มีปัญหา มีความเสี่ยงสูงสุดที่หญิงและเด็กจะถูกผลักดันหรือถูกล่อหลวงเข้าสู่การค้าประเวณี เช่น เด็กที่ครอบครัวมีเพียงพ่อหรือแม่และมีหนี้สิน เด็กที่ขาดทางเลือกในการประกอบอาชีพ เด็กขาดโอกาสเข้าถึงบริการสังคม และเด็กต่างชาติที่ลักลอบอาชญากรรมในประเทศไทย มีความเสี่ยงสูงเป็นพิเศษที่จะถูกแสวงประโยชน์จาก การค้าประเวณี เพราะ ไม่สามารถเข้าถึงโครงสร้างและบริการจากรัฐ เนื่องจากขาดสิทธิความเป็นพลเมือง ไม่มีที่ดินทำกินและเข้าถึงบริการต่างๆ จากรัฐ ได้อย่างจำกัด เข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย และหากไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาไทยยิ่งเพิ่มความเสี่ยงที่จะถูกแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณีมากขึ้น

¹⁴ สรรพสิทธิ์ คุณพ์ประพันธ์. เล่มเดิม. หน้า 14-15.

3) ปัจจัยของบุคคลนพื้นที่สูง มีความเสี่ยงเป็นพิเศษที่จะตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์และเด็ก เนื่องจากยานิดโดยเฉพาะเด็กซึ่งเป็นบุคคลนพื้นที่สูง มักถูกล่อใจหรือล่อลงโดยนายหน้าที่สัญญาว่าจะทำงานให้ทำ เมื่อเด็กเหล่านี้พบว่าตนเองตกไปอยู่ในสถานบริการทางเพศ เป็นการยากที่จะหนี เนื่องจากเด็กเหล่านี้พูดไทยได้น้อยมากและกลัวตำรวจ เนื่องจากเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ขณะที่บุคคลนพื้นที่สูงทางภาคเหนือถูกจำกัดในการใช้ที่ดิน จึงไม่สามารถพึ่งตนเองจากอาชีพเกย์ตระรรรมแบบดั้งเดิมได้ ขณะที่สถานการณ์ทางเศรษฐกิจตกต่ำลง มีส่วนในการเพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ค้ามนุษย์ที่ไปชักชวนมนุษย์และเด็กให้ข้ามเข้าสู่เมืองใหญ่เพื่อทำงานในสถานบริการนวดแผนโนบราณ อบ อบ นวด ซ่อง ในตึกลับ และอื่นๆ เป็นต้น และการที่บุคคลนพื้นที่สูงไม่มีสัญชาติไทย ด้วยโอกาสทางการศึกษา และรายได้ที่ต่ำ มีส่วนผลักดันให้เด็กเลิกเรียนกลางคันและทำงานทำตั้งแต่อายุน้อย

4) ปัจจัยการแบ่งบทบาทหน้าที่ตามเพศเป็นสามเหตุให้หลบภัยสาวมีความรับผิดชอบหนักในการดูแลคนในครอบครัว และรู้สึกเป็นหน้าที่ที่จะต้องช่วยเหลือทางการเงินแก่พ่อแม่เพื่อทดแทนคุณ แรงกดดันทางสังคมและเศรษฐกิจ ความคาดหวังของพ่อแม่ ความยากจน และการขาดโอกาสทางการศึกษา ทำให้หลบภัยและเด็กเสี่ยงต่อการถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ

5) ปัจจัยด้านวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีปี 2540 ทำให้เกิดกบฏใหม่ๆ ที่เสี่ยงต่อการค้าประเวณี เนื่องจากการไม่มีงานทำ หรือการไม่ตระหนักรู้ถึงสภาพของงานที่จะไปทำ และบางรายมีปัญหาเกี่ยวกับหนี้สินที่ผูกมัดให้ต้องประกอบอาชีพค้าประเวณีได้

6) ปัจจัยด้านกลไกและโครงสร้างที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีซึ่งนำไปสู่การค้ามนุษย์และเด็ก เนื่องจากการตลาดการค้าประเวณีเป็นปัจจัยที่มีส่วนกำหนดให้เกิดการค้ามนุษย์และเด็ก โดยตลาดการค้าประเวณีเป็นกลไกที่ทำให้ตัวผู้ค้าประเวณีสามารถพนประกับลูกค้าจนเกิดการค้าประเวณีขึ้น สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดตลาดการค้าประเวณี ได้แก่

(1) กลไกด้วยแรงหรือผู้ประกอบธุรกิจค้าประเวณีหรือผู้ประกอบธุรกิจค้าบริการ เป็นกลไกสำคัญที่ก่อให้เกิดตลาดการค้าประเวณี โดยการค้าประเวณีที่ขัดต่อกฎหมายและศีลธรรม มักประกอบอาชญากรรมที่ผิดกฎหมายหลายด้าน เช่น ธุรกิจฟอกเงิน ค้ายาเสพติด พนัน ค้ามนุษย์ และเด็ก เป็นต้น

(2) ผู้ใช้บริการจากการค้าประเวณี หากพิจารณาถึงกลุ่มผู้ใช้บริการพบว่าเกือบทั้งหมดเป็นผู้ชาย ซึ่งอาจประเมินได้ว่าเกิดจากปัญหาการแบ่งแยกทางเพศในสังคมไทย แม้ว่าในทางกายภาพพบว่า ความต้องการทางเพศของมนุษย์และชายมีไม่แตกต่างกัน แต่สังคมจะควบคุมการแสดงความต้องการให้ตอบสนองทางเพศของมนุษย์มากกว่าชาย

(3) ผู้ค้าประเวณี โดยปกติหลงและเด็กไม่ควรจะตกเป็นผู้เสียหายจากค้าประเวณี หากไม่มีปัจจัยแทรกซ้อนซึ่งมาจากสาเหตุทั้งด้านส่วนตัวของผู้ค้าและครอบครัวของผู้ค้า เช่น การใช้จ่ายเงินเกินตัว ติดยาเสพติดหรือติดการพนัน มีปัญหาทางด้านจิตใจ สภาพครอบครัว มีการใช้ความรุนแรงจนผู้ค้าประเวณีไม่สามารถอยู่อาศัยได้จึงหนีสภาพครอบครัวยากจน หรือบางครอบครัวใช้จ่ายเงินเกินตัว บังครอบครัวต้องการยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น เป็นต้น

(4) องค์กรอาชญากรรมและเครือข่าย เนื่องจากปัญหาการค้ามนุษย์เพื่อค้าประเวณีของหลงและเด็ก ปัจจุบันมีองค์กรและเครือข่ายจัดตั้งอย่างดีเพื่อทำหน้าที่ในการซักสวน การนำส่ง การโอนเข้ามา การให้ที่พักพิงหรือการรับบุคคลโดยอาศัยวิธีการใช้กำลังหรือคุกคาม บีบบังคับ ลักพาตัว ฉ้อโกง หลอกลวง ใช้อำนาจอย่างไม่ถูกต้อง การให้รับเงินหรือผลประโยชน์อื่นใดเพื่อให้ได้รับความยินยอมของบุคคลที่ควบคุมบุคคลอื่นอีกผู้หนึ่ง เพื่อแสวงหารประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่นหรือรูปแบบอื่นๆ ใน การแสวงหารประโยชน์ทางเพศ

(5) ลักษณะธุรกิจที่ส่งเสริมการตลาดเพื่อค้าประเวณี เนื่องจากธุรกิจบริการในปัจจุบันที่มีแนวโน้มใช้การค้าประเวณี หรือการขยายบริการทางเพศมาเป็นเครื่องดึงดูด หรือกระตุ้นให้ลูกค้ามาใช้บริการมากขึ้น เพื่อสร้างกำไรให้แก่ตนเอง เช่น นวดแผนโบราณ อบ อบ นวด สปา โรงเรนน่ารูด กาแฟ ค่าห้องอาหาร เป็นต้น

2.2.4 สถานที่ที่มีการค้าประเวณี

ประเทศไทยมีสถานที่ที่มีการค้าประเวณีอยู่เป็นจำนวนมากและหลากหลายรูปแบบ แตกต่างกันไป โดยมีผู้ค้าประเวณีภายในสถานประกอบกิจการเหล่านี้ทั้งหญิงและชาย ซึ่งผู้เขียนขอนำเสนอในรูปแบบของตาราง เพื่อทำให้ง่ายต่อการศึกษาตามรายละเอียดในตารางที่ 2.1 สถานที่ที่มีการค้าประเวณีและจำนวนผู้ให้บริการทางเพศทั่วประเทศไทย พ.ศ. 2550 ด้านล่างนี้

ตารางที่ 2.1 สถานที่ที่มีการค้าประเวณีและจำนวนผู้ให้บริการทางเพศทั่วประเทศ พ.ศ. 2550¹⁵
(กรณียังไม่ได้ปรับตัวเลข)

ประเภทสถานบริการ	จำนวนสถานบริการ	จำนวนผู้ให้บริการทางเพศ	
		ชาย	หญิง
สำนักหรือช่อง	523	70	2,768
โรงเรม	621	21	1,233
บังกะโล	229	5	212
เกสเช้าส์	139	0	171
โรงแรม	14	10	143
บาร์เบียร์	1,487	506	9,713
บาร์เกย์	73	2,058	35
บาร์อาโกโก้	130	1,073	4,177
ดิสโกเนค	43	57	180
ไนต์คลับ	73	28	948
พับ	385	257	1,150
คาرافอเกะ	5,488	750	14,933
ค็อกเทลเดาจ์	50	3	589
อาบอบนวด	249	179	5,321
นวดแผนโบราณ	1,091	81	6,254
ซาวน่า	23	64	179
คิ๊ฟฟี่ช้อฟ	35	0	46
คาเฟ่	251	113	1,064
ร้านอาหาร	2,193	224	3,451
ร้านเสริมสวย	359	1	106
ร้านตัดผมชาย	168	0	55
นางโตรศัพท์	10	0	106
เตร็คเตร์	50	261	1,021
บาร์รำวง	1	0	0
สถานบริการอื่นๆ	269	161	864
รวมทั้งหมด	13,954	5,922	54,719

¹⁵ กศุ่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สำนักงานโรคออกส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุมโรคกระทรวงสาธารณสุข. (2550). รายงานการสำรวจสถานบริการทางเพศและผู้ให้บริการทางเพศในประเทศไทย. หน้า 5.

2.3 สภาพปัจจุบันของการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด

จากการศึกษาพบว่า ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดของไทยมีหลากหลายประเภทได้แก่ การนวดแพทเทิร์นไทย การนวดเพื่อบำบัดและรักษาโรค นวดแผนโบราณ นวดเชพาจะดู นวดจีบ เส้น สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อสุขภาพฯลฯ ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเหล่านี้ นับวันจะมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น เห็นได้จากการสปาเพื่อสุขภาพ ก่อตัวคือ ปัจจุบันสถานประกอบการ ทั่วประเทศไทยในธุรกิจที่เข้าข่ายเป็นกิจการสปาเมื่อยกกว่า 1,000 แห่ง และธุรกิจที่เกี่ยวกับการนวด เพื่อสุขภาพ (ที่ไม่ได้อยู่ในข่ายของกิจการสปา) มีประมาณ 2,000 - 3,000 แห่ง¹⁶ ซึ่งธุรกิจที่เกี่ยวข้อง กับการนวด ยกเว้นสถานบริการ อาบ อบ นวด แล้ว ล้วนสามารถเปิดสถานประกอบการได้แทนทุก พื้นที่ ไม่มีกฎหมาย กฎหมายหรือข้อบังคับใดๆห้ามหรือควบคุมการดำเนินกิจการของธุรกิจ เหล่านี้ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ได้ดิดตาม ตรวจสอบหรือควบคุมดูแลการประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง กับการนวดภายในสถานประกอบการ ทำให้ผู้ประกอบการรายรายอาศัยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการ นวดกระทำการพิเศษโดยการเปิดสถานประกอบการเพื่อค้าประเวณีโดยเฉพาะ

โดยจากการศึกษาร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อ สุขภาพ ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ พบว่า มีลักษณะการดำเนินกิจการ ภายในสถานประกอบการตามก่อน佳ารและ ไม่มีการนวดเพื่อผ่อนคลายหรือดูแลสุขภาพแทน ทั้งสิ้น ดังนี้

2.3.1 ลักษณะรูปร่างหน้าตาและการแต่งกายของหมอนวด

ร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อสุขภาพ ที่มีเจตนาจัดให้มี การค้าประเวณีนั้น ทั้งหมดล้วนคัดเลือกหนอนวดที่มีรูปร่าง หน้าตาดีและอายุไม่มาก การคัดเลือก เข้าทำงานต้องใช้วรุปร่างทั้งหมด โดยการถอดเสื้อผ้า และเมื่อได้เข้าไปทำงานแล้ว หมอนวดจะใส่ ชุดเซ็กซ์ซีทรู หรือเปลือยอก เป็นต้น

2.3.2 การให้บริการของหมอนวด แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

2.3.2.1 การให้บริการของหมอนวดแบบธรรมชาติ (งานประจำ)

หมอนวดที่ให้บริการแบบธรรมชาติพากวนนี้ จะให้บริการมาตรฐานทั่วๆไป คือ ต้อง อาบน้ำให้engkap และทำออรัลเซ็กส์ให้engkap (นิยมเรียกกันว่า "สเปย์" แต่ฝรั่งเรียกว่า "smoke") และร่วมเพศกับ девушкแม้จะเรียกว่าหมอนวดแต่จริงๆ แล้ว นักไม่มีการนวด อีกทั้ง หมอนวดแต่ละ

¹⁶ ธุรกิจที่สำคัญของเทศบาลนครขอนแก่น(ธุรกิจสปาและนวดเพื่อสุขภาพ). สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2554, จาก http://www.kkict.org/~kkwelfare/report/business52/files/business_005.pdf.

คนกีฬาจะนวดกัน ไม่เป็นเลย ดังนั้น การดำเนินกิจกรรมภายในสถานประกอบการเหล่านี้จึงไม่เน้นนวด แต่เน้นการทำอร์ลเช็คส์และร่วมประเเวณกับแขกท่านนั้น ซึ่งไม่มีความแตกต่างกับโซเกฟีตามสำนักหรือซ่องในสมัยอดีตเตอ่า่งได เพียงแต่มีการให้บริการทางเพศในสถานบริการที่มีการปรับปรุงให้สวยงามมีระดับมากกว่าเดิม

2.3.2.2 การให้บริการของหมอนวดแบบไซด์ไลน์ (sideline)

หมอนวดพวgnikที่ทำงานเหมือนพวgnikแบบธรรมชาติงต้น แต่สถานประกอบการจะจัดไว้เป็นอีกประเภทหนึ่ง หมอนวดเหล่านี้จะมาทำงานเป็นครั้งคราว ได้แก่ สาววัยรุ่น สาวออฟฟิศ แม่บ้านสาวเชียร์เบียร์และนักศึกษา มักมีรูปร่างและหน้าตาดี ค่าตัวค่อนข้างสูงกว่าแบบธรรมชาติง彭มาก บางสถานประกอบการหุ้ๆ มีถึงระดับนางงามตกรอบ นางแบบไม่ดัง สาวพริตตี้ และกระทั่งคาราสาวตอกอัน เป็นต้น การให้บริการที่ทำเหมือนกับแบบธรรมชาติทุกอย่าง แต่ถ้าเป็นมือใหม่จริง ๆ จะให้บริการได้ไม่เก่ง ไม่ครบท่าแบบธรรมชาติ เพราะยังไม่ชำนาญ สิ่งที่ดีก็มักจะเป็นหน้าตา เนื้อตัวและความใหม่ โดยปกติแล้วคนเชียร์แขกจะรู้รายละเอียดของเด็กแต่ละคนในสถานประกอบการเป็นอย่างดี เพื่อขอิน้ายให้ลูกค้าฟัง

2.3.2.3 การให้บริการของหมอนวดแบบบีคอร์ส (B-course) หรือตรา (Tora)

หมอนวดพวgnikที่ทำงานเหมือนพวgnikแบบธรรมชาติ แต่สิ่งที่ทำให้แตกต่างจากการนวดทั่วไป คือ เมื่ออาบน้ำทำความสะอาดดีแล้ว หมอนวดจะให้แขกลงไปนอนบนแพยาง (พลาสติก) ลักษณะแบบแพยางที่ใช้กันตามชายหาด แล้วหมอนวดจะใช้น้ำมันหรือสนบุพิเศษที่ใช้กับการนวด มาตีฟองแล้วจะโล้มให้ทั่วตัวแขกและตัวของหมอนวดเอง เมื่อตัวลื่นดีแล้ว หมอนวดก็จะแบบตัว ยก บดคลึง ไปบนตัวแขกโดยเน้นให้หน้าอกกวนวดไปตามท่อนขา ลำตัว ท้องด้านหน้าและหลังของตัวแขก เนื่องจากการนวดประเภทนี้เน้นการใช้หน้าอกนวดนานๆ ไปตามร่างกายแขก คนที่จะให้บริการแบบนี้จึงต้องเป็นคนที่มีหน้าอกใหญ่

นอกจากการใช้หน้าอกนวดให้แขกแล้ว หมอนวดประเภทนี้จะใช้อวัยวะเพศหญิงไปตามร่างกายและอวัยวะเพศของแขกด้วย แขกบางคนหนน ไม่ไว้ว่าจะขอร่วมประเเวณกับหมอนวดเลย หมอนวดกอาจจะตามใจ แต่ปกติหมอนวดมักไม่ยอมให้ร่วมประเเวณต่อนั้น เพราะผู้เปรียก เมื่อนวดกันเสร็จแล้วก็จะถางตัวและไปให้บริการอื่นๆ ตามปกติกันที่เดิม ซึ่งก็ได้แก่ การทำอร์ลเช็คส์หรือร่วมประเเวณ

2.3.3 ลักษณะของการเชียร์แขก เครื่องแต่งกายของหมอนวด และการจัดโชว์ต่างๆ

จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า ร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการอาบอบนวด และสปาเพื่อสุขภาพ ที่มีเจนาร้าจัดให้มีการค้าประเเวณนี้ กายในสถานประกอบการจะมีการเชียร์แขกให้กับผู้ใช้บริการในลักษณะบรรยายถึงคุณสมบัติทางเพศของพนักงานหรือหมอนวด เช่น สัดส่วนหรือ

ขนาดอวัยวะของพนักงานหรือหมอนวด และการให้บริการทางเพศของหมอนวดแต่ละคน ส่วนใหญ่จะต้องแต่งกายของพนักงานหรือหมอนวดในธุรกิจเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีลักษณะไปเปลี่ยนเพื่อยืดหยุ่น ตามลักษณะทางเพศของผู้ใช้บริการแทนทั้งสิ้น เช่น การใส่ชุดชั้นอกหรือการนุ่มน้อมหันน้อยและการเปลี่ยนออกเป็นต้น สำหรับการจัดโภชนาหารส่วนใหญ่จะมีลักษณะตามก่อน佳 เช่น การอาบน้ำโภชนาหาร และการร่วมเพศโภชนาหาร

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้เขียนเห็นว่า การประกอบธุรกิจใดๆตามที่ไม่ผิดต่อกฎหมาย และที่ไม่ขัดต่อหลักความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนสามารถทำได้ แต่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดของไทยนั้น เห็นได้ชัดว่า มีความเสี่ยงต่อการนำไปใช้บังหน้าหรือแอบอ้างเพื่อค้าประเวณีทั้งสิ้น ดังนั้น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดโดยเฉพาะร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบอบนวด และสปาเพื่อสุขภาพ จึงควรถูกจำกัดและควบคุมมิให้แพร่กระจายได้โดยง่าย เพราะนอกจากจะสร้างความเป็นระเบียบให้กับสังคมแล้ว ยังจะทำให้ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อผ่อนคลายสุขภาพอย่างแท้จริงไม่เสียงชื่อเสียงและได้รับการยอมรับอีกด้วย

2.4 กฎหมายที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด

ประเทศไทยไม่มีกฎหมายที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนารอตให้มีการค้าประเวณีโดยเฉพาะ มีเพียง กฎ ระเบียบ หรือประกาศ ของกระทรวงสาธารณสุข ที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้งสถานประกอบการนวด เท่านั้น โดยมีรายละเอียดเป็นลำดับ ดังนี้

2.4.1 ร้านนวดแผนโบราณ

จากการศึกษากฎหมายที่ใช้ควบคุมธุรกิจร้านนวดแผนโบราณ ผู้เขียนพบว่า ไม่มีกฎหมายของประเทศไทยฉบับใดที่ใช้ควบคุมธุรกิจร้านนวดแผนโบราณโดยตรง แต่พบกระจัดกระจาอยู่ในกฎหมายและระเบียบของกระทรวงสาธารณสุขที่เกี่ยวข้องกับการนวดแผนไทย 3 ฉบับ¹⁷ ได้แก่

- 1) ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (พ.ศ. 2544) เรื่อง การเพิ่มประเภทการนวดไทยในสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย
- 2) ระเบียบกระทรวงสาธารณสุข ว่าด้วยบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายให้ประกอบโรคศิลปะสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย หรือสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ หรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2545 และ

¹⁷ กระทรวงการต่างประเทศ. ธุรกิจนวด. สืบค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554, จาก

3) ระเบียบกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยบุคคลซึ่งปฏิบัติงานในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล กระทำการประกอบโรคศิลปะในความควบคุมของผู้ประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. 2545¹⁸

2.4.2 สถานบริการ อาน อวน นวด

2.4.2.1 การจัดตั้งสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546¹⁹

ในระหว่างปี พ.ศ. 2503 - พ.ศ. 2518 เมื่อครั้งยังมีสังกրាយเวียดนาม ประเทศไทยได้มีท่าทางต่างชาติ จำนวนหลายหมื่นคนต่อปีเข้ามาอาศัยและพักผ่อน รัฐบาลไทยสมัยนั้นจึงได้มีนโยบายส่งเสริมนิรภัยสถานบันเทิงเพื่อสนับสนุนสถาบันสุภาพเศรษฐกิจและสังคมในขณะนั้น พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 เป็นกฎหมายสถานบริการฉบับแรก ที่ใช้บังคับแก่ผู้ประกอบการและเจ้าของธุรกิจบันเทิง มากถึงทุกวันนี้ โดยมีเนื้อหาและสาระสำคัญเป็นลำดับดังนี้

การใช้บังคับกฎหมายสถานบริการ

พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509²⁰” ประกาศใช้บังคับในจังหวัดพระนครและธนบุรี ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา คือ วันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2509 ส่วนในจังหวัดอื่นจะให้ใช้บังคับเมื่อใด ให้ตราเป็นพระราชบัญญัติ ตามมาตรา 2 ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติให้ใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ใช้บังคับทุกห้องที่หัวราชอาณาจักร พ.ศ. 2511 ตั้งแต่วันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2511 เป็นต้นไป จึงได้ใช้บังคับทั่วราชอาณาจักร มากถึงปัจจุบัน

2.4.2.2 ความหมายของสถานบริการ²¹

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ได้ให้คำจำกัดความ “สถานบริการ” หมายความถึง สถานที่ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้า ดังต่อไปนี้

¹⁸ โปรดดูภาคผนวก ก.

¹⁹ ประสงค์ คำมณี. (2544). บทบาทและอำนาจหน้าที่ของตำรวจกับพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 (รายงานการวิจัย). หน้า 8.

²⁰ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546

²¹ แหล่งเดิม.

(1) สถานเต็นรำ รำว หรือ รองเงิง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหลังพาร์ตเนอร์บริการ

(2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีหลังบ่าหรือสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า

(3) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า

(4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง

ตามมาตรฐานนี้ กฎหมายจำแนกสถานบริการไว้ 4 ประเภท ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อให้บริการโดยห่วงประโยชน์ในการค้า ดังนี้ สถานบริการใดที่ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการ แต่ไม่ได้ห่วงประโยชน์ในการค้า เช่น สถานอาบน้ำในสมาคม สมาคมนั่ง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามวัตถุประสงค์ของสมาคม เพื่อให้บริการแก่สมาชิกของสมาคมในการบำรุงรักษานุภาพโดยเก็บค่าบริการในรูปของค่าธรรมเนียมสมาชิก แม้จะมีหลังบาร์ให้นักเที่ยวหรือแขกออกໄไปเต็นรำ โดยจะเดินทางกันคู่ๆ ที่มาด้วยกัน หรือกันหลังพาร์ตเนอร์ที่สถานบริการจัดไว้ให้ได้ โดยจะมีคนตัวเล่นขับกล่อมเป็นจังหวะต่างๆ ให้แขกออกໄไปเต็นรำ

แต่เมื่อจำแนกออกตามความหมาย สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

(1) สถานเต็นรำ กกฎหมายอธินาไว้ 3 อย่างคือ เต็นรำทั่วไป เต็นรำแบบรำว กับรองเงิงสถานเต็นรำก็คือ บาร์ หรือ ในที่คลับ ตามที่ได้เห็นกันทั่วไปในเมืองใหญ่ ๆ มีการจำหน่ายสุราอาหารเป็นหลัก มีฟลอร์ให้นักเที่ยวหรือแขกออกໄไปเต็นรำ โดยจะเดินทางกันคู่ๆ ที่มาด้วยกัน หรือกันหลังพาร์ตเนอร์ที่สถานบริการจัดไว้ให้ได้ โดยจะมีคนตัวเล่นขับกล่อมเป็นจังหวะต่างๆ ให้แขกออกໄไปเต็นรำ

ตามมาตรา 3(1) ที่ว่า สถานเต็นรำจะมีหรือไม่มีหลังพาร์ตเนอร์ไว้บริการก็ได้ แต่กรณีของสถานเต็นรำ ประเภทบาร์ หรือ ในที่คลับ นักจะมีหลังพาร์ตเนอร์ ไว้ด้วยบริการแขกอยู่แล้ว เพราะนั้นคือองค์ประกอบของบาร์ หรือ ในที่คลับ

สำหรับประเภทที่ไม่มีหลังพาร์ตเนอร์บริการ อาจเป็นไปได้ในสถานรำว หรือสถานรองเงิง แต่โรงรำว ก็มักมีสาวรำว ไว้ให้บริการแขก ซึ่งกกฎหมายเรียกว่า “หลังพาร์ตเนอร์” ทั้งนี้ ชื่อพาร์ตเนอร์ เป็นของฝรั่ง จัดเป็นองค์ประกอบของ ในที่คลับ ซึ่งก็เป็นของฝรั่งด้วยเหมือนกัน ส่วนคำว่า “รำว” เป็นของไทยและจัดเป็นองค์ประกอบของรำวด้วย

ส่วนรองเงิง เป็นประเภทของชาวมุสลิมในภาคใต้ของไทย เมื่อนับรำว แต่มีลีลาและการร้องรำไม่เหมือนกัน

เหตุที่กฎหมายต้องเข้าควบคุมสถานเด็นรำ รำง หรือองเง็งนั้น เพราะเป็นสถานบริการแก่บุคคลทุกเพศทุกวัย แม้จะไม่มีสารรำงหรือหัญพาร์ตเนอร์บริการ แต่ก็อาจก่อเกิดอาชญากรรมได้ เช่น เมื่อคืนกินจนมาแล้วไปเต้นรำเกิดขัดขากันหรือเหยียบเท้ากัน จึงมีเรื่องวิวาทชกต่อยกัน ดังนั้น กฎหมายจึงให้ต้องได้ขอใบอนุญาตก่อน เพื่อฝ่ายเจ้าหน้าที่บ้านเมืองจะได้พิจารณาถึงสถานที่ตั้งกฎหมายที่การให้บริการและการจัดสถานบริการนั้นว่า จะเป็นแหล่งเพาะอาชญากรรมหรืออบายมุขหรือไม่

(2) สถานจานน้ำยอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องคั่มอย่างอื่น เป็นกรณีของมาตรา 3 (2) และ (4) เฉพาะตามมาตรา 3(4) ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546²²

ถ้าเป็นสถานที่ที่มีแต่อาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องคั่มอย่างอื่นจานน้ำย ก็มีฐานะเหมือนร้านอาหารทั่วไป จัดตั้งได้โดยไม่ต้องได้รับอนุญาต แต่ถ้ามีบริการโดยมีหัญบาร์หรือสำหรับปรนนิบติลูกค้า หรือโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือมีหัญนวดให้แก่ลูกค้า ก็ต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 3(2), 4 วรรคแรก เสียก่อน

สำหรับเงื่อนไขในการต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา 3(2), 4 วรรคแรก คือจะต้องเป็นสถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องคั่มอย่างอื่นจานน้ำย และมีบริการอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้

1) โดยมีหัญบาร์หรือสำหรับปรนนิบติลูกค้า เช่น มีหัญบริการคอยพสมสุราหรือเครื่องคั่มให้กับลูกค้า คอยป้อนอาหารให้แก่ลูกค้า นั่งคุยกับลูกค้า หรือให้ลูกค้าสามารถจับต้องของสงวนได้แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงการให้ลูกค้าร่วมประเวณด้วย เพราะอาจเป็นความผิดพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ได้ เช่น สถานควราราโอลเกะ คาเฟ่ สวนอาหาร ห้องอาหาร เป็นต้นในการจัดให้หัญบริการนานั่งร่วมโต๊ะเป็นเพื่อนพูดคุย และอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับอาหารและเครื่องคั่ม ซึ่งหัญนั้นจะรับค่าจ้างจากผู้ประกอบกิจการ หรือมีรายได้จากการ หรือเครื่องคั่มที่ตนเองสั่งมาคั่มกินและคิดเงินจากลูกค้าในราคาที่ทางร้านเป็นผู้กำหนด หรือไม่ก็ตามหัญนั้นก็เป็นหัญบาร์หรือสำหรับปรนนิบติลูกค้า (ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ นท. 0207/2580 ลงวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2528)

2) โดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน เช่น มีห้องให้ลูกค้าพักผ่อนเป็นรายชั่วโมงหรือนอนค้างคืน เช่น ตามโรงแรมม่านรูด หากมีอาหาร สุรา เครื่องคั่มจานน้ำย ก็เข้ากรณีนี้

²² พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546

ได้ โดยเมื่อสูกค้ารับประทานอาหาร สุรา เครื่องดื่มแล้ว เข้าพักในห้องม่านรูด ซึ่งถือเป็นบริการ สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือ

3) มีบริการนวดให้แก่ลูกค้า คือ มีบริการนวดลูกค้าอย่างเดียว โดยไม่ต้องมี กรณีตามข้อ 1) หรือ 2) ด้วย

ถ้าเป็นร้านอาหาร เครื่องดื่ม และคุณตรีแสดงตาม มาตรา 3(4) ก็ไม่ต้อง ได้รับอนุญาตตามมาตรา 4 วรรณสอง โดยเพียงให้เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนจัดตั้ง ไม่น้อย กว่าสิบห้าวันเท่านั้น ซึ่งการบังคับไว้ เช่นนี้ ก็เพราะอาจมีการสร้างร้านอาหารและเครื่องดื่ม พร้อม เวทีแสดงดนตรี เช่นนี้ขึ้นไม่ต้องแจ้ง แต่หากกำหนดวันจะเปิดบริการเมื่อใด จะต้องแจ้งให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ทราบก่อนวันเปิด ไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ซึ่งเป็นเงื่อนไขในการจัดตั้ง

สถานบริการตามมาตรา 3(4) นี้ เดิมใช้คำว่า “สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีเกินสองชั่วโมงหรือการแสดง อื่นใด เพื่อการบันเทิง” ซึ่งตามพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525 มาตรา 3 ให้แก่ไข ใหม่เป็น “สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง” ดังที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ การแสดงดนตรีจะมีชั่วโมงเดียว หรือเกินสองชั่วโมงได้ เพื่อให้ครอบคลุมทั้งหมด เช่น ตามโรงเเรมมักจะมีห้องอาหารบริการลูก หรือ แรก โดยมีการแสดงดนตรีให้นักร้องเดี่ยวเล่นเครื่องเล่นอีเลคโทรนิก เท่านั้น มาตรานี้จึงให้ครอบคลุม ถึงทั้งหมดด้วย

(3) สถาน อาบ อบ นวด เป็นสถานบริการตามมาตรา 3(3) ซึ่งถ้ามีอาหารสุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายด้วย อาจเป็นสถานบริการตามมาตรา 3(2) ที่มีบริการนวดให้แก่ ลูกค้าด้วยก็ได้ แต่ถ้าเป็นสถานอาบน้ำนวดหรืออบตัวซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า ก็เป็นสถานบริการ ตามมาตรา 3(3) อย่างเดียว และไม่ว่าจะเป็นสถานบริการตามมาตรา 3(2) หรือ(3) ก็ต้องได้รับ อนุญาตทั้งหมด

ข้อแตกต่างประการหนึ่งก็คือ มาตรา 3(2) มีบริการนวดให้แก่ลูกค้าอย่างเดียว ในขณะที่ตามมาตรา 3 (3) ต้องมีบริการอาบน้ำ หรือบริการนวด หรือบริการอบตัว อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือสองอย่างหรือทั้งหมดก็ได้

ข้อที่เหมือนกัน ก็คือ บริการนวดตามมาตรา 3(2) และผู้บริการตามมาตรา 3(3) จะเป็นผู้หญิง หรือผู้ชายก็ได้ ดังนั้น ถ้าเป็นสถานบริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว โดยให้ลูกค้าช่วย ตนเองทางสถานที่คิดแค่ค่าบริการ ก็ไม่เป็นสถานบริการตามมาตรา 3(3) เช่น สถานเชาว์น่าให้ลูกค้า เข้าไปอาบน้ำหรืออบตัวของ ก็ไม่เป็นสถานบริการที่ต้องรับอนุญาต แต่อย่างไรก็ดี ตามปกติจะมี

บริการอาบอบนวดพร้อมกันไปเพื่อความสะดวกสบายของลูกค้า โดยมีหมวดให้บริการอยู่ด้วยกัน เช่นตามมาตรา 3(3)

ในปัจจุบันนี้มีสถานบริการ ไฮเทคประเภทบริหารร่างกาย ออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ โดยใช้เครื่องมือกายวิภาคบำบัดเหมือนในโรงพยาบาลใหญ่ๆ ซึ่งจะเห็นได้ตามโรงพยาบาลใหม่ ตอนโคมนียม อพาร์ตเมนต์ หรือคลับเฮาส์ของสนามกอล์ฟบางแห่ง เป็นต้น หรือในสถานบริการอาบอบนวด ที่เพิ่มแพนกบริหารร่างกายและออกกำลังกายทำงานองนี้ ให้มีปัญหาว่า สถานบริการประเภทนี้เป็นสถานบริการที่ต้องขอรับอนุญาตตั้งตามมาตรา 3(1)(2) หรือ(3) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ที่แก้ไขหรือไม่ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้ว เห็นได้ว่าสถานบริการที่มีอยู่ขณะประกาศใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 นอกจากสถานบริการที่แยกประเภทไว้ตามมาตรา 3 แล้วยังมีสถานบริการสระว่าบ้านบริหารร่างกาย โดยใช้เครื่องมือทางกายวิภาคบำบัดอยู่ด้วยแต่ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ก็หาได้มีข้อจำกัดความให้รวมถึงสถานออกกำลังกายประเภทไฮเทคนี้ด้วย

โดยมีปัญหาเกี่ยวกับสถานบริการประเภทนี้แต่ไม่มีประเด็นโดยตรงเกี่ยวกับพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยเกี่ยวกับกฎหมายการค้าตามประมวลรัษฎากร ไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5/2536 กิจการของโจทก์ เป็นสถานบริการอาบอบนวด หรืออบตัวซึ่งมีผู้บริการแก่ลูกค้าเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้ารวมอยู่ด้วย ตรงตามที่พระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521²³ บัญญัติไว้ และตามบัญชีอัตราภาษีการค้า ประเภทการค้า 4 ชนิด 2 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร(ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2521²⁴ ก็ได้บัญญัติถึงรายการที่ประกอบการค้าประเภทนี้ไว้ว่า การให้บริการในสถานอาบอบนวดหรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการและรวมถึงการให้บริการในสถานนวดหรืออบตัวอย่างอื่นด้วย ดังนั้น แม้โจทก์จะอ้างว่ากิจการของโจทก์ไม่ใช่สถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการฯ ก็ตาม แต่โจทก์ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ากิจการของโจทก์เป็นการให้บริการในสถานนวดหรืออบตัวอย่างอื่น ตามความหมายในบัญชีอัตราภาษีการค้าดังกล่าวและไม่ว่าโจทก์จะแยกประเภทการให้บริการออกเป็นแพนกต่างๆ หรือไม่ก็ตาม ก็ล้วนเป็นการให้บริการ

²³ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546

²⁴ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร(ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2521

ในสถานอาบน้ำ นวดหรืออบตัว ตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานนวดหรืออบตัวอย่างอื่น ตามบัญชีอัตราภัยการค้าดังกล่าว โจทก์ไม่ขอบที่จะแยกบริการที่ไม่ใช่เป็นการนวดตัวออกจากบริการนวดตัวเพื่อเสียภัยการค้าต่างหากจากการนวดตัว เพราะต่างก็เป็นการให้บริการในสถานที่ซึ่งอยู่ในความหมายดังกล่าวแห่งเดียวกัน และแม้กิจการของโจทก์เป็นสถานบริหารร่างกายและออกกำลังกาย มีเครื่องมือเครื่องใช้ที่ใช้ชื้อยู่ในแผนกกายวิภาคบำบัดของโรงพยาบาล และมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความคุ้มครองด้วย กีฬาทำให้กล้ายเป็นไม่ใช่การให้บริการในสถานอาบน้ำ นวดหรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานนวดหรืออบตัวอย่างอื่น ตามบัญชีอัตราภัยการค้าดังกล่าวไปได้โจทก์จึงต้องเสียภัยการค้าตามอัตราภัยการค้าดังกล่าว

2.4.2.3 สถานบริการที่ต้องขออนุญาต²⁵

ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546²⁶ ดังนี้

ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(1)(2)(3) เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(4) ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ ก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

การขออนุญาต เกื่อน ในการอนุญาต และการขอต่อใบอนุญาตตามวาระหนึ่งและ การแจ้งความวาระสอง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 4 ทว สถานบริการตามมาตรา 3(4) ต้องมีผู้จัดการที่มีคุณสมบัติตาม มาตรา 6 และต้องปฏิบัติตามกฎหมายดังต่อไปนี้ แห่งพระราชบัญญัตินอกจากมาตรา 9 ถึง มาตรา 13 มาตรา 18 มาตรา 21 และมาตรา 22

ตามมาตราหนึ่งนี้จะเห็นได้ว่า สถานบริการตามมาตรา 3(1)(2)(3) คือ สถานเด็นร้านอาหารที่มีหลังบานเรือนและโรงนวด เป็นสถานบริการที่ต้องได้รับอนุญาต ให้จัดตั้งขึ้น ส่วนร้านอาหารที่มีคนตั้งแต่ 3 ถึง 10 คน ไม่ต้องขอรับอนุญาตดังกฎหมายเพียงให้แจ้งการจัดตั้งร้านดังกล่าวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวันเท่านั้น

เฉพาะสถานบริการตามมาตรา 3(4) คือ สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่ม อื่นๆ อย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงคงตั้งหรือการแสดงอื่นเพื่อการบันเทิงนั้น ถึงเมื่จะไม่

²⁵ ประسنค์ คำมณี. เล่มเดิม. หน้า 16.

²⁶ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546

ต้องได้รับอนุญาต แต่ตามมาตรา 4 ทวิ กำหนดให้ต้องมีผู้จัดการ และผู้จัดการต้องมีคุณสมบัติตาม มาตรา 6 คือ มีคุณสมบัติเหมือนของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1)(2)(3) นั้นเอง

นอกจากนั้น ผู้จัดการสถานบริการตามมาตรา 3(4) ไม่ต้องปฏิบัติเหมือนผู้รับ อนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1)(2)(3) ในส่วนที่เกี่ยวกับใบอนุญาตตั้งสถานบริการตาม มาตรา 9 ถึง 13 เพราะผู้จัดการสถานบริการตามมาตรา 3(4) ไม่ต้องรับอนุญาตตั้งดังกล่าวแล้ว กับ ไม่ต้องห้ามเข้า แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือต่อเติมสถานบริการตามมาตรา 13 ด้วย

ตามมาตรา 19 กำหนดให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ มีหน้าที่ต้องควบคุมการ แสดงนิ่งให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมิให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิด อันตรายแก่ผู้ชม แต่ผู้จัดการสถานบริการตามมาตรา 3 (4) ไม่ต้องปฏิบัติตามนี้ เพราะข้อกำหนดใน มาตรา 19 ดังกล่าว เป็นเงื่อนไขในการอนุญาตและสั่งการแสดงคณะกรรมการแสดงนั้น ได้ตามมาตรา 90 แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 หรือสั่งพักใบอนุญาตหรือไม่ ต่อใบอนุญาต ตามมาตรา 21, 22

อย่างไรก็ตาม หากการแสดงลามกหรืออนาจารนั้นเป็นความผิดตามกฎหมาย อาญา ก็ต้องถูกดำเนินคดีตามความผิดนั้นด้วย กรณีของผู้จัดการสถานบริการ ตามมาตรา 3(4) หาก มีการแสดงคนตระหง่านบันเทิงอื่นใดในทางลามกอนาจาร ก็ถูกดำเนินคดีอาญาได้เช่นกัน

สถานบริการตามมาตรา 3(3) คือ สถานอาบน้ำนวด หรืออบตัวซึ่งมีผู้บริการแก่ ลูกค้าตามมาตรานี้โดยมีปัญหาเกี่ยวกับสถานพยาบาล ตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 เช่น โรงนวดแผนโบราณ ซึ่งได้รับอนุญาตให้จัดตั้งสถานบริการ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และ แต่ซึ่งของโรงนวดดังกล่าวมักตั้งชื่อยืดยาว เช่น สถานบริการนวดเพื่อสุขภาพ (แผน โบราณ) อาจทำให้ประชาชนหลงผิดเข้าใจว่าเป็นสถานพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข ได้มีหนังสือ ที่ สธ. 0203/1951 ลงวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2530 ถึงปลัดกระทรวงมหาดไทยความว่า การจัดตั้ง สถานบริการนวดเพื่อสุขภาพ (แผนโบราณ) ถือเป็นสถานบริการซึ่งอยู่ในความควบคุมตาม พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ดังนั้น หากจะอนุญาตให้ดำเนินกิจการอย่างถูกต้องตามกฎหมายต้องขอตั้งเป็นสถาน บริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถาน บริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ซึ่งกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รับผิดชอบ ตลอดจนเป็นผู้มีหน้าที่ตรวจ ตรา ควบคุมสถานบริการเหล่านั้น ให้ปฏิบัติตามกฎหมายสถานบริการ และขอความร่วมมือ กระทรวงมหาดไทย ให้แจ้งสถานบริการนวดที่มีคำต่อท้ายว่า “แผนโบราณ” หรือ “เพื่อสุขภาพ” หรือคำอื่นใดที่มีความหมายทำนองเดียวกันนี้ ให้คงใช้คำดังกล่าว เพราะอาจทำให้บุคคลทั่วไป

เข้าใจว่า สถานบริการดังกล่าวเป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ซึ่งข้อเท็จจริงหากได้เป็นเช่นนั้นไม่

สถานการโภเกะ เริ่มเป็นที่นิยมเข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่ปี 2531 เป็นต้นมา โดยเปิดเป็นร้านจำหน่ายสุราอาหาร มีบริการร้องเพลงตามเนื้อเพลงภายในจอยโตรทัศน์ จึงมีปัจจุบันว่า เป็นสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 หรือไม่ ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ นท. 0209/9581 ลงวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2535 มีใจความว่า กรณีสถานประกอบกิจการ “วีดิทัศน์ カラโภเกะ” ซึ่งมีหลังบ้านบริการปรนนิบัติให้แก่ผู้ใช้บริการด้วยน้ำ พิจารณาแล้วเห็นว่า สถานประกอบกิจการ “วีดิทัศน์ カラโภเกะ” ดังกล่าว เป็นสถานบริการตามมาตรา 3 (2) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ประเภทที่มีอาหาร สุรา นำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีหลังบ้านสำหรับปรนนิบัติลูกค้า ซึ่งผู้ประกอบกิจการต้องขออนุญาต จัดตั้งสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ และต้องขออนุญาตจัดฉากรห้องหรือให้บริการ โดยแสดงสภาพและหรือเสียงด้วยเทป หรือวัสดุโตรทัศน์ ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโตรทัศน์ พ.ศ. 2530 และกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) ลงวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2531 ซึ่งออกตามความในกฎหมายดังกล่าว

กรณีสถานประกอบกิจการ “วีดิทัศน์ カラโภเกะ” ซึ่งไม่มีหลังบ้านสำหรับปรนนิบัติให้แก่ผู้ใช้บริการนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่เข้าข่ายตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 แต่ผู้ประกอบกิจการ “วีดิทัศน์ カラโภเกะ” ต้องขออนุญาตจัดฉากรห้องหรือให้บริการ โดยแสดงสภาพและหรือเสียงด้วยเทปหรือวัสดุโตรทัศน์ ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโตรทัศน์ พ.ศ. 2530 และกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531) ลงวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2531 ซึ่งออกตามความในกฎหมายดังกล่าว

สำหรับกรณีหารือว่า สถานประกอบกิจการที่เรียกว่า “ข้าวต้ม ไชเทก” ซึ่งมีการจำหน่ายสุรา อาหาร เครื่องดื่ม และมีการจัดฉาวยอดิทัศน์ในลักษณะที่มีไว้สำหรับ ดี.จ. เปิดเพลิงจากแผ่นเสียง และชื่นนำไปให้ผู้เข้าไปใช้บริการเดินร้าได้ตามโถะของตนเอง โดยไม่มีฟลอร์เดินร้าแต่มีการประดับไฟกระพริบ เช่นเดียวกับบาร์โค้ดและมีเครื่องรับโตรทัศน์ขนาดใหญ่สำหรับบริการให้ผู้เข้าไปใช้บริการได้ดูชม จายวีดิทัศน์เพลงโดยผู้ประกอบกิจการได้ขออนุญาตต่อทางราชการเปิดขายสุรา อาหารและเครื่องดื่มตามปกติ ซึ่งในข้อเท็จจริงแล้ว ผู้ประกอบกิจการดังกล่าวได้เปิดบริการตลอดทั้งคืน พิจารณาแล้วเห็นว่า สถานประกอบกิจการ “ข้าวต้ม ไชเทก” ดังกล่าวเป็นสถานบริการตามมาตรา 3 (1) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ประเภทสถานที่เดินร้า ที่ไม่มีหลังบ้านบริการ ซึ่งผู้ประกอบ

กิจการต้องขออนุญาต จัดตั้งสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ และต้องขออนุญาตจัดน้ำยาหรือให้บริการ โดยแสดงภาพและหรือเสียงด้วยเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530²⁷ และสำหรับสถานบริการตามมาตรา 3 (4) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 คือ สถานที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดง คนตัว หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ไม่ต้องขออนุญาตจัดตั้ง แต่ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ตามมาตรา 4 วรรคสอง สถานบริการประเภทนี้ได้แก่ ร้านอาหาร กัดตาหาร ห้องอาหารตามโรงเรมใหญ่ ๆ ซึ่งมีบริการขายอาหารและเครื่องดื่ม และมีวงคนตัวการแสดง ขับกล่อม หรือรายการบันเทิงให้แก่ลูกค้าดูซึ่งขณะรับประทานอาหาร เครื่องดื่ม โดยสถานบริการ ประเภทนี้ กฎหมายถือเป็นสถานบริการเช่นกัน แต่ไม่ต้องขออนุญาตจัดตั้ง เพียงแต่แจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบล่วงหน้าก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน เท่านั้น

ตามมาตรา 3(4) เกณฑ์ปัญหากรณี การจัดงานมงคลสมรส งานวันเกิด หรืองานเลี้ยงสังสรรค์อื่น ๆ ซึ่งจัดในสถานบริการตามมาตรานี้ โดยมีการรำวง ลีลาศ ของผู้ที่มาร่วมงาน จะถือเป็นการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงตามมาตรานี้ได้หรือไม่ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ นร 0501/1844 ลงวันที่ 23 ธันวาคม พ.ศ. 2526 ตอบข้อหารือของกระทรวงมหาดไทย ว่า การที่ผู้มาใช้บริการในสถานที่ตามมาตรา 3(4) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 จัดงานมงคลสมรส งานวันเกิด หรืองานเลี้ยงสังสรรค์อื่นอันมีลักษณะเป็นการชั่วคราว ชั่วคราว และได้จัดให้มีการรำวงหรือลีลาศ ในระหว่างผู้ที่มาร่วมงานกันเองเป็นกรณีที่ผู้มาใช้บริการในสถานที่นั้น เป็นผู้จัดให้มีขึ้นเพื่อความรื่นเริงของผู้มาร่วมงานเอง โดยมิได้หวังประโยชน์ในการค้า จึงไม่เป็นการแสดงอื่นใดเพื่อความบันเทิงตามมาตรา 3(4) คือ ผู้จัดหรือเจ้าของงาน หรือผู้จัดการสถานบริการ ดังกล่าว ไม่ต้องแจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบล่วงหน้าตามมาตรา 4 วรรคสอง

สำหรับในโอกาสที่มีงานเทศกาล งานปีใหม่ งานประจำปีของจังหวัด อำเภอ ตำบล ซึ่งทางราชการจัดขึ้นเป็นการชั่วคราวครั้งละ 3 หรือ 7 วัน โดยมีวัตถุประสงค์หารายได้ นำไปใช้ในทางสาธารณประโยชน์ ไม่ถือเป็นสถานบริการที่ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้า ไม่ต้องขออนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

ในปัจจุบันกระทรวงมหาดไทย มีนโยบายเกี่ยวกับสถานบริการตามมาตรา 3(1), (2) และ 3 ไว้ว่า จะไม่อนุญาตให้มีการเปิดสถานบริการดังกล่าวขึ้นใหม่อีก เว้นแต่ ของเดิมที่มีอยู่ก็ให้คงมีได้ต่อไป แต่กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาผ่อนผันนโยบาย ให้จัดตั้งสถานบริการตาม มาตรา 3(1) เฉพาะประเภทที่ไม่มีหลักฐานรองรับบริการ ขึ้นในเขตท้องที่อันเป็นแหล่งท่องเที่ยว

²⁷ พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530

ตามที่คณะกรรมการตีกำหนด ซึ่งในปัจจุบันได้ประกาศแล้วทั้งสิ้น จำนวน 71 จังหวัดโดยอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นในโรงพยาบาลที่ได้รับบัตรส่งเสริมการลงทุน จากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520²⁸ หรือในโรงพยาบาลเพื่อการท่องเที่ยวกำหนดมาตรฐานที่ใช้ประกอบการพิจารณาผ่อนผันอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ในโรงพยาบาลนั้น มีดังนี้

- 1) เนื่องจากโรงพยาบาลที่ยังไม่มีสถานบริการ ตามมาตรา 3(1) ตั้งอยู่ก่อนเท่านั้น และผ่อนผันให้โรงพยาบาลละ 1 แห่ง
- 2) เพื่อตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(1) สถานเต้นรำประเภทที่ไม่มีห้องพัก
เนอร์บริการ
- 3) เป็นสถานที่สูงต้องตามกฎหมายและคำสั่งกระทรวงมหาดไทยทุกขั้นตอน
- 4) ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการทุกประการ
- 5) ให้สารวัตรท้องที่ หรือนายอำเภอท้องที่แล้วแต่กรณี ตรวจสอบ ควบคุม และภาคขันสถานบริการให้ปฏิบัติตามกฎหมายโดยเคร่งครัด
- 6) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ลื่นไถ夷ายนทางไม่อ่อน懦弱ให้เข้าสถานบริการ
- 7) กำหนดเวลาเปิด-ปิดทำการของสถานบริการ ให้อีกปฏิบัติตามกฎหมายระหว่าง
ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2524) ออกตามความในพระราชบัญญัติสถานบริการ

2.4.2.4 ที่ตั้งสถานบริการ

ตามมาตรา 4 ได้บังคับไว้ว่า อาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการ
จะต้อง

- 1) ไม่อยู่ใกล้ชิดวัด สถานที่สำราญบูชาดิพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือ
สถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สมโภช夷誕 หรือหอพักตามกฎหมาย
ว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าว
กฎหมายได้ห้ามเด็ดขาดให้ตั้งอยู่ใกล้ชิดสถานที่ดังกล่าวเสียเลย เมื่อว่าอยู่
ใกล้ชิดสถานที่ดังกล่าว แต่ไม่ถึงขนาดที่จะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวทั้ง ได้
- 2) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน
ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
- 3) มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก

ทั้งหมดนี้เป็นเงื่อนไขในการอนุญาตให้จัดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3, 4 แต่
ถึงแม้ว่าจะเป็นสถานที่ที่อยู่ในกรอบบังคับของมาตรา 7 แต่หากอยู่ในปริมณฑลจำกัดในท้องที่ที่
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ไม่อนุญาตให้จัดตั้งสถานบริการ โดยออกเป็นพระราชบัญญัติ

²⁸ พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520

งดอนุญาตสถานที่นั้นก็ตั้งสถานบริการไม่ได้ เช่น ในเขตโบราณสถาน หรือชายทะเลที่เป็นเขตอนุรักษ์เป็นต้น และตามมาตรา 5 เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นสมควรจะกำหนดเขตอันมีปริมาณthalจำกัดในท้องที่ได้เพื่อการอนุญาต หรืองดอนุญาตให้ตั้งตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ให้กระทำโดยออกเป็นพระราชบัญญัติฯ

โดยปกติผู้จัดตั้งสถานบริการ มักจะไม่มีที่คืนเป็นของตนเอง โดยจะเช่าอาคารหรือที่คืนของผู้อื่นจัดตั้งสถานบริการ กฎหมายเห็นความสำคัญในกรณีนี้ จึงกำหนดไว้เป็นเงื่อนไขในมาตรา 8 ว่า ถ้าอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 เป็นของผู้อื่น ในชั้นของอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ขออนุญาตต้องมีหนังสือแสดงว่า ได้รับความยินยอมจากเจ้าของอาคารหรือสถานที่นั้น ทั้งนี้มีเหตุผลว่า เจ้าของอาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งสถานบริการจะไม่ได้รับความเดือนร้อนจากสถานบริการนั้น เช่น เช่าที่เพื่ออยู่อาศัย แต่ต่อมาก็ต้องการใช้ที่นั้นตั้งเป็นสถานบริการด้วย เช่นนี้ต้องไปขอความยินยอมจากเจ้าของที่นั้นก่อน

นอกจากนี้ ในมาตรา 13 ได้กำหนดห้ามให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ย้ายแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือต่อเติมสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ก็เนื่องมาจากเพื่อจะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับรู้หรือเข้าควบคุมสถานบริการได้สะดวก เช่น การย้ายไปตั้งที่ใหม่

นอกจากนี้ยังห้ามมิให้มีการตั้งหรือย้ายสถานบริการใดๆ ไปอยู่ใกล้สถานทูตหรือสถานกงสุลของต่างประเทศไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ นท. 0204/ว 1038 ลงวันที่ 26 กันยายน พ.ศ. 2526 และต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้อนุญาตให้มีการผ่อนผันนโยบายเกี่ยวกับความปลอดภัยของทูต หรือสถานทูต และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการถือปฏิบัติคือ กรณีการพิจารณาเกี่ยวกับการจัดตั้งหรือย้ายสถานบริการไปอยู่ใกล้สถานทูตหรือสถานกงสุลของต่างประเทศ หากพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่า ไม่ก่อให้เกิดปัญหาความปลอดภัย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และความไม่เหมาะสมในอันที่จะก่อให้เกิดความเดือนร้อนรำคาญ แก่สถานที่ดังกล่าว ก็ให้เสนอกระทรวงมหาดไทยพิจารณาเป็นรายๆ ไป ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ นท. 0207/ว 130 ลงวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2528

2.4.2.5 การจัดการสถานที่ภายนอกและภายในของสถานบริการ²⁹

การจัดการสถานที่ภายนอกและภายในของสถานบริการ ตามกฎหมายฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2521) ออกตามความในมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ข้อ 9 ดังนี้

²⁹ ประسنก์ คำณี. เล่มเดิม. หน้า 17-18.

- 1) มีห้องส้วมเพียงพอบริการลูกค้า มีที่ปัสสาวะชายแยกอยู่ต่างหากจากห้องส้วม
- 2) รักษาความสะอาดเรียบร้อยเป็นอย่างดี และมีให้มีกลิ่นหอมอันเป็นการบูรณาการลูกค้า
- 3) มีแสงสว่างเพียงพอที่จะมองเห็นและจำหน้ากันได้ ในระยะไม่น้อยกว่า 1.5 เมตร
- 4) สถานบริการที่มีห้องบริการเฉพาะ ต้องมีตัวเลขอารบิกสีขาว ขนาดสูงอย่างน้อย 5 เซนติเมตร ประจำเรียงตามลำดับที่หน้าประตูห้องบริการทุกห้อง ถ้าประตูเข้าออกมีบานปิด ให้มีช่องสี่เหลี่ยมขนาดสูงอย่างน้อย 5 เซนติเมตร ยาวอย่างน้อย 20 เซนติเมตร ที่บานประตูหนีอพื้นห้อง 170 เซนติเมตร จะมีม่านบังทางเดินนอกก็ได้

สถานบริการที่ได้รับอนุญาตด้องใช้ป้ายข้อให้ตรงกับข้อในใบอนุญาตแต่เพียง ข้อเดียวตามกฎกระทรวงฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2521) ข้อ 9 ทวิ เพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2523) ข้อ 1

2.4.2.6 คุณสมบัติของผู้ขอรับอนุญาตตั้งสถานบริการ

ผู้ขออนุญาตจัดตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา 6 ดังนี้

- 1) อายุไม่ต่ำกว่าสิบปีบริบูรณ์
- 2) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม
- 3) ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรืออจิจพิ่นฟ้อนไม่สมประกอบ
- 4) ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่อ อันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุนัรีรัง หรือโรคยาเสพติดให้โทษอย่างร้ายแรง
- 5) ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ในความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าหลบซ่อนและเด็ก ตามกฎหมายว่าด้วยการปราบปรามการทำให้แพร่หลาย และการค้าวัตถุลามก หรือตามกฎหมายว่าด้วยการปราบปรามการค้าประเวณี

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ต้องมีคุณสมบัติตามความในวรรคก่อน

2.4.2.7 การขออนุญาตตั้งสถานบริการ³⁰

สถานบริการที่ต้องขออนุญาตตามมาตรา 3(1)(2)(3) ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 483/2521 ลงวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2521 ข้อ 1 ได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

สถานบริการตามมาตรา 3(1) ได้แก่ ในตึกลับ บาร์ และก๊ตตาการ เป็นต้น ซึ่งมี การเต้นรำรำวงหรือร้องเพลง ที่มีหลังพลา滕อร์และไม่มีหลังพลา滕อร์ รวมตลอดถึงสถานรำวงชั่วคราว ซึ่งมีหลังรำวงและเก็บเงินจากลูกค้าด้วย ทั้งนี้จะจัดให้มีสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มจำหน่าย หรือจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงด้วยก็ได้

³⁰ ประสงค์ คำมนี. เล่มเดิม. หน้า 18.

สถานบริการตามมาตรา 3(2) ได้แก่ สถานที่ขายอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอ่อน弱 อื่น ซึ่งมีหลังบ้านเรือนไม่มีการเดินร้า เช่น ภัตตาคารที่มีหลังบ้านเรือนโดยปรนนิบัติลูกค้า หรือ โรงน้ำชา ที่มีเดียงพักผ่อนหลับนอน และมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า เป็นต้น

สถานบริการตามมาตรา 3(3) ได้แก่ สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการ นวดแก่ลูกค้า รวมตลอดถึงร้านตัดผมหรือดัดผมซึ่งมีห้องนวดแก่ลูกค้าด้วย

ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2521) ลงวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2521 ข้อ 2 กำหนดว่า การขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ต่อสารวัตรห้องที่ ในจังหวัดอื่น ให้ยื่นต่อนายอำเภอห้องที่ที่จะตั้งสถานบริการนั้น โดยใช้แบบ สน.1 ท้ายกฎกระทรวง

สำหรับขั้นตอนวิธีการพิจารณาคำขออนุญาตตั้งสถานบริการคือ ให้สารวัตรห้องที่ หรือนายอำเภอห้องที่รับคำขอ เรียกหลักฐานพร้อมรูปถ่ายจากผู้ขออนุญาตให้ครบ แล้วดำเนินการ สอนสอนคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตเพื่อยืนยันตามมาตรา 6 คุณสมบัติตามมาตรา 6(3)(4) ให้ผู้ขอ อนุญาตแสดงใบรับรองแพทย์แผนปัจจุบันชั้น 1 เป็นหลักฐาน และให้บันทึกการตรวจอาคารสถาน ที่ว่าไม่ขัดต่อกำหนด 7(1)(2) และ(3) กับให้ทำแผนที่สังเขปแสดงสถานที่ตั้งสถานบริการแห่งนั้น แบบเสนอมาด้วย ส่วนรายได้ที่เห็นว่าอาคารสถานที่ขัดต่อกำหนด 7(1)(2)และ(3) ข้อใดให้บันทึก เหตุที่ขัดต่อกฎหมายมาโดยละเอียด และให้พิมพ์ลายนิรนาม 10 นิ้ว ของผู้ขออนุญาต โดยใช้แบบ พิมพ์มือ ผู้ยื่นเรื่องร่วมของอนุญาต ส่งไปตรวจสอบยังแผนกพิมพ์ลายนิรนามกองทะเบียนประวัติ อาชญากร เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติ ตามมาตรา 6(5) แล้วนำผลการตรวจสอบเก็บเข้าเรื่องราวที่ขอ อนุญาตไว้ และเมื่อได้ปฏิบัติตามดังกล่าวครบถ้วนแล้ว ให้สารวัตรห้องที่หรือนายอำเภอห้องที่ เสนอเรื่องราวพร้อมกับความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นในกรุงเทพมหานครให้เสนอถึงผู้ บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่นให้เสนอถึงผู้ว่าราชการจังหวัด ภายในสิบห้าวัน นับแต่วัน ได้รับเรื่องราวของอนุญาต รายได้ที่ขัดข้องไม่สามารถเสนอภายในสิบห้าวัน ให้บันทึกเหตุขัดข้องมา ในรายงานเสนอตัวย และเมื่อได้รับคำขออนุญาตตั้งสถานบริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาสั่ง ภายในเก้าสิบวัน ตามมาตรา 9

สถานบริการตามมาตรา 3(4) ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 กำหนดให้ไม่ต้องได้รับอนุญาต แต่ให้แจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนการจัดตั้งไม่น้อยกว่า 15 วัน ซึ่งสถานบริการตามมาตราหนึ่ง ได้แก่ ร้านคофฟี่ช้อป ร้านขายอาหารหรือเครื่องดื่ม โดยจัดให้มีการแสดงคงทน หรือการแสดงอื่น ได เพื่อการบันเทิง การจัดตั้งสถานบริการตามมาตราหนึ่งในกรุงเทพมหานครให้ยื่นต่อสารวัตรห้องที่

ในจังหวัดอื่นให้ยื่นต่อนายอำเภอท้องที่ที่ตั้งสถานบริการ เป็นผู้รับเรื่องราวการขอจัดตั้งสถานบริการ ดังกล่าว

สถานบริการตามมาตรา 3(4) จะดำเนินการจัดตั้งสถานบริการหรือประกอบกิจการได้ต่อเมื่อได้รับใบรับแจ้งการจัดตั้งสถานบริการจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เว้นแต่สถานบริการซึ่งได้เกียจค้างไว้ก่อนแล้ว ก็สามารถดำเนินการต่อไปได้ แต่หากไม่ได้รับความเห็นชอบในการจัดตั้งสถานบริการ ให้สารวัตรหรือนายอำเภอท้องที่ที่ตั้งสถานบริการ ทำหนังสือแจ้งผลการพิจารณาพร้อมที่แจงเหตุผลและข้อกฎหมายให้ผู้แจ้งการจัดตั้งสถานบริการทราบภายในสามวัน นับแต่วันรับคำสั่งดังกล่าว

ผลของการอนุญาตจะมีผลก็ต่อเมื่อผู้ขอรับใบอนุญาต ได้รับแจ้งจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ไปชำระค่าธรรมเนียม และเมื่อชำระค่าธรรมเนียมแล้วก็จะได้รับใบอนุญาตจัดตั้งสถานบริการ วันที่ได้รับใบอนุญาตจัดตั้ง คือ วันที่เปิดดำเนินการสถานบริการได้ ส่วนค่าธรรมเนียมได้กำหนดไว้ตามกฎกระทรวงมหาดไทย (พ.ศ. 2509) ลงวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2509 ข้อ 12

สำหรับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการนั้น ให้ใช้ได้จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม ของปีที่ออกใบอนุญาต ตามมาตรา 10 วรรคหนึ่ง

การต่อใบอนุญาต จะต้องยื่นคำขอเสียก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว จะประกอบกิจการต่อไปก็ได้ จนกว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งไม่อนุญาตให้ต่อใบอนุญาตนั้นตามมาตรา 10 วรรคสอง แต่หากไม่ได้รับต่อใบอนุญาตผู้ขอต่อใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้บัญชาการตรวจแห่งชาติ หรือปลัดกระทรวงมหาดไทยได้ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต คำวินิจฉัยของผู้บัญชาการตรวจแห่งชาติ หรือปลัดกระทรวงมหาดไทย ให้เป็นที่สุด ตามมาตรา 11

สำหรับกรณีที่ได้รับอนุญาตให้ตั้งสถานบริการมาแล้ว หากต่อมามีการตั้งโรงเรียน หรือสถานพยาบาล ใกล้สถานบริการนั้น เมื่อขอต่ออายุใบอนุญาต อาจไม่ได้รับอนุญาตให้ต่ออายุก็ได้ เพราะมีพฤติกรรมใหม่เกิดขึ้น หลังจากได้รับอนุญาตครึ่งแรกแล้ว กรณีนี้จะโทษสถานที่ตั้งใหม่ไม่ได้ เพราะการที่กฎหมายให้ต่อใบอนุญาตทุกปี ก็เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาถึงเงื่อนไขตามมาตรา 6 และ 7 ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงขึ้น ได้เสมอ จึงต้องคำนึงถึงคุณสมบุติของผู้ขออนุญาต และสิ่งแวดล้อมของสถานบริการที่ขอต่อใบอนุญาตเป็นสำคัญ

ใบแทนใบอนุญาต กรณีใบอนุญาตให้จัดตั้งสถานบริการสัญญาหรือชารุดในสาระสำคัญให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบว่าใบอนุญาตสัญญาหรือชารุด ตามมาตรา 12 และตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 483/2521 ลงวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2521 ข้อ 11 ให้ผู้รับอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตต่อสารวัตรท้องที่หรือ

นายอําเภอท้องที่ทำการสอบสวน และให้ผู้รับอนุญาตทำเรื่องเรื่องราวขอรับใบแทนใบอนุญาตเสนอขอรับอนุมัติจากผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี

ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 483/2521 ลงวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2521 ข้อ 8 กำหนดไว้ว่าในกรณีสถานบริการบางแห่งร้องขอเปลี่ยนผู้รับอนุญาตหรือในกรณีที่นิติบุคคลซึ่งเป็นผู้รับอนุญาตขอเปลี่ยนบุคคลซึ่งเป็นผู้ดำเนินกิจการสถานบริการแทนนิติบุคคล การขอเปลี่ยนแปลงทั้งสองกรณี ให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี ถือปฏิบัติ ดังนี้

1) กรณีที่มีการขอเปลี่ยนผู้รับอนุญาต กรณีเข่นนี้ถือได้ว่า เป็นการโอนใบอนุญาตซึ่งตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการมิได้กำหนดไว้ให้โอนแก่กันแต่อย่างใด จะนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่จึงไม่มีอำนาจที่จะอนุญาตให้เปลี่ยนผู้รับอนุญาตหรือโอนใบอนุญาตให้แก่กันได้

2) กรณีที่นิติบุคคลซึ่งเป็นผู้รับอนุญาต ขอเปลี่ยนบุคคลซึ่งเป็นผู้ดำเนินกิจการแทนนิติบุคคล ให้อยู่ในคุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาตามที่เห็นสมควร หากเห็นสมควรอนุญาตให้แก่ไว้ในอนุญาตตามความประسังค์ของผู้ขอได้ โดยไม่ต้องเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและให้จดแจ้งไว้เป็นหลักฐานในใบอนุญาตให้ชัดเจนว่า ได้มีการเปลี่ยนผู้ดำเนินกิจการสถานบริการแทนนิติบุคคล และให้ปีครูปถายของผู้ดำเนินกิจการแทนไว้ด้วย

กรณี ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการถึงแก่กรรม พนักงานเจ้าหน้าที่อาจพิจารณาต่ออายุใบอนุญาตให้ดังสถานบริการนั้น แก่ทายาทผู้รับมรดกหรือผู้จัดการมรดกตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลได้ ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ นท. 0204/ว 795 ลงวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ. 2526 เรื่องแนวทางปฏิบัติกรณีผู้รับอนุญาตดังสถานบริการถึงแก่กรรม

กรณีการโอนใบอนุญาต ได้มีคำพิพากษาศาลมีภัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลมีภัยที่ 2275/2526 ใบอนุญาตให้ดังสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการเป็นใบอนุญาตเฉพาะตัวของรับอนุญาต จะขออนุญาตแทนกันไม่ได้ พระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้โอนใบอนุญาตแก่กันได้ แสดงให้เห็นเจตนารมณ์ว่า ไม่ประسังค์ให้โอนใบอนุญาตแก่กัน แม้ใบอนุญาตดังกล่าวจะเป็นทรัพย์สิน ก็เป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้รับอนุญาต โจทก์จึงไม่อาจฟ้องบังคับให้จำเลยโอนใบอนุญาตให้แก่โจทก์ตามสัญญา เพราะวัตถุประสงค์แห่งสัญญาฝ่ายนักกฎหมายย่อมตกเป็นโมฆะ

คำพิพากษาศาลมีภัยที่ 608/2527 การได้รับอนุญาตให้ดังสถานบริการเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้รับอนุญาต จะโอนสิทธิ์ตามใบอนุญาตให้บุคคลอื่นหากได้ไม่ สัญญาโอนกิจการใบอนุญาตจึงเป็นสัญญาที่มีวัตถุประสงค์ต้องห้ามชัดเจ้งโดยกฎหมาย และขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ย่อมตกเป็นโมฆะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 113

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2210/2535 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

ออกมาเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรม และประเพณีอันดีของชาติ ในอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ จึงเป็นในอนุญาตเฉพาะตัวของผู้รับอนุญาต จะขออนุญาตแทนกันไม่ได้ โดยที่ จึงไม่อาจฟ้องขอให้นังค์จำเลยซึ่งเป็นผู้รับในอนุญาต ให้โอนในอนุญาตให้ตั้งสถานบริการให้โดยอ้างว่าเป็นผู้ถือในอนุญาตแทน โดยที่ได้

2.4.2.8 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ³¹

ตามมาตรา 13 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ขาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือต่อเติมสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และตามคำสั่ง กระทรวงมหาดไทย ที่ 483/2521 ข้อ 9 ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือต่อเติมสถานบริการ ดังนี้

1) กรณีผู้รับอนุญาตยื่นคำร้องขอขายสถานบริการจากสถานที่แห่งหนึ่งไปอยู่อีกแห่งหนึ่งนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าระยะนี้มีสถานบริการขอขายสถานที่กันอยู่เสมอทั้งนี้เนื่องจากสถานบริการบางแห่ง อยู่ในท้องที่การค้าไม่เจริญ ไม่อยู่ในที่ชุมชนมุ่งชน จึงได้ขออนุญาตขายไปอยู่ในที่ชุมชนที่มีการค้าคึกคัก ซึ่งการขายสถานที่ดังกล่าว ถึงแม้ว่ากฎหมายจะไม่บัญญัติไว้ชัดแจ้ง ห้ามขายไปอยู่ในที่ชุมชนมุ่งชนก็ตาม แต่ก็ควรนำมามตรา 7 มาใช้โดยอนุโลม โดยมารา 7 บัญญัติว่า สถานที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการ ต้องไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือนร้อนรำคาญแก่ประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง นอกจากนั้นเจตนาของผู้ตั้งสถานบริการครั้งแรก ก็มีเจตนาจะขอตั้งในสถานที่นั้นอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากจะให้มีการขายสถานที่โดยไม่จำกัดเดียว ต่อไปสถานบริการก็จะเข้ามาร่วมกันอยู่ในย่านที่ชุมชนมุ่งชน ทำให้แออัดเดือนร้อนแก่ผู้อื่น ละนั้น เรื่องขายสถานที่ห้ามไม่ให้ขายสถานที่บริการอีกต่อไป เว้นแต่มีเหตุจำเป็นหรือเหตุสุดวิสัย เช่น เพลิงไหม้ซึ่งการสอบสวนพังไม่ได้ว่าเป็นดันหรือกรณีฉุกเฉิน แต่ถ้าผู้ตั้งสถานบริการต้องการจะขายในท้องที่จังหวัดเดียวกันกันที่ตั้งเดิม ก็ให้ผ่อนผันอนุญาตได้

2) การขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงภายในและภายนอกสถานบริการ ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่ามีเหตุจำเป็นจะอนุญาตได้ แต่ถ้าผู้รับอนุญาตแก้ไขเปลี่ยนแปลงไปก่อนได้รับอนุญาต พนักงานเจ้าหน้าที่ก็มีอำนาจสั่ง ไม่ต่ออายุในอนุญาต หรือสั่งพักใช้ในอนุญาตหรือสั่งเพิกถอนในอนุญาตได้

ส่วนการเปลี่ยนแปลงสถานบริการประเภท อาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้าโดยเป็นร้านตัดผมหรือตัดผมด้วย ให้เหลือแต่บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้าแต่เดิมเดียวนั้น ให้ถือเป็นนโยบายในทางไม่อนุญาต

³¹ ประสารค์ คำนวณ. เล่มเดิม. หน้า 22.

3) การต่อเติม สำหรับการต่อเติมสถานบริการนี้ ถ้าหากขอต่อเติมสถานที่ให้ กว้างขวางออกไปโดยไม่เพิ่มห้องบริการแล้ว ให้อยู่ในคุณพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าจะสมควร อนุญาตหรือไม่ แต่ถ้าต่อเติม โดยขอเพิ่มห้องบริการด้วย จะพิจารณาให้เพิ่มเท่าที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อ ปรับปรุงกิจการสถานที่ให้ดีขึ้น โดยจำนวนว่างักด หากขอเพิ่มมีจำนวนเกินสมควร จนคุณเห็นว่า เป็นการเพิ่มสถานบริการขึ้นแล้ว ก็จะไม่อนุญาตให้เพิ่มอีก เพราะการเพิ่มห้องบริการเท่ากันเป็นการ ขยายกิจการ ให้กว้างขวางขึ้น เมื่อมีห้องบริการเพิ่มขึ้นก็คุณเห็นว่าเป็นการเพิ่มสถานบริการขึ้นมา อีกนั้นเอง

ตามมาตรา 14 ก่อนที่ลูกจ้าง หญิงพัฒนอร์ หญิงบัวเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบดัวหรือคนรับใช้เริ่มเข้าทำงานในสถานบริการ ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ ต้องจัดทำประวัติ ของแต่ละบุคคลดังกล่าว จำนวน 2 ชุด เก็บไว้ ณ สถานบริการ 1 ชุด และส่งไปเก็บรักษาไว้ ณ สถานี ตำรวจนครบาลที่ 1 ชุด บัตรประวัติอย่างน้อยต้องมีรายการ ชื่อ ที่อยู่ วันเดือนปีเกิด ชื่อและที่อยู่ของผู้ รับรองตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการนี้ที่รายการในบัตรเปลี่ยนแปลงไป ให้ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ แจ้งการ เปลี่ยนแปลงตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงภายในกำหนดเดียว นับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง

การจัดทำบัตรประวัติของลูกจ้าง หญิงพัฒนอร์ หญิงบัวเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบดัว หรือคนรับใช้ในที่ทำงานในสถานบริการตามมาตรานี้ กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้รับ อนุญาตดังสถานบริการเป็นผู้จัดทำขึ้น โดยให้ติดต่อขอรับแบบ สน.3 และ 4 จากสารวัตรห้องที่ หรือนายอำเภอห้องที่ที่สถานบริการนั้นตั้งอยู่

แบบ สน.3 ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการต้องทำ 2 ชุด ติดรูปถ่ายพร้อมเก็บไว้ ณ สถานบริการ 1 ชุด และส่งไปเก็บที่สถานีตำรวจนครบาลที่ 1 ชุด ฉบับที่เก็บที่สถานีตำรวจนครบาลที่ ให้ สารวัตรห้องที่แยกเก็บเป็นแต่ละสถานบริการไป ในจังหวัดอื่นออกจากกรุงเทพมหานคร ให้ผู้รับ อนุญาตดังสถานบริการ ทำสำเนาแบบ สน.4 พร้อมรูปถ่ายอีก 1 ชุด เก็บไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอห้องที่ ที่สถานบริการนั้นตั้งอยู่

การพิมพ์ลายนิ้วนือ 10 นิ้ว ของผู้ทำงานในสถานบริการตามแบบ สน.4 เมื่อผู้รับ อนุญาตจะรับคนเข้าทำงาน จะต้องส่งตัวคนงานไปพิมพ์มือที่สถานตำรวจนครบาลที่ พร้อมกับส่งบัตร ประวัติไปให้สารวัตรห้องที่ด้วย โดยให้สารวัตรห้องที่จัดทำนวยความสะดวกให้ตามสมควร

การพิมพ์ลายนิ้วนือตามแบบ สน.4 นี้ ให้พิมพ์เป็น 2 ชุด ส่งให้สารวัตรห้องที่ทั้ง 2 ชุด โดยติดรูปถ่ายด้านหลังพร้อมเมื่อสารวัตรห้องที่ได้รับแล้วให้ส่งไปตรวจสอบที่กองทะเบียน ประวัติอาชญากร ทั้ง 2 ชุด ซึ่งกองทะเบียนประวัติอาชญากรจะส่งคืนพร้อมผลการตรวจสอบ 1 ชุด อีก 1 ชุด กองทะเบียนประวัติอาชญากรจะเก็บไว้ ให้สารวัตรห้องที่บันทึกผลการตรวจสอบพิมพ์ลง

ในช่องผลการตรวจสอบพิมพ์ลายนิ้วมือของแบบ สบ.3 ของ ผู้ถูกพิมพ์ลายนิ้วมือ แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ แบบ สบ.4 เมื่อบันทึกผลการตรวจสอบในแบบ สบ.3 แล้ว ให้สถานีตำรวจน้ำท้องที่เก็บรวบรวมไว้

ในการณ์บัตรประจำตัวซึ่งเก็บรักษาไว้ ณ สถานบริการ สัญหาย ลูกทำลาย หรือ ชำรุดในสาระสำคัญ ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการต้องจัดทำบัตรประจำติดใหม่ภายในกำหนดเจ็ดวัน นับแต่วันที่บัตรนั้นสัญหาย ลูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ (มาตรา 15)

มาตรา 16 บัญญัติไว้ว่า ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ

(1) รับผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ

(2) ยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้น เข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ

(3) ยอมให้หนุ่งซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการเข้าไปในสถานบริการโดยไม่มี ชายมาด้วย

(4) ยอมให้ผู้มีอาการเมasauraparaputicivunway หรือครองสติไม่ได้ เข้าไปหรืออยู่ ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ

(5) จำหน่ายสุราให้แก่ลูกค้า ซึ่งมีอาการเมasaurajunparaputicivunway หรือครอง สติไม่ได้แล้ว

(6) ยอมให้นุกคลดังระบุไว้ในมาตรา 3 หรือนุกคลที่มาร่วมแสดงตนตรี หรือ แสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง พากาศหยาดบันนอนในสถานบริการ

สำหรับกรณีตาม 6 รวมผู้บริการทั้งหมด คือหนุ่งพาตเนอร์ตามมาตรา 3 (1) หนุ่ง นำเรอหรือผู้บริการนวดให้แก่ลูกค้าตามมาตรา 3 (2) ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัวตามมาตรา 3 (3) แต่ไม่รวมถึงนักดนตรี หรือนักแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงตาม มาตรา 3 (4) ซึ่งไม่ต้องรับอนุญาตดัง สถานบริการประเภทนี้

การกำหนดเวลาเปิดปิดสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายใน เพื่อ ความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ การใช้คอมไฟ หรือการให้หนุ่งพาตเนอร์ หนุ่งนำเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัวหรือคนรับใช้ ติดหมายเลขประจำตัวในสถานบริการดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมาย (ตามมาตรา 17) กฎหมาย กฎกระทรวง คือ กฎกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2521) แก้ไขเพิ่มเติม โดยฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2523) และฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2524) และคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ 10/2523 ลงวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2523 คำสั่ง นายกรัฐมนตรีที่ 11/2524 ลงวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2524

ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ ตามมาตรา 3 (1) จะจัดให้มีสุรา น้ำชา หรือ เครื่องดื่ม อخ่างอื่นจำหน่าย หรือ จัดให้มีการแสดงแสดงตนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงด้วยก็ได้ (ตาม

มาตรา 18) ในกรณีที่ เป็นการผ่อนผัน เช่น สถานบริการร่วง เต็นรำ หรือรองเงิง อาจมีการจำหน่ายสุราหรือเครื่องดื่มอย่างอื่น หรือมีการแสดงดนตรีหรือจำนำดหรือเล่นกลลับรายการก็ได้

ในการจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ มีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมิให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม (ตามมาตรา 19) เช่น การแสดงละครสัตว์นักจากผู้ควบคุมละครสัตว์แล้ว ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการที่จัดให้มีการแสดงละครสัตว์นั้น ต้องควบคุมการแสดงด้วยตนเองด้วย ซึ่งตามปกติสัตว์ที่แสดงในละครสัตว์ มักจะเป็นสัตว์เชื้อ ถ้าสัตว์ที่แสดงถูกขย้ำจนอาละวาดขึ้น สัตว์นั้นอาจจะไม่ใช่สัตว์ร้าย เพราะสัตว์ร้ายจะมีความดุร้ายของมันเองตามธรรมชาติ หรือตามสภาพของมัน แต่อย่างไรก็ต้องสัตว์ที่นำมาแสดงต่อหน้าสาธารณชน มักจะเป็นสัตว์ที่ได้เชื้อว่าเป็นสัตว์ร้าย เช่น เสือ สิงโต ภูเสา เป็นต้น แต่สัตว์ที่นำมาแสดงเหล่านี้จะเชื่องและเชื่อฟังคำสั่งของผู้กำกับการแสดง ทั้งที่ตามธรรมชาติแล้วสัตว์เหล่านี้เป็นสัตว์ร้าย ซึ่งถ้าสัตว์ดังกล่าวไม่อยู่ในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชมแล้ว ก็ไม่ต้องห้ามตามมาตรานี้

ส่วนการแสดงตามกหรืออนามัย เคยมีตัวอย่างตามคำพิพากษาคดีที่ 5519/2531ว. ผู้จัดการสถานบริการของจ้าเลยที่ 1 จัดให้มีการแสดงแฟชั่นโชว์ในสถานบริการของจ้าเลย นางแบบแต่งกายชุดอาบน้ำ ตัดเย็บด้วยผ้าลูกไม้บาง บนฟลอร์มีสถาปัตไธ์ลายไปมา สามารถมองผ่านช่องว่างของผ้าลูกไม้บางนั้น เห็นนมเนื้อตามร่างกายนางแบบ ลักษณะการแต่งกายเช่นนี้ไม่แตกต่างไปจากการเปลือยกายและเพียงเท่านี้ถือได้ว่า จ้าเลยที่ 1 ได้จัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการซึ่งเป็นไปในทางลามกหรืออนาจารแล้ว เมื่อจ้าเลยที่ 1 โดยจ้าเลยที่ 2 ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ดึงสถานบริการดังกล่าว จึงมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร แม่จ้าเลยจ้าง ว. ให้เป็นผู้จัดการคูແລແທ และ ว.จัด ให้มีการแสดงอันเป็นความผิดดังกล่าว ในขณะที่จ้าเลยที่ 2 ไม่อยู่ก็หาได้ทำให้จ้าเลยหั่งสองหลุดพ้นจากหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้แน่นไม่

จากคำพิพากษาคดีดังกล่าว แสดงว่ากรณีที่เป็นสถานบริการที่ได้รับอนุญาตให้ดึงชื่น กฎหมายให้มีแต่ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนด เงื่อนไขของกฎหมาย ส่วนผู้จัดการจะมีก็ได้ แต่กฎหมายไม่รับรู้ของ ถ้าผู้จัดการกระทำการใดข้อกำหนดเงื่อนไขของกฎหมายสถานบริการ กฎหมายถือว่า ผู้จัดการทำแทบที่ไม่รับรู้ของ ถ้าผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการนั้น และผู้รับอนุญาตดังกล่าวจะต้องรับผิดชอบทางอาญาในการกระทำการผู้จัดการ โดยถือว่าเป็นการกระทำการหรือละเว้นกระทำการของผู้รับอนุญาตเอง

2.4.2.9 ผู้จัดการสถานบริการ³²

โดยทั่วไปเราอาจคิดว่า ผู้จัดการกับผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นคนเดียวกัน แต่ตามกฎหมายสถานบริการไม่เหมือนกัน โดยตามทางธุรกิจผู้จัดการอาจเป็นลูกจ้างหรือพนักงานของผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการก็ได้ จึงเห็นได้ว่ากฎหมายสถานบริการมีความยืดหยุ่น คือ ผู้จัดการ เป็นผู้ดำเนินการสถานบริการตามมาตรา 3(4) ซึ่งไม่ต้องขอรับอนุญาตตั้งสถานบริการ เพียงแต่แจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนดำเนินการ ไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ส่วนผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ จะต้องผูกพันกับกฎหมายสถานบริการหลายข้อบังคับและเงื่อนไข ดังนั้น ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ อาจตั้งผู้จัดการบริหารสถานบริการแทนตนได้ แต่ผู้จัดการนี้ ไม่ใช่ผู้จัดการตามมาตรา 4 ทวี

ผู้จัดการสถานบริการตามมาตรา 4 วรรณสอງ ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(4) ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน สถานบริการตามมาตรา 3(4) คือสถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชาหรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงคงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง

เดิมสถานบริการตามมาตรา 3(4) ถือว่าผิดกฎหมาย จะอนุญาตให้ตั้งไม่ได้ ตาม มาตรา 3(4) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 กำหนดไว้ว่า คือ สถานที่ที่มีสุรา น้ำชา หรือ เครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยใช้สถานที่มีดีชิดไม่เปิดเผยแพร่องุ��คลาภายนอก ซึ่งตามสภาพเห็นได้ว่า เป็นที่เหมาะสมแก่การมัวสุขของหลวงบำเรอและเปิดทำการจนหลังเวลา 22.00 น. เป็นปกติ

ต่อมาพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 มาตรา 3 ให้ยกเลิกมาตรา 3 เดิม โดยแก้มาตรา 3(4) ใหม่เป็นว่า สถานที่ที่อาหาร สุรา น้ำชาหรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย และบริการ โดยจัดให้มีการแสดงคงดนตรีเกินสองชั่วโมง หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง และแก้ไข มาตรา 4 เดิม โดยห้ามนิให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(1)(2)(3)(4) เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งผลก็คือ สถานบริการตามมาตรา 3(4) ต้องได้รับอนุญาตด้วย จึงจะจัดตั้งได้

ต่อมาพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525 มาตรา 3 แก้ไขความ ในมาตรา 3(4) เป็นว่า สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงคงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งได้ใช้บังคับมาจนถึงปัจจุบัน และแก้ไขมาตรา 4 โดยเพิ่มมาตรา 4 วรรณสอງ ว่า ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(4) ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ทราบก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวันและเพิ่มมาตรา 4 ทวี ขึ้นความว่า สถานบริการตามมาตรา 3(4) ต้องมีผู้จัดการที่มีคุณสมบัติตามมาตรา 6 และต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ นอกจำกมาตรา 9 ถึงมาตรา 13 มาตรา 18 มาตรา 21 มาตรา 22

³² ประสารค์ คำนภี. เล่มเดิม. หน้า 25.

เหตุที่มาตรา 4 ทวิ ใช้คำว่า ผู้จัดการ กีเพราระสถานบริการตามมาตรา 3(4) ไม่ต้องรับอนุญาตตั้งจากพนักงานเจ้าหน้าที่ จึงไม่อาจเรียกว่าผู้รับอนุญาตเหมือนสถานบริการ ตามมาตรา 3(1)(2)(3) ซึ่งต้องรับอนุญาตจัดตั้ง นี้คือข้อแตกต่างระหว่างผู้จัดการกับผู้รับอนุญาต แต่ผู้จัดการกับผู้รับอนุญาต มีข้อเหมือนกันคือตามมาตรา 4 ทวิ บังคับไว้ว่าผู้จัดการสถานบริการตามมาตรา 3(4) ต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา 6 ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่บังคับไว้ สำหรับผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(1)(2)(3)

2.4.2.10 ผู้บริการ

ผู้บริการ ได้แก่ ผู้สนองความต้องการหรือความบันเทิงแก่ลูกค้าที่มาใช้บริการของสถานบริการนั้น ตามมาตรา 14 ได้แก่ ลูกจ้าง หญิงพาตเนอร์ หญิงบำเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัวหรือคนรับใช้ในสถานบริการนั้น ๆ

ลูกจ้าง ได้แก่ คนงานทั่วไป เช่น คนทำความสะอาด คนครัว บ่อ รวมทั้งพนักงานด้านรับ แและแคชเชียร์ ซึ่งตามปกติสถานบริการตามมาตรา 3(1)(2)(3) จะต้องมีลูกจ้างประเภทนี้

หญิงพาตเนอร์ ได้แก่ หญิงคู่เด็น หรือหญิงคู่รักบันแยก ที่เข้าไปเที่ยวในสถานบริการ เช่น หญิงพาตเนอร์ในในที่คลับ สาวรำวง ซึ่งปกติจะเป็นหญิงบริการตามมาตรา 3(1)

หญิงบำเรอ คือหญิงปรนนิบัติลูกค้า ค่อยรินหรือป้อนสุรา น้ำชา หรืออาหารแก่ลูกค้า ซึ่งปกติจะเป็นหญิงบริการตามมาตรา 3(2) แต่มีข้อสังเกตในปัจจุบัน มีหญิงประเภทสองหรือชายประเภทสอง คือกะเตยหรือทอมดี้เข้าไปหากินในสถานบริการด้วยคนพากนีแม้จะบริการปรนนิบัติลูกค้าทำงานเดียวกับหญิงบำเรอ ก็ไม่เรียกว่าหญิงบำเรอ หรือเป็นคู่เด็นรักกับลูกค้าในในที่คลับ ก็ไม่เรียกว่าหญิงพาตเนอร์ ดังนั้น สถานบริการใดมีกะเตย หรือทอมดี้ค่อยบริการลูกค้า ก็อาจไม่ต้องขออนุญาตขัดตั้งสถานบริการก็ได้

2.4.2.11 พนักงานเจ้าหน้าที่

ตามมาตรา 3 ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ ว่า พนักงานเจ้าหน้าที่สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความถึง ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่นหมายความถึงผู้ว่าราชการจังหวัด

พนักงานเจ้าหน้าที่ นอกจากมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาต ให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(1)(2)(3) หรือรับแจ้งการจังตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) รวมทั้งการออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการ การต่อใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต พนักงานเจ้าหน้าที่ยังมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 อีกด้วย

1) มีอำนาจสั่งการแสดงตามมาตรา 20 คือเมื่อปรากฏว่าผู้ได้รับอนุญาตดังสถานบริการฝ่ายนี้มาตรา 19 ในกรุงเทพมหานคร นายตำรวจดังเด่นชั้นสารวัตรขึ้นไปในจังหวัดอื่นดังเด่นนายอำเภอท้องที่เขียนไป มีอำนาจสั่งการแสดงได้กรณีฝ่ายนี้มาตรา 19 คือ จัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ ไม่ควบคุมการแสดง ไม่ว่างใจหรือละเลย เป็นเหตุให้มีการแสดงเป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร ในสถานบริการที่ตนได้รับอนุญาตดัง หรือไม่ควบคุมการแสดงจนมีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดง ในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชมได้ หากมีการแสดงดังกล่าว สารวัตรท้องที่ในเขตกรุงเทพมหานคร หรือนายอำเภอท้องที่ในจังหวัดอื่น มีอำนาจสั่งการแสดงนี้ได้ทันที ซึ่งถือเป็นมาตรการเบื้องต้น เพื่อมิให้การแสดงลามกหรืออนาจารหรือการแสดงที่มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชมได้ ดำเนินการอีกต่อไป

ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท. 0204/ว.1166 ลงวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2525 ให้สารวัตรท้องที่หรือนายอำเภอท้องที่ ซึ่งมีหน้าที่สอดส่องควบคุมดูแล สถานบริการตามมาตรา 3 (4) จัดทำรายงานเสนอผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณีเพื่อส่งการให้หยุดกิจการ ได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน หากการฝ่ายนี้ดังกล่าวเป็นความผิดอาญา ก็มีอำนาจจับกุมดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไปด้วย

ส่วนสถานบริการตามมาตรา 3(1) ซึ่งได้รับการผ่อนผันตามมาตรา 18 ให้จัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อความบันเทิงด้วยก็ได้นั้น ถือเป็นสถานบริการที่จะต้องได้รับอนุญาตให้จัดดัง เมื่อได้รับอนุญาตให้จัดดังและมีการเปิดการแสดงฝ่ายนี้ก่อนหมาย หรือศีลธรรมหรือปล่อยประณีต หรือมีเจตนาให้มีการแสดงลามกอนาจาร นอกจากพนักงานเจ้าหน้าที่จะมีอำนาจสั่งการแสดงได้ทันทีแล้ว สถานบริการนั้นยังอาจถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือไม่ต่อใบอนุญาตให้อีก นอกเหนือจากการถูกดำเนินคดีอาญาตามความผิดที่เกิดขึ้นด้วยแล้ว

2) เมื่อผู้รับอนุญาตดังสถานบริการขาดคุณสมบัติที่ดี ดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อกำลังของเรียบร้อย หรือศีลธรรมก็ดี หรือดำเนินกิจการสถานบริการ โดยฝ่ายนี้หรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจไม่ต่อใบอนุญาต หรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้ การสั่งพักใช้ใบอนุญาต ให้สั่งพักได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน (มาตรา 21)

ก่อนครบกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต ผู้หนึ่งผู้ใดจะยื่นคำขอรับใบอนุญาตเพื่อตั้งสถานบริการ ณ สถานบริการเดียวกันนั้นไม่ได้ (มาตรา 23) จะต้องรอให้เวลาหนึ่งเดือนที่ผู้รับอนุญาตเดินถูกเพิกถอนใบอนุญาตผ่านพ้นไปเก้าสิบวันก่อน คำว่าผู้หนึ่งผู้ใดตามมาตรา 23 นี้ หมายความรวมถึงผู้รับอนุญาตดังเดินด้วย แต่ถ้าผู้รับอนุญาตดังสถานบริการนั้นซึ่งถูกเพิกถอนใบอนุญาต และเข้าขอรับใบอนุญาตดังสถานบริการแห่งเดียวกันนั้นอีก หลังจากพ้น

เก้าสิบวัน นับแต่วันถูกเพิกถอนใบอนุญาตเดิม โดยเงื่อนไขเกี่ยวกับคุณสมบัติตามมาตรา 6 เกี่ยวกับสถานที่ตามมาตรา 7 ไม่บกพร่องแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่อาจพิจารณาในทางไม่สั่งอนุญาตก็ได้ เนื่องจากผู้รับอนุญาตดำเนินการสถานบริการขัดต่อข้อห้ามตามมาตรา 21 มาแล้ว แต่ก็ไม่ห้าม หากพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาเห็นว่าอนุญาตให้ตั้งใหม่ได้

แต่ถ้าหากผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการนั้น ซึ่งถูกเพิกถอนใบอนุญาตไปแล้ว ไปขอรับอนุญาตตั้งสถานบริการอีกแห่งหนึ่ง โดยคุณสมบัติตามมาตรา 6 และ 7 ไม่บกพร่อง ผู้ขอรับอนุญาตไม่ถูกผูกพันให้ต้องรอให้ครบเก้าสิบวัน นับแต่วันใบอนุญาตเดิมถูกเพิกถอน เพราะมาตรา 23 ห้ามเต่าการขออนุญาตตั้ง ณ สถานบริการเดียวกันเท่านั้น แต่ไม่ห้ามตั้ง ณ สถานบริการแห่งอื่น

3) เมื่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีเหตุอันสมควรเชื่อ หรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายที่ออกโดยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในสถานบริการแห่งใด ให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ไม่ว่าในเวลาใดๆ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตรวจแสดงบัตรประจำตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง (มาตรา 24)

อำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้น หมายถึง ตรวจสอบสถานบริการ รวมทั้งผู้บริการและคนงานในสถานบริการนั้นด้วย และผู้รับอนุญาต ผู้บริการ ลูกจ้าง และคนรับใช้ของสถานบริการต้องให้ความสะดวกแก่เจ้าพนักงานดังกล่าวด้วย ถ้าไม่ยอมให้ความสะดวกจะต้องมีโทษตามมาตรา 25 หรือหากมีการต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานดังกล่าว ก็มีโทษตามกฎหมายอาญาอีกด้วย

2.4.2.12 การอุทธรณ์คำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่

ตามมาตรา 3 วรรคท้าย “พนักงานเจ้าหน้าที่” สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความว่า ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่น หมายความถึงผู้ว่าราชการจังหวัด

การอุทธรณ์คำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่มีได้ 2 กรณี คือ

1) อุทธรณ์คำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่อใบอนุญาต ตั้งสถานบริการตามมาตรา 11 หากพนักงานเจ้าหน้าที่คือผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อนุญาตให้ตั้งสถานบริการ หรือไม่ต่อใบอนุญาต ผู้ขออนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ ต่อผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่อนุญาตให้ตั้งสถานบริการนั้น โดยอาศัยเหตุข้อใดตามมาตรา 6

การอุทธรณ์ตามมาตรานี้ จะให้ทำให้รูปแบบอย่างไร กฎหมาย กฎกระทรวง หรือระเบียบไม่ได้กำหนดไว้ จึงต้องใช้หลักทั่วไปคือผู้ขออนุญาตต้องจับประเด็นว่าผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่อนุญาตให้ตั้งสถานบริการนั้น โดยอาศัยเหตุข้อใดตามมาตรา 6

เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ขออนุญาต หรือตามมาตรา 7 เกี่ยวกับสถานที่ตั้ง แล้วจึงยกเหตุนั้นขึ้นเป็นประเด็นในการอุทธรณ์

2) อุทธรณ์คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 22 ในกรณีเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้บัญชาการตำรวจนายชัยพันธุ์ สำหรับจังหวัดกรุงเทพมหานคร ในจังหวัดอื่นอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงมหาดไทย โดยให้อุทธรณ์ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันได้รับหนังสือแจ้งการสั่งพักการใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

การอุทธรณ์ทั้งสองกรณี ผู้ขออนุญาตหรือผู้รับอนุญาตจะยื่นอุทธรณ์ต่อผู้บัญชาการตำรวจนายชัยพันธุ์ หรือปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณีโดยตรงก็ได้ หรือจะอุทธรณ์ต่อสารวัตรห้องที่หรือนายอำเภอห้องที่ก็ได้ โดยให้สารวัตรหรือนายอำเภอห้องที่เสนอไปตามลำดับขั้นจนถึงผู้บัญชาการตำรวจนายชัยพันธุ์ หรือปลัดกระทรวงมหาดไทย เพื่อให้มีคำสั่งในอุทธรณ์นั้นและต้องปฏิบัติตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 483/2521 ข้อ 23

ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 205/2536 ลงวันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ. 2536 แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับสถานบริการ ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

1. รองปลัดกระทรวงมหาดไทย ฝ่ายปกครอง	เป็นประธานกรรมการ
2. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านให้คำปรึกษากฎหมาย กระทรวงมหาดไทย	เป็นรองประธานกรรมการ
3. ผู้แทนกรรมการปกครอง	เป็นกรรมการ
4. ผู้แทนกรรมตำรวจนายชัยพันธุ์	เป็นกรรมการ
5. ผู้อำนวยการกองตรวจราชการและเรื่องราวร้องทุกข์ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย	เป็นกรรมการและเลขานุการ
6. หัวหน้าฝ่ายเรื่องราวร้องทุกข์และกิจการพิเศษ กองตรวจราชการและเรื่องราวร้องทุกข์ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย	เป็นผู้ช่วยเลขานุการ
7. หัวหน้างานพิเศษ ฝ่ายเรื่องราวร้องทุกข์และกิจการพิเศษ กองตรวจราชการและเรื่องราวร้องทุกข์ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย โดยให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้	เป็นผู้ช่วยเลขานุการ
1. พิจารณากลั่นกรอง ตรวจสอบ และเสนอข้อคิดเห็นต่อปลัดกระทรวงมหาดไทย เกี่ยวกับการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งพักใช้ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาต ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ	
2. พิจารณาเสนอความเห็นอื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย	

ส่วนกรณีอุทธรณ์ต่อ อธิบดีกรมตำรวจน ได้มีคำสั่งกรมตำรวจนที่ 146/2540 ลงวันที่ 31 มกราคม พ.ศ. 2540 แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาเกี่ยวกับสถานบริการ ให้มีหน้าที่พิจารณา อุทธรณ์คำสั่งผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งพักใช้ในอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาต ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และเรื่องหารือต่างๆ เกี่ยวกับสถานบริการ ประกอบด้วย บุคคลดังต่อไปนี้

1. รองอธิบดีกรมตำรวจน
(ฝ่ายป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม) 2. جرائم 3. หัวหน้าอำนวยการกรมตำรวจน 4. ผู้บังคับการกองคดี 5. เลขาธุการกรมตำรวจน 6. ผู้บังคับการกองวิชาการ | เป็นประธานกรรมการ
เป็นกรรมการ
เป็นกรรมการ
เป็นกรรมการ
เป็นกรรมการ
เป็นกรรมการและเลขาธุการ |
|---|--|

มีข้อสังเกตว่า ตามกฎหมายหรือกฎหมายระหว่างประเทศ เกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งนี้ มิได้กำหนดระยะเวลาให้ผู้รับพิจารณาอุทธรณ์ต้องดำเนินการชี้ขาดภายในเวลาเท่าใด ดังนั้น เมื่อยื่นอุทธรณ์ขึ้นไปแล้ว อาจจะทำให้ต้องรอเป็นเวลานาน ซึ่งในระหว่างนี้ ก็ไม่สามารถเปิดดำเนินการได้ตามมาตรา 11 วรรคสอง และมาตรา 22 วรรคสอง บัญญัติไว้ว่า คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจนหรือปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี ให้เป็นที่สุด

2.4.2.13 โทยตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546

ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ มีทั้งโทยทางอาญา ได้แก่ จำคุกหรือปรับ และโทยทางปกครอง ได้แก่ การสั่งให้หยุดกิจการ การพักใช้ในอนุญาต หรือการเพิกถอนใบอนุญาต สำหรับโทยต่างๆ มีตามตาราง ดังต่อไปนี้³³

³³ ประسنศ์ คำณี. เล่มเดิม. หน้า 31.

ตารางที่ 2.2 ฐานความผิด มาตรา และอัตราโทษ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546³⁴

ฐานความผิด	มาตรา	อัตราโทษ
1. ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ดำเนินกิจการลูกจ้าง หรือคนรับใช้ของสถานบริการ สามารถให้ความสะดวกแก่เจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติตามมาตรา 24 ได้ แต่ไม่ยอมให้ความสะดวกนั้น เมื่อเจ้าพนักงานร้องขอ	มาตรา 25	จำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
2. ตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) (2) (3) กิจการขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรม หรือมิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรา 4 ทวิ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งหยุดกิจการได้	มาตรา 25 ทวิ	ครั้งละไม่เกิน 30 วัน
3. ตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) (2) (3) โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือดำเนินกิจการสถานบริการเช่นว่านั้น โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือในอนุญาตลูกพักใช้หรือลูกเพิกถอน หรือดำเนินกิจการสถานบริการตามมาตรา 3 (4) ในระหว่างที่ลูกสั่งหยุดกิจการตามมาตรา 25 ทวิ ในกรณีนิติบุคคลกระทำความผิด ตามมาตรานี้ให้ผู้ดำเนินกิจการสถานบริการนั้นร่วมรับผิดกับนิติบุคคลด้วย	มาตรา 26 วรรคหนึ่ง มาตรา 26 วรรคสอง	จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
4. ตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ทราบก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบหัววัน	มาตรา 26 ทวิ (ฝ่าฝืนมาตรา 4 วรรคสอง)	จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

³⁴ แหล่งเดิม. เดิมเดิม.

**ตารางที่ 2.2 ฐานความผิด มาตรา และอัตราโทษ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ชั่ง
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 (ต่อ)**

ฐานความผิด	มาตรา	อัตราโทษ
<p>5. อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา 4</p> <p>(1) อยู่ใกล้ชิดวัดสถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน โถมสาร เยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่า จะก่อความเดือนร้อน รำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว</p> <p>(2) อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือนร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัย ใกล้เคียง</p> <p>(3) มีทางถ่ายเทอากาศไม่สะดวก</p>	<p>มาตรา 26 ทว. (ฝ่าฝืนมาตรา 7) (1) (2) (3)</p>	<p>จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>
6. กรณีใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการสูญหาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายนอกในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้ทราบว่า ใบอนุญาตสูญหายหรือชำรุด	มาตรา 27 (ฝ่าฝืนมาตรา 12)	ปรับไม่เกิน 2,000 บาท
7. ก่อนที่ลูกจ้าง หลุยิงพาดเนอร์ หลุยงบำเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว หรือคนรับใช้ เริ่มเข้าทำงานในสถานบริการ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ไม่จัดทำประวัติของแต่ละบุคคลดังกล่าวจำนวนสองชุด เก็บรักษาไว้ณ สถานบริการนั้นหนึ่งชุด และส่งไปเก็บรักษา	มาตรา 27 (ฝ่าฝืนมาตรา 14)	ปรับไม่เกิน 2,000 บาท

**ตารางที่ 2.2 ฐานความผิด มาตรา และอัตราโทษ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ชั้น
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 (ต่อ)**

ฐานความผิด	มาตรา	อัตราโทษ
<p>ไว้ ณ สถานีตำรวจน้ำท้องที่จำนวนหนึ่งชุด บัตร ประวัติน้ำอย่างน้อยต้องมี รายการชื่อ ที่อยู่ วันเดือนปีเกิด หมายเลขประจำตัว ภาพถ่าย¹ ครึ่งตัวหน้าตรง ขนาด 4 x 6 เซนติเมตร ลาย พิมพ์นิ่วมือทั้งสิบนิ้ว ชื่อและที่อยู่ของผู้รับรอง ทั้งนี้ ตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง ในการนี้ที่รายการในบัตรประวัติเปลี่ยนแปลง ไปผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ ไม่แจ้งการ เปลี่ยนแปลงตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่มีการ เปลี่ยนแปลงและให้นำความในวรรคก่อนมา ใช้บังคับโดยอนุโลม</p>	(ฝ่าฝืนมาตรา 14 วรรคสอง)	
8. ในกรณีบัตรประวัติซึ่งเก็บรักษาไว้ ณ สถาน บริการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระ สำคัญ ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ ไม่จดทำ บัตรใหม่ ภายในกำหนดเจ็ดวัน นับแต่วันที่ บัตรนั้นสูญหายหรือถูกทำลาย หรือชำรุดใน สาระสำคัญ และให้นำความในมาตรา 14 วรรคแรก มาใช้บังคับโดยอนุโลม	มาตรา 27 (ฝ่าฝืนมาตรา 15)	ปรับไม่เกิน 2,000 บาท
<p>9. ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ</p> <p>(1) รับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า สิบแปดปีบริบูรณ์ เข้า ทำงานในสถานบริการ</p> <p>(2) ยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้า ไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ</p> <p>(3) ยอมให้หญิงซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการ นั้นเข้าไปในสถานบริการโดยไม่มีชายมาด้วย</p>	มาตรา 27 (ฝ่าฝืนมาตรา 16 (1) (2) (3) (4) (5) และ (6))	ปรับไม่เกิน 2,000 บาท

**ตารางที่ 2.2 ฐานความผิด มาตรา และอัตราโทษ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ชั่ง
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 (ต่อ)**

ฐานความผิด	มาตรา	อัตราโทษ
(4) ยอนให้ผู้ที่มีอาการเมasmaสูรจากประพฤติ วุ่นวายหรือครองสติไม่ได้ เข้าไปหรืออยู่ใน สถานบริการระหว่างเวลาทำการ (5) จำหน่ายสุราให้แก่ลูกค้าที่มีอาการเมasmaสูร จนประพฤติวุ่นวายหรือครองสติไม่ได้แล้ว (6) ยอนให้บุคคลดังระบุไว้ในมาตรา 3 หรือ บุคคลที่มาร่วมแสดงตนตรี หรือแสดงอื่นใด เพื่อบันเทิง พักอาศัยหลบหนอนในสถาน บริการ		
10. กำหนดเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัด สถานที่ภายในออกและภายในเพื่อความเป็น ระเบียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อ ความสะดวกในการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ การใช้คอมไฟ หรือการให้หญิงพัฒนา หญิงนำเรօ ผู้บริการอาบน้ำ นวด	มาตรา 27 (ฝ่าฝืนมาตรา 17)	ปรับไม่เกิน 2,000 บาท
11. ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการตามมาตรา 3 (1) ไม่จัดให้มีสุรา นำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่น จำหน่ายหรือจัดให้มีการแสดงตนตรีหรือ การแสดงอื่นใดเพื่อบันเทิงด้วย	มาตรา 27 (ฝ่าฝืนมาตรา 18)	ปรับไม่เกิน 2,000 บาท
12. ในการจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตดังสถานบริการ ไม่ควบคุมการ แสดงให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมิให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดง ในสภาพ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม	มาตรา 27 (ฝ่าฝืนมาตรา 19)	ปรับไม่เกิน 2,000 บาท

ตารางที่ 2.2 ฐานความผิด มาตรา และอัตราโทษ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ชั่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 (ต่อ)

ฐานความผิด	มาตรา	อัตราโทษ
13. ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ข่าย แก๊กฯ เปลี่ยนแปลงหรือต่อเติมสถานบริการ (วันแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเข้าหน้าที่	มาตรา 28 (ฝ่าฝืนมาตรา 13)	ปรับไม่เกิน 10,000 บาท

2.4.3 ร้านสปาเพื่อสุขภาพ³⁵

ปัจจุบันสังคมไทยหันมานิยม ทำธุรกิจสปาเพื่อสุขภาพกันมากขึ้น โดยการประยุกต์เอาเรื่องการอาบน้ำ อบสมุนไพร อบไอน้ำ การนวด และกิจกรรมอื่นๆ เพื่อการส่งเสริมสุขภาพ มาประกอบกันในการให้บริการ หรือบางแห่งก็นำเอารูปแบบการบริการสปา จากต่างประเทศมาให้บริการก็มี และเนื่องจากลักษณะของกิจการ มีลักษณะเป็นสถานอาบ อบ นวด ที่มีผู้ให้บริการแก่ลูกค้า จึงเป็นกิจการที่เข้าข่ายเป็นสถานบริการ ตาม กฎหมายว่าด้วยสถานบริการและเข้าข่ายเป็นกิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพ ซึ่งต้องถูกแด่ด้านสาธารณสุข ได้แก่ เรื่องความสะอาด และสุขลักษณ์ ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ดังนั้น การประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ จึงควบคุมและดูแลโดยกฎหมายหลัก ทั้ง 2 ฉบับ ดังกล่าว และ โดยที่รัฐบาลมีนโยบาย ให้การสนับสนุนกิจการสปาเพื่อสุขภาพ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนรายได้ทางเศรษฐกิจของประเทศไทย จึงกำหนดให้การใช้กฎหมาย เป็นมาตรฐานหนึ่ง ในการควบคุมดูแลกิจการดังกล่าว ให้ได้มาตรฐาน เป็นที่ยอมรับของนานาอารยประเทศ ว่า เมืองไทยของเรามีกฎหมายที่จะควบคุมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์มาตรฐาน และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของผู้มารับบริการ ผู้ให้บริการ และผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงสถานประกอบการ

เนื่องจากคำว่า สปา ที่ได้ยินและเข้าใจกันนั้น มีหลากหลายความหมายค่อนข้างสับสน จึงต้องทำความเข้าใจก่อนว่า ความหมาย ขอบเขต และลักษณะของกิจการสปาเพื่อสุขภาพ ตามกฎหมาย ที่มีในประกาศ กระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความ ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 (กฎหมายว่าด้วยสถานบริการ) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ว่ากำหนดไว้อย่างไร เพื่อให้การใช้กฎหมาย เป็นไปตามเจตนาของ ถูกต้อง และกำหนดไว้ตรงกัน ดังนี้

³⁵ พระราชบัญญัติ ไม้สุพร. ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข. สืบค้นเมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554, จาก <http://advisor.anamai.moph.go.th/274/27411.html>.

"กิจการสปาเพื่อสุขภาพ" หมายความว่า การประกอบกิจการที่ให้การดูแล และเสริมสร้าง สุขภาพ โดยบริการหลักที่จัดไว้ ประกอบด้วย การนวดเพื่อสุขภาพ และการใช้น้ำเพื่อสุขภาพ โดย อาจมีบริการเสริมประกอบด้วย เช่น การอบเพื่อสุขภาพ การออกแบบกายเพื่อสุขภาพ โภชนาบำบัด และการควบคุมอาหาร โดยจะ และการทำสมาร์ต การใช้สมุนไพร หรือผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ ตลอดจน การแพทย์ทางเลือกอื่นๆ หรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ ในประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ กำหนดเพิ่มเติมว่า ต้องมีบริการเสริมอีก อย่างน้อย 3 รายการ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะรู้ และเข้าใจความหมายข้างต้น แต่ราชการส่วนท้องถิ่น ก็อาจจะ สับสนอยู่ว่า ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ(ฉบับที่ 4) ซึ่ง อาศัยอำนาจตามมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ยังมีกิจการที่คล้ายคลึง กัน ในประกาศฉบับดังกล่าว คือ

1. กิจการสปาเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาล ตามกฎหมาย ว่าด้วยสถานพยาบาล เป็นกิจการประเภทที่ 9(1)

2. การประกอบกิจการอาบ อบ นวด เว้นแต่เป็นการให้บริการ ใน 9(1) หรือใน สถานพยาบาลตามกฎหมาย ว่าด้วยสถานพยาบาล เป็นกิจการประเภทที่ 9(2)

3. การประกอบกิจการเสริมสวย หรือแต่งผุ้ມ เว้นแต่กิจการที่อยู่ในบังคับตาม กฎหมาย ว่าด้วยการประกอบวิชาชีพเวชกรรม เป็นกิจการประเภทที่ 9(10)

ดังนั้น เพื่อให้การควบคุมดูแลกิจการสปาเพื่อสุขภาพ และกิจการที่คล้ายคลึงกันข้างต้น ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ทั้ง 2 ฉบับ เป็นไปอย่างสอดคล้องกัน คณะกรรมการสาธารณสุข จึงได้อาศัย อำนาจหน้าที่ตามความในมาตรา 10(3) และ(4) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ออกคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ฉบับที่ 5/2547 เรื่อง การควบคุมการประกอบ กิจการสปาเพื่อสุขภาพ กิจการอาบ อบ นวด และกิจการเสริมสวย หรือแต่งผุ้ມ แก่ราชการส่วนท้องถิ่น และเจ้าพนักงานเกี่ยวกับการควบคุม การประกอบกิจการดังกล่าว โดยถือปฏิบัติเป็นหลักเกณฑ์ และมาตรฐานเดียวกัน ตั้งแต่วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2547 ไว้ดังนี้³⁶

1. การพิจารณาว่า กิจการใดเป็นกิจการสปาเพื่อสุขภาพ ที่ต้องควบคุมตามพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข ให้พิจารณาดังนี้³⁶

1.1 กิจการสปาเพื่อสุขภาพ ให้พิจารณาว่า มีการจัดบริการหลัก 1 รายการ คือ การนวด เพื่อสุขภาพ และการใช้น้ำเพื่อสุขภาพ ทั้งนี้ จะต้องมีบริการอย่างอื่น ร่วมด้วยอย่างน้อย 3 รายการ และต้องไม่เข้าข่ายเป็นการบำบัดรักษาโรค ตามข้อ 8 แห่งประกาศกระทรวงสาธารณสุข "เรื่อง กำหนดสถานที่เพื่อสุขภาพ หรือเพื่อเสริมสวย มาตรฐานของสถานที่ การบริการ ผู้ให้บริการ หลักเกณฑ์

³⁶ แหล่งเดิม.

และวิธีการตรวจสอบ เพื่อการรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐาน สำหรับสถานที่เพื่อสุขภาพ หรือเสริมสุข ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509³⁷ ออกตามความในมาตรา 3(3) (ข) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ส่วนกิจการอื่นๆ ที่ไม่ได้มีบริการหลักดังกล่าว และไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์มาตรฐาน ไม่ถือว่าเป็นกิจการสปาเพื่อสุขภาพ

1.2 สำหรับ กิจกรรมนวดเพื่อสุขภาพ และกิจกรรมนวดเพื่อเสริมสุข ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ออกตามความในมาตรา 3(3) (ข) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ถือว่า เป็นกิจการที่อยู่ในข่ายกิจการอาบ อบ นวด หรือกิจการเสริมสุข หรือแต่งผ้า ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ(ฉบับที่ 4) ด้วย แล้วแต่กรณี

2. เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลกิจการสปาเพื่อสุขภาพ กิจกรรมนวดเพื่อสุขภาพ และกิจกรรมนวดเพื่อเสริมสุข ราชการส่วนท้องถิ่นนี้ มีอำนาจออกข้อบัญญัติของห้องถิ่น ดังนี้

2.1 กำหนดให้ กิจการสปาเพื่อสุขภาพ กิจกรรมนวดเพื่อสุขภาพ กิจกรรมนวดเพื่อเสริมสุข เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทกิจการสปาเพื่อสุขภาพ กิจการอาบ อบ นวด หรือ กิจการเสริมสุข หรือแต่งผ้าที่ต้องควบคุมในห้องถิ่นนี้ ตามมาตรา 32(1)แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

2.2 กำหนดหลักเกณฑ์ มาตรฐาน เงื่อนไขการจัดตั้งสถานประกอบการ ให้ผู้ดำเนินกิจการต้องปฏิบัติ ตามมาตรา 32(2) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์มาตรฐาน ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข "เรื่อง กำหนดสถานที่เพื่อสุขภาพ หรือเพื่อเสริมสุข มาตรฐานของสถานที่ การบริการ ผู้ให้บริการ หลักเกณฑ์ และวิธีการตรวจสอบ เพื่อการรับรองสถานที่เพื่อสุขภาพ หรือเพื่อเสริมสุขตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509"

3. ผู้ประกอบกิจการที่ถูกควบคุมตามข้อ 2 ต้องดำเนินการดังนี้

3.1 ให้ผู้ประกอบการ ในลักษณะที่เป็นการค้า ต้องขอรับใบอนุญาต การประกอบกิจการฯ จากเจ้าพนักงานห้องถิ่นด้วย ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอ และการออกใบอนุญาตตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนด³⁷

3.2 ให้ผู้ประกอบกิจการ ขอรับใบรับรองมาตรฐาน สถานประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ หรือกิจกรรมนวดเพื่อสุขภาพ หรือกิจกรรมนวดเพื่อเสริมสุข จากกระทรวงสาธารณสุข ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ออกตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ดังนี้

³⁷ แหล่งเดิม.

3.2.1 สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในห้องที่กรุงเทพมหานคร ให้ยื่นขอใบรับรองมาตรฐานฯ ที่กองการประกอบโรคศิลปะ กระทรวงสาธารณสุข

3.2.2 สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในห้องที่ต่างจังหวัด ให้ยื่นขอใบรับรองมาตรฐานฯ ที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด

3.3 สำหรับสถานประกอบกิจการใด ที่ไม่เข้าข่ายเป็นกิจการสปาเพื่อสุขภาพ กิจการนวดเพื่อสุขภาพ หรือกิจการนวดเพื่อเสริมสวย แต่มีบริการนวดที่มีผู้ให้บริการ หรือมีบริการอาบน้ำ ที่มีผู้ให้บริการ ผู้ประกอบกิจการจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาต ตามกฎหมาย ว่าด้วยสถานบริการ และกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

3.4 กรณีผู้ประกอบกิจการ ได้รับใบรับรองมาตรฐานฯตามข้อ 3.2 แล้ว ผู้ประกอบกิจการ ไม่ต้องยื่นขอรับใบอนุญาต ตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการอีก

4. เพื่อเป็นการสนับสนุน โดยนายของรัฐบาล ใน การส่งเสริม และสนับสนุนกิจการสปาเพื่อสุขภาพ ตามยุทธศาสตร์เพิ่มพูนรายได้ ให้ประเทศไทย ในการพิจารณาอนุญาต ให้ราชการส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อำนวยความสะดวก และลดขั้นตอนในการพิจารณาอนุญาต ดังนี้

4.1 กรณีที่ผู้ประกอบกิจการมีใบรับรองมาตรฐานฯแล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่น พิจารณาอนุญาต ได้โดย โดยถือว่าได้ผ่านการตรวจสอบเจ้าพนักงานสาธารณสุข ด้านสุขาภิบาลตามหลักเกณฑ์ ในข้อบัญญัติของท้องถิ่นนั้น

4.2 กรณีที่ผู้ประกอบกิจการยัง ไม่มีใบรับรองมาตรฐานฯ ตามข้อ 3.2 แล้ว และได้ยื่นขอใบรับรองมาตรฐานฯ แล้ว ให้แนบสำเนาขอใบรับรองมาตรฐานฯ ประกอบการยื่นขอใบอนุญาต ด้วย ทั้งนี้ในการพิจารณาอนุญาตราชการส่วนท้องถิ่น อาจพิจารณาร่วมกับคณะกรรมการตรวจและประเมินมาตรฐานสถานประกอบการ ในการออกใบรับรองมาตรฐานฯ ตามข้อ 3.2 เพื่อเป็นการลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน และอำนวยความสะดวกให้กับผู้ประกอบกิจการที่มายื่นคำขอ

5. ภายหลังจากที่ผู้ประกอบกิจการ ได้รับใบอนุญาตแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการควบคุมกิจการสปา เพื่อสุขภาพ กิจการอาบ อบนวด และกิจการเสริมสวย หรือແ teng ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ดังนี้

5.1 กรณีผู้ประกอบกิจการ ไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติของห้องถิ่น หรือกฎหมาย หรือเงื่อนไขในใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ในการออกคำสั่งให้ผู้ได้รับใบอนุญาต ปรับปรุงแก้ไขได้ ตามมาตรา 45 หรือ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 45 หรือ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 59 หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 60

5.2 กรณีที่ตรวจพบว่า สถานประกอบกิจการดังกล่าวข้างต้น ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์มาตรฐาน ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข "เรื่อง กำหนดสถานที่ เพื่อสุขภาพ หรือ

เพื่อเสริมสวย มาตรฐานของสถานที่เพื่อสุขภาพ หรือเพื่อเสริมสวย มาตรฐานของสถานที่การบริการ ผู้ให้บริการ หลักเกณฑ์ และวิธีการตรวจสอบเพื่อการรับรองสถานที่ เพื่อสุขภาพ หรือเพื่อเสริมสวย ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509³⁸ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น แจ้งกองการประกอบโรคศิลปะ หรือสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดที่เกี่ยวข้อง เพื่อตรวจสอบตามหลักเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมาย เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้อง และสนับสนุนกันระหว่างการดำเนินการ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

6. กรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อบัญญัติของท้องถิ่น ว่าด้วยการควบคุมการประกอบ กิจการสปาเพื่อสุขภาพ กิจการอาบ อบ นวด กิจการเสริมสวย หรือแต่งผณ ควรประชาสัมพันธ์ และ ชี้แจงข้อบัญญัติของท้องถิ่นดังกล่าว ให้ผู้ประกอบกิจการ และประชาชนทราบโดยทั่วถัน เพื่อ ประโยชน์ในการบังคับใช้ต่อไป

กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ตามที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า เป็นกฎหมายที่กระจายอำนาจ ให้กับราชการส่วนท้องถิ่น ในการควบคุมดูแลกิจการสปาเพื่อสุขภาพ โดยตรงแล้ว ก็ยังมีกฎหมาย ว่าด้วยสถานบริการอีก 1 ฉบับ ที่เป็นหลัก และยังมีกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมาย ว่าด้วยผังเมือง กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม เป็นต้น ที่ราชการส่วนท้องถิ่นต้องคำนึงถึง เพื่อให้การควบคุมดูแลกิจการสปาเพื่อสุขภาพ เป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพ สอดคล้อง และไม่ขัด หรือแข่งกัน ทั้งนี้ โดยยึดถือเจตนารามณ์ของกฎหมาย ว่าด้วย การสาธารณสุข เป็นหลักในการบังคับใช้ ไม่ว่าจะเป็นการออกข้อบัญญัติของท้องถิ่น ที่จะบังคับใช้ กับประชาชนในท้องถิ่น การพิจารณาออกใบอนุญาต การตรวจແเนะนำ การออกคำสั่งให้ปรับปรุง แก้ไข หรือพักใช้ใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาต และอื่นๆ ล้วนเพื่อที่จะคุ้มครองด้านสุขลักษณ์ และการอนามัยสิ่งแวดล้อม มิให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน ทั้งผู้มารับบริการ ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง รวมทั้งผู้ให้บริการ หรือคนทำงานในสถานประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ เป็นสำคัญ³⁹

2.5 ประวัติความเป็นมาของอินเทอร์เน็ตในไทย⁴⁰

อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย เริ่มต้นเมื่อปี พ.ศ. 2530 (ค.ศ. 1987) โดยการเชื่อมต่อ กับ คอมพิวเตอร์ ระหว่างมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (<http://www.psu.ac.th>) และสถาบันเทคโนโลยีแห่ง เอเชีย (<http://www.ait.ac.th>) ไปยังมหาวิทยาลัยแมลเบริร์น ประเทศออสเตรเลีย (<http://www.unimelb.edu.au>) แต่ครั้นนั้นยังเป็นการเชื่อมต่อโดยผ่านสายโทรศัพท์ (Dial-up line) ซึ่งสามารถส่งข้อมูลได้ช้า และ

³⁸ แหล่งเดิม.

³⁹ ประวัติความเป็นมาของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2553, จาก

http://www.thaigoodview.com/library/teachershow/poonsak/ictinternet/internet_thailand.html.

ไม่เสถียร จนกระทั่ง ธันวาคม ปีพ.ศ. 2535 ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) ได้ทำการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัย 6 แห่ง เข้าด้วยกัน (Chula, Thammasat, AIT, Prince of Songkla, Kasetsart and NECTEC) โดยเรียกเครือข่ายนี้ว่า ไทยสาร (<http://www.thaisarn.net.th>) และขยายออกไปในวงการศึกษา หรือไม่ก็การวิจัย การขยายตัวเป็นไปอย่างต่อเนื่องจนเดือนกันยายน ปี พ.ศ. 2537 มีสถานบันการศึกษาเข้าร่วมถึง 27 สถาบัน และความต้องการใช้อินเทอร์เน็ตของเอกชน มีมากขึ้น การสื่อสารแห่งประเทศไทย (<http://www.cat.or.th>) เปิดโอกาสให้ภาคเอกชน สามารถ เป็นผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP - Internet Service Provider) และเปิดให้บริการแก่บุคคลทั่วไป สามารถเชื่อมต่อ Internet ผ่านผู้ให้บริการที่ได้รับอนุญาตจากการสื่อสารแห่งประเทศไทย

ความโดดเด่นของการโฆษณาผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ ก็คือ สามารถ target หรือเลือก สื่อที่เข้าถึงกลุ่มลูกค้าเป้าหมายได้ตรงเป้า ลูกค้าอย่างลงโฆษณาจับคนกลุ่มไหนสามารถเลือกได้ตาม Category ของเว็บไซต์ที่แบ่งตาม ไลฟ์สไตล์ และความสนใจของลูกค้า เช่น เว็บไซต์สำหรับวัยรุ่น เว็บไซต์สำหรับคนเก๊ะติดข่าว เว็บไซต์สำหรับคนรักรถ เว็บไซต์สุขภาพ เว็บไซต์การให้บริการ และเว็บไซต์การโฆษณาขายสินค้า เป็นต้น “ไม่ใช่แค่การแบ่งตามลักษณะ Demographic หัวๆ ไป ว่าเป็นเพศไหน อายุเท่าไหร แต่จะแบ่งตามความสนใจ และงานอดิเรก ตรงนี้จึงช่วยให้โฆษณา ออนไลน์สามารถ target ได้มากกว่า และเก็บข้อมูลได้ดีกว่า”

สื่อออนไลน์ยังสามารถเป็นอินเตอร์แอคทีฟ มาเร้เก็ตติ้ง ที่ทำให้แบรนด์สามารถ “คุยกับลูกค้า” ได้ “โฆษณาบนอินเทอร์เน็ตเป็นอินเตอร์แอคทีฟ มาเร้เก็ตติ้ง ต่างจากที่ว่า ทำให้เราสามารถ เก็บข้อมูลทุกอย่างว่า ลูกค้ามีพฤติกรรม และวิธี communicate กับแบรนด์อย่างไร สามารถรู้ข้อมูล แม้กระตั้งว่า ลูกค้าเห็นโฆษณาตอนกี่โมง อยู่ในเว็บไซต์นานเท่าไหร เล่นกับโฆษณาเที่ยงไง ให้ความสนใจโปรดักท์ตัวไหนบ้าง เป็นต้น

ด้วยอำนาจของเทคโนโลยีสื่อออนไลน์ และ ไลฟ์สไตล์ของคนรุ่นใหม่ ที่อินเทอร์เน็ต และคอมพิวเตอร์ แทนจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ล้วนๆ ไม่เพียงแต่สินค้าไอที และ สินค้าไฮเทคเท่านั้น ที่ใช้สื่อโฆษณาออนไลน์เพื่อเข้าถึงกลุ่มลูกค้า แต่ปัจจุบัน ยังเริ่มขยายวงไปถึง สินค้าคอนซูเมอร์ที่เริ่มหันมาใช้ช่องทางออนไลน์สื่อกับลูกค้าแล้ว เช่น กัน เนื่องจาก AXE, จอนสันแส้น Clean&Clear, ข้าวเกรียบ��านามิ ฯลฯ เพื่อให้แบรนด์เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ลูกค้า...สร้างประสบการณ์ร่วมผ่านโลกอินเทอร์เน็ต⁴⁰

⁴⁰ กรุงเทพธุรกิจบลสีค. (2549, 3 กุมภาพันธ์). Interactive Marketing. บนสื่อออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2552, จาก <http://www.thinkandclick.com/emarketing/interactive-media.php>.

ประเภทของเว็บไซต์⁴¹

เว็บไซต์สามารถแบ่งออกได้เป็นกลุ่มใหญ่ๆ ได้ 8 ประเภท การที่จะสามารถใช้งานเว็บไซต์ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจถึงลักษณะของเว็บไซต์และจำแนกแยกแยะได้ว่าเว็บไซต์เหล่านั้น มีความแตกต่างหรือเหมือนกันประการใดรวมถึงมีหน้าที่หลักเฉพาะตัวอย่างไรบ้าง

เว็บไซต์สามารถแบ่งออกได้เป็นกลุ่มใหญ่ๆ ได้ 8 ประเภทตามลักษณะของเนื้อหาและรูปแบบของเว็บไซต์ กลุ่มเว็บทั้ง 8 ประเภท การที่จะสามารถใช้งานเว็บไซต์ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ได้แก่

1) เว็บท่า (Portal site) เว็บท่านี้อาจเรียกอีกชื่อหนึ่งได้ว่าเว็บวารอยต์ (variety web) ซึ่งหมายถึงเว็บที่ให้บริการต่างๆ ไว้มากมาย มักประกอบไปด้วยบริการเครื่องมือค้นหา ที่รวบรวมลิงค์ของเว็บไซต์ที่น่าสนใจไว้มากมายให้ได้ค้นหา รวมถึงบริการที่เกี่ยวกับเรื่องราวที่มีสาระและบันเทิง หลากหลายประเภท เช่น ดูหนัง พังเพลง ดูดวง ท่องเที่ยว IT เกม สุขภาพ หรืออื่นๆ นอกเหนือนั้นแล้ว เว็บท่ายังมีลักษณะในการเป็นแหล่งแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของผู้คนในสังคมในเรื่องเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ซึ่งเรียกว่าเว็บชุมชน (community web) คือเป็นเว็บที่ให้บริการพื้นที่แก่กลุ่มคนผู้ที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน ได้เข้ามาแลกเปลี่ยนและแสดงความคิดเห็นกัน

2) เว็บข่าว (News site) เว็บข่าวมักเป็นเว็บไซต์ที่สร้างขึ้นโดยองค์กรข่าวหรือสถานีสื่อสารมวลชนต่างๆ ที่มีสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ของตนอยู่เป็นหลัก เช่น สถานีโทรทัศน์ สถานีวิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร หรือแม้กระทั่งกระทง ทบวง กรมต่างๆ แต่องค์กรเหล่านี้ได้นำเว็บไซต์มาใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่ง เพื่อนำเสนอข่าวและสาระที่เป็นการสรุปใจความสำคัญหรือรวมเนื้อหาจากข่าวในรอบเดือนหรือรอบปี ซึ่งช่วยให้ผู้ใช้สามารถค้นหาข้อมูลและติดตามข่าวสาร ได้ทุกที่ทุกเวลา แม้ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม

3) เว็บข้อมูล (Information site) เว็บข้อมูลนี้เป็นเว็บที่ให้บริการเกี่ยวกับการสืบค้นข้อมูล ข่าวสาร หรือข้อเท็จจริงต่างๆ ตนเองขึ้นมา เพื่อเป็นช่องทางให้ประชาชนหรือกลุ่มนักคิดที่สนใจ ได้เข้ามาศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับองค์กรของตน ได้อีกด้วย ยังเป็นการสร้างโอกาสในการประชาสัมพันธ์และสร้างความเข้าใจอันดีให้เกิดแก่ประชาชนในสังคมอีกด้วย

4) เว็บธุรกิจหรือการตลาด (Business / Marketing site) เว็บธุรกิจหรือการตลาด เป็นเว็บไซต์ที่มักสร้างขึ้นโดยองค์กรธุรกิจต่างๆ มีจุดมุ่งหมายหลักในการประชาสัมพันธ์องค์กรและเพิ่มผลกำไรทางการค้า โดยเนื้อหาส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดมักจะเป็นการนำเสนอที่มีความน่าสนใจและตรงใจกลุ่มเป้าหมายมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อผลกำไรทางธุรกิจนั่นเอง

⁴¹ Webmoe. (2551, 31 มกราคม). ประเภทของเว็บไซต์. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2552, จาก

5) เว็บการศึกษา (Education site) เว็บการศึกษามักเป็นเว็บที่สร้างขึ้นโดยสถาบันการศึกษาต่างๆ หรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีนโยบายในการเผยแพร่ความรู้ และให้โอกาสในการค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อการศึกษาแก่นักเรียน นิสิต นักศึกษา รวมถึงประชาชนทั่วไป เว็บการศึกษาให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เว็บที่เกี่ยวกับการศึกษาโดยตรงนั้นได้แก่ เว็บของสถาบันการศึกษา ห้องสมุด และเว็บที่ให้บริการการเรียนรู้แบบออนไลน์ที่เรียกว่า อี-เลิร์นนิ่ง (e-learning) นอกจากนี้แล้วยังรวมถึงเว็บที่สอนหรือให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น การทำเว็บ การทำอาหาร การถ่ายภาพ การเขียนโปรแกรมฯลฯ

6) เว็บบันเทิง (Entertainment site) เว็บบันเทิงนั้นมุ่งเสนอและให้บริการต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความบันเทิง โดยทั่วไปอาจนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการบันเทิงทั่วไป เช่น ดนตรี ภาพยนตร์ ดารา กีฬา ความรัก บทกอลอน การ์ตูน เรื่องขำขัน รวมถึงการให้บริการดาวน์โหลดโลโก้และริงโทน สำหรับโทรศัพท์เคลื่อนที่อีกด้วย เว็บประเภทนี้อาจมีรูปแบบที่เป็นอินเตอร์แอคทีฟที่ตื่นตาตื่นใจ หรือใช้เทคโนโลยีมัลติมีเดีย ได้มากกว่าเว็บประเภทอื่น

7) เว็บองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร (None-profit organization site) เว็บประเภทนี้มักจะเป็นเว็บที่สร้างขึ้นโดยกลุ่มนบุคคลหรือองค์กรต่างๆ ที่มีนโยบายในการสร้างสรรค์ที่ช่วยเหลือสังคมโดยที่ไม่หวังผลกำไรหรือค่าตอบแทน ซึ่งกลุ่มนบุคคลหรือองค์กรเหล่านี้ได้แก่ สมาคม ชมรม มูลนิธิ และโครงการต่างๆ โดยอาจมีจุดประสงค์เฉพาะที่แตกต่างกัน เช่น เพื่อทำความดี สร้างสรรค์สังคม พิทักษ์สิ่งแวดล้อม ปักป้องสิทธิมนุษยชน รณรงค์ไม่ให้สูบบุหรี่ หรืออาจรวมตัวกันเพื่อดعัดผลประโยชน์ของสมาชิกในกลุ่ม

8) เว็บส่วนตัว (personal site) เว็บส่วนตัวอาจเป็นเว็บของคนๆ เดียว เพื่อ宣ฟุ้ง หรือครอบครัวก็ได้ โดยอาจจัดทำขึ้นด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน เช่น แนะนำกลุ่มเพื่อน โชว์รูปภาพ แสดงความคิดเห็น เขียนไดอารี่ประจำวัน นำเสนอผลงาน ถ่ายทอดประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งที่เชี่ยวชาญ หรือสนใจ โดยทั้งหมดนี้อาจทำเป็นเว็บไซต์หรือเป็นเพียงเว็บเพจหน้าเดียว ก็ได้ เป็นต้น

จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี โดยเฉพาะร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ ได้มีการสร้างเว็บไซต์ของตนเองขึ้น เพื่อโปรโมทการให้บริการของร้านและหาผู้ใช้บริการรายใหม่ๆ ด้วย ซึ่งหากการนำเสนอข้อมูลการให้บริการของร้านในลักษณะปกติแล้วเห็นว่า ไม่ก่อปัญหา แต่เนื่องจากปัจจุบันหาได้เป็นเช่นนี้ ไม่กล่าวคือ ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี จะนำเสนอรูปภาพของหมอนวดในลักษณะโป๊เปลือย ลามกอนาจาร ตลอดทั้งมีคลิปวิดีโอการประกอบกิจกรรมต่างๆ ภายในสถานประกอบการในลักษณะยั่วยุอารมณ์ทางเพศ และเชิญชวนผู้ใช้บริการให้ไปซื้อประเวณีที่สถานประกอบการนั้นๆ ด้วย แต่กลับพบว่า ไม่มีหน่วยงานใด

ให้ความสำคัญกับการเข้าไปปราบปราหารหรือเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดอย่างจริงจังหรือเด็ดขาด ทำให้เว็บไซต์ของธุรกิจเหล่านี้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ส่งผลกระทบต่อสังคม อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยที่ขาดประสิทธิภาพด้วย ซึ่งผู้เขียนจะได้วิเคราะห์โดยละเอียดในบทที่ 3 และ 4 ต่อไป

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายฉบับใดที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดในทุกประเภทให้อยู่ในระเบียบ แต่กลับพบว่ามีกระชากกระจาดอยู่ตามกฎหมายทั่วๆไป หลายฉบับ ตลอดทั้งยังปรากฏอยู่ในกฎหมายระเบียบ ประกาศและคำสั่งของกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งทำให้เป็นการยากที่จะหินยกมาใช้บังคับได้ทันท่วงที่ อีกทั้ง กิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดมีความเกี่ยวพันกับหน่วยงานของรัฐหลายหน่วยงาน แยกตามประเภทของกิจการนวด จึงยิ่งทำให้เกิดความสับสนในเรื่องของความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ในการเข้าดำเนินการของหน่วยงานรัฐ ถลายเป็นช่องว่าง ทำให้ผู้ประกอบกิจการรายย่อยอาศัยช่องว่างดังกล่าวประกอบกิจกรรมที่ประเทศไทยไม่มีกฎหมายควบคุมการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดโดยเฉพาะ เปิดสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนวดโดยมีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีขึ้นเป็นจำนวนมาก และได้มีการนำเสนอการให้บริการด้วยรูปแบบเว็บไซต์บนระบบอินเทอร์เน็ตในลักษณะลามกอนาจารและเชิญชวนผู้ใช้บริการให้ไปใช้บริการด้วย แต่จากการศึกษากลับพบว่า การปราบปรามการค้าประเวณีได้อาศัยเพียงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กับประมวลกฎหมายอาญาบังคับใช้เท่านั้น ซึ่งกฎหมายทั้งสองฉบับ ได้บังคับใช้มานานแล้วจึงไม่ทันต่อ yok สมัยในปัจจุบันทำให้ไม่สามารถปราบปรามการกระทำการดังอย่างได้ผลหรือทันต่อเหตุการณ์ เนื่องจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่อย่างใด โดยผู้เขียนได้กล่าวถึงรายละเอียดทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนวด และการค้าประเวณีของประเทศไทยและต่างประเทศไว้เป็นลำดับดังนี้

3.1 มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทย

3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550¹

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 6 บัญญัติว่า รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศไทย บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎหมายหรือข้อบังคับ ข้อหรือแม้แต่

¹ พงษ์ธร สำราญ. (2549). ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบอบนวด. (รายงานการวิจัย). หน้า 28.

รัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินี้เป็นอันใช้บังคับมิได้ ประกอบกับในมาตรา 43 บัญญัติว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแบ่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เนื่องจากเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณูปโภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศิลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบี่ยนการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สังคมภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขัดความไม่เป็นธรรมในการแบ่งขัน²

จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว ผู้เขียนสรุปว่า โดยปกติประชาชนชาวไทยย่อมสามารถที่จะประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพได้หากไม่มีกฎหมายห้ามมิให้กระทำการใดๆ ไปในรูปแบบปกติอย่างที่ควรจะเป็นย่อมจะกระทำได้เสมอ เพราะไม่มีกฎหมายห้ามมิให้กระทำ แต่เนื่องจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดสามารถต่อยอดได้หลากหลายรูปแบบ จึงทำให้เกิดปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ ก่อให้ผู้ประกอบการรายอาชีวิถอย่างที่ประเทศไทยไม่มีกฎหมายห้ามมิให้ประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวด โดยมีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการเป็นจำนวนมาก และกฎหมายที่จะใช้ปราบปรามการกระทำความผิดเหล่านี้ได้ คือพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งทั้งกฎหมายทั้งสองฉบับไม่สามารถนำมาบังคับใช้เพื่อปราบปรามการค้าประเวณีในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดอย่างได้ผล อีกทั้งธุรกิจเหล่านี้ผู้ประกอบธุรกิจล้วนมีอิทธิพล และเกี่ยวข้องกับการเรียกรับสินบนหรือล่วงเป็นจำนวนมหาศาล การออกกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมการดำเนินกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดตั้งแต่การจัดตั้งสถานประกอบการ จนถึงรูปแบบการดำเนินกิจการและมาตรฐานของการนวด³ จะทำให้จำนวนผู้ประกอบการที่อาชีวิถอย่างที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่จัดให้มีการค้าประเวณีลดจำนวนลงได้

² มาตรา 6 และ 43 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

³ ร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

3.1.2 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546

ความหมายของสถานบริการ⁴

สถานบริการตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ได้ให้คำจำกัดความ “สถานบริการ” หมายความถึง สถานที่ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้า ดังต่อไปนี้

- (1) สถานที่นั่งรำ รำวง หรือร้องเพลง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหลังพาร์ตเนอร์บริการ
- (2) สถานที่ที่มีอาหาร สรุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีหลังบ่าเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า
- (3) สถานอาบอบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า
- (4) สถานที่ที่มีอาหาร สรุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง

ตามมาตรานี้ กฎหมายจำแนกสถานบริการ ไว้ 4 ประเภท ซึ่งดังข้างต้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้า ดังนั้น สถานบริการใดที่ดังข้างต้นเพื่อให้บริการ แต่ไม่ได้หวังประโยชน์ในการค้า เช่น สถานอาบอบน้ำในสมาคม ใจสมาคมหนึ่ง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามวัตถุประสงค์ของสมาคม เพื่อให้บริการแก่สมาชิกของสมาคม ใน การบำรุงรักษาสุขภาพ โดยเก็บค่าน้ำบริการในรูปของค่าธรรมเนียมสมาชิก แม้จะมีหลังบริการแบบหมอนวด แต่ไม่ได้ดังข้างต้นเพื่อหวังกำไรในเชิงการค้า และสถานบริการแบบนี้ ไม่ได้เปิดให้บริการแก่ประชาชนทั่วไป จึงมิใช่สถานบริการตาม มาตรา 3 ดังกล่าว

ต่อมาได้มีการจัดระเบียบสถานบริการ โดยแก้ไขกฎหมายเมื่อปี พ.ศ. 2546 เกี่ยวกับการกำหนดเขตเปิดสถานบริการ (Zoning) โดยให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศเขตท้องที่ได้เพื่อการอนุญาตหรือออกอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ได้โดยตราเป็นพระราชบัญญัติ และมาตรา 16 ห้ามนิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการรับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ และห้ามผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าไปในสถานบริการแห่งนั้น

จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า พระราชบัญญัติสถานบริการข้างต้นเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ ฉบับนี้ เนื่องในส่วนของสถานบริการ อาบ อบ นวด โดยมีเพียงมาตรา 19⁵ ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการ

⁴ พงษ์ธร สารามุ. เล่มเดิม.

⁵ มาตรา 19 ใน การจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมิให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม

หรือผู้ประกอบธุรกิจ ควบคุมการแสดงในสถานบริการมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจารเท่านั้น ซึ่งจากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า เว็บไซต์ของผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบธุรกิจที่ปรากฏอยู่บนสื่อออนไลน์เน็ต ล้วนมีลักษณะตามก่อนอาจรแทบทั้งสิ้น ดังที่ผู้เขียนจะได้ทำการวิเคราะห์ไว้ในบทที่ 4 ต่อไป

3.1.3 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539⁶

1) ผู้ค้าประเวณี

กฎหมายฉบับนี้กำหนดว่า “การค้าประเวณี” หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางการการณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำคัญเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำชำเราและผู้กระทำ จะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ” ดังนั้น ผู้ค้าประเวณีจึงได้แก่ ชายหรือหญิงซึ่งค้าประเวณี นั่นเอง

กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดความผิดของผู้ค้าประเวณีไว้ในบางกรณีเท่านั้น ดังเช่นบัญญัติ ในมาตรา 5⁷ มาตรา 6⁸ และมาตรา 7⁹ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายแล้วจะเห็นได้ว่า กฎหมายฉบับนี้มิได้มุ่งที่จะลงโทษกับผู้ค้าประเวณีเป็นหลัก เพราะการค้าประเวณีโดยทั่วไปมิได้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ย่อมไม่ถือว่าเป็นความผิด ได้แก่

(1) การติดต่อ ชักชวน รบเร้าฯลฯ ในลักษณะที่เป็นการเปิดเผยและน่าอับอายหรือ ก่อให้เกิดความรำคาญ ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยของสังคม ดังนั้น ถ้าหากผู้ค้า

⁶ เล่มเดิม. หน้า 43.

⁷ มาตรา 5 ผู้ใดเข้าคิดค่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรบเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณะ หรือกระทำการตั้งกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอายหรือเป็นที่เดือดร้อน รำคาญแก่สาธารณะ ต้องระวังโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

⁸ มาตรา 6 ผู้ใดเข้าไปมั่วสุมในสถานการณ์ค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเองหรือ ผู้อื่น ต้องระวังโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำเพราะถูกบังคับ หรือตอกย้ำให้อำนาจซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ ผู้กระทำไม่มีความผิด

⁹ มาตรา 7 ผู้ใดโฆษณาหรือรับโฆษณา ชักชวน หรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวังโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประเวณีไม่ไปกระทำให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญหรือน่าอับอายในลักษณะดังกล่าวก็ยังไม่เป็นความผิด

(2) การเข้าไปในลักษณะที่เป็นการมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ใน การค้าประเวณีของตน เว้นแต่ ได้กระทำเพราบุกบังคับ หรือตอกย้ำให้อำนาจซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ โดยสถานการค้าประเวณีนั้นกฎหมายได้ให้ความหมายไว้ว่าหมายถึง สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณี และให้หมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดทำบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย เหตุที่กฎหมายกำหนดลงโทษ การกระทำในลักษณะดังกล่าวไว้เป็นเพระหกมมีการปล่อยให้มีการมั่วสุมกันในสถานการค้าประเวณี ก็จะก่อผลตามมา คือ มีผู้เข้ามาจัดการ มีการสร้างอิทธิพล และมีผู้แสวงประโยชน์จากการค้าประเวณี ของผู้อื่น กฎหมายจึงกำหนดให้การมั่วสุมในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิด อันถือเป็นการป้องกัน พลที่จะตามมาดังกล่าวด้วย

(3) การโฆษณา หรือรับโฆษณา ซักชวน แนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำการให้แพร่หลายด้วยวิธีใด ๆ ไปยังสาธารณะในลักษณะเรียกร้องหรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณี ทั้งนี้ เพราะแม่กฎหมายไม่ได้ห้ามเด็ดขาด ไม่ให้มีการค้าประเวณี แต่ก็ยังต้องการป้องปราบการค้าประเวณีไม่ให้มีการแพร่หลายซึ่งจะทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศต้องเสื่อมเสียไป¹⁰

2) ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี¹¹

กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดลงโทษแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี (ไม่รวมถึงผู้ใช้บริการค้าประเวณีที่จะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป) ไว้ในหลายกรณี เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่ เป็นผู้ก่อให้เกิดปัญหาการค้าประเวณีขึ้น โดยนอกจากความผิดตามมาตรา 5, 6 และ 7 ซึ่งได้กล่าวมาแล้ว กฎหมายยังกำหนดความผิดของผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเหล่านี้ไว้ในมาตรา 9¹² 10¹³

¹⁰ พงษ์ธร สำราญ. เล่มเดิม. หน้า 44.

¹¹ แหล่งเดิม. หน้า 45.

¹² มาตรา 9 ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปชั่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม่บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่าการกระทำต่างๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำภายในหรือนอกราชอาณาจักร ต้องระวังไทยจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำการค้าประเวณีนั้น เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวังไทยจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำการค้าประเวณีนั้น เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวังไทยจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

11¹⁴, และ 12¹⁵ ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายขับบันนี้อาจแยกพิจารณาได้ ดังนี้

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรคสาม เป็นการกระทำโดยใช้อุบaya หลอกลวง ชู้เชิญ ใช้กำลังประทุยร้าย ใช้อ่านจารกรรมอันผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีเข้มข้นใจด้วยประการใดๆ ผู้กระทำต้องระวังโทยหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรคสาม หนึ่งในสาม แล้วแต่กรณี

ผู้ใดเพื่อให้มีการกระทำการค้าประเวณี รับด้วยบุคคลซึ่งตนรู้อยู่ว่ามีผู้จัดหา ล่อไป หรือชักพาไปตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรคสาม หรือวรคสี่ หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวังโทยตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรคสาม หรือวรคสี่ แล้วแต่กรณี

¹³ มาตรา 10 ผู้ใดเป็นบุคคล หรือผู้ปกครองของบุคคลซึ่งมีอายุยังไม่เกินสิบแปดปีรู้ว่ามีการกระทำความผิดตามมาตรา 9 วรรคสอง วรคสาม หรือวรคสี่ ต่อผู้อื่นในความปกครองของตน และมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้มีการกระทำความผิดนั้น ต้องระวังโทยจำกูกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถ้วนสี่แสนบาท

¹⁴ มาตรา 11 ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้อุดม หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการณ์ค้าประเวณี ต้องระวังโทยจำกูกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถ้วนสามแสนบาท

ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีบุคคลซึ่งมีอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ทำการค้าประเวณีอยู่ด้วย ผู้กระทำต้องระวังโทยจำกูกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถ้วนสามแสนบาท

ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีทำการค้าประเวณีอยู่ด้วย ผู้กระทำต้องระวังโทยจำกูกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถ้วนสี่แสนบาท

¹⁵ มาตรา 12 ผู้ใดหน่วยเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือทำร้ายร่างกาย หรือชู้เชิญด้วยประการใดๆ ว่าจะใช้กำลังประทุยร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณี ต้องระวังโทยจำกูกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถ้วนสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

- (1) ได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวังโทยจำกูกตั้งแต่ชีวิต
- (2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวังโทยประหารชีวิต หรือจำกูกตั้งแต่ชีวิต

ผู้ใดสนับสนุนในการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวังโทยตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ถ้าผู้กระทำความผิดหรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้กระทำต้องระวังโทยจำกูกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถ้วนสี่แสนบาท

(1) ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีโดยตรง บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีโดยได้รับส่วนแบ่ง รายได้ หรือผลประโยชน์จากการค้าประเวณีโดยตรง ซึ่งรวมไปถึงผู้หารายได้จากการค้าประเวณีของผู้อื่นหรือแมงดา (Pimping) ด้วย ได้แก่

ก. ผู้ติดต่อ หักชวน ربحเร้า ฯลฯ ในลักษณะที่เป็นการเปิดเผยและนำอันอายหรือก่อให้เกิดความรำคาญ ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 5 เผชิ่นเดียวกับกรณีของผู้ค้าประเวณีดังที่กล่าวไว้ในหัวข้อ 1) (1)

ข. ผู้เข้าไปในลักษณะที่เป็นการม้วสูนในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของผู้อื่น ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 6 เผชิ่นเดียวกับกรณีของผู้ค้าประเวณีดังที่กล่าวไว้ในหัวข้อ 1) (2)

ค. ผู้โฆษณา หรือรับโฆษณา หักชวน แนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำการให้แพร่หลายด้วยวิธีใดๆ ไปยังสาธารณะในลักษณะเรียกร้องหรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณี ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 7 เผชิ่นเดียวกับกรณีของผู้ค้าประเวณีดังที่กล่าวไว้ในหัวข้อ 1) (3)

ง. ผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือหักพาบุคคลไปเพื่อให้นุ肯นั้นกระทำการค้าประเวณี หรือเป็นผู้รับตัวบุคคลซึ่งตนรู้อยู่ว่ามีผู้จัดหา ฯลฯ ดังกล่าว เพื่อให้มีการค้าประเวณี หรือสนับสนุนการกระทำดังกล่าว ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 9 ทั้งนี้ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ความผิดในมาตรานี้มีลักษณะเช่นเดียวกับมาตรา 282 และ 283 แห่งประมวลกฎหมายอาญา เพียงแต่กฎหมายนี้จะจำกัดอยู่เฉพาะเพื่อให้มีการค้าประเวณีเท่านั้น รวมทั้งยังมีบทเพิ่มโทษในกรณีที่เป็นการกระทำต่อเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี หรือกระทำต่อนุคคลอายุกว่า 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี ดังเช่นที่ระบุไว้ในประมวลกฎหมายอาญาด้วย

(2) บิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้ค้าประเวณี โดยกฎหมายฉบับนี้บัญญัติเอา庇กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของบุคคลซึ่งมีอายุยังไม่เกิน 18 ปี ที่รู้ว่ามีผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือหักพาบุตรหรือผู้อยู่ในปกครองของตนไปเพื่อให้นุ肯นั้นกระทำการค้าประเวณี และมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้มีการกระทำความผิดนั้น ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 10 นอกจากนึกกฎหมายยังให้อำนาจแก่รัฐที่จะถอนอำนาจปกครองของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเหล่านี้ได้ออกด้วย

(3) ผู้เป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้ค้าประเวณีในสถานการณ์ค้าประเวณี ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 11 โดยหากเป็นกิจการหรือสถานค้าประเวณีที่มีเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี หรือบุคคลอายุกว่า 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี อยู่ด้วยก็จะต้องรับโทษหนักขึ้น จะเห็นได้ว่าบุคคลที่ต้องรับผิดในส่วนนี้มีส่วนสัมพันธ์กับการกระทำความผิดตามมาตรา 5, 7 และ 9 อยู่มาก กล่าวคือหากบุคคลตามที่ระบุใน

มาตรการเหล่านี้ได้กระทำไปโดยตนเป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี ผู้ดูแล ฯลฯ แล้วก็จะต้องรับผิดตามมาตรา 11 นี้ด้วย

(4) ผู้หน่วยเหนี่ยว กักขัง กระทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพ ทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขืนให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณี ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 12 โดยหากเป็นกรณีที่การกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย หรือกรณีที่ผู้กระทำหรือสนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามกฎหมายนี้ ผู้กระทำจะต้องรับโทษหนักขึ้นด้วย

3) ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณี¹⁶

กฎหมายฉบับนี้มิได้มุ่งโดยตรงต่อการปราบปรามลงโทษแก่ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณีดังนั้น การใช้บริการโดยทั่วไปจึงไม่ถือเป็นความผิด อย่างไรก็ได้ ในการใช้บริการบางกรณีก็เป็นสิ่งที่สังคมไม่อาจยอมรับหรือปล่อยให้เกิดขึ้น ได้ เพราะเป็นสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้บริการทางประเวณีกับเด็กหรือบุคคลซึ่งยังอ่อนต่อโลกซึ่งสังคมยังต้องการให้การคุ้มครอง กฎหมายจึงบัญญัติลงโทษแก่ผู้ใช้บริการดังกล่าวไว้ในมาตรา 8 ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าว จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของการหันน์ของความผิดในมาตราดังกล่าว คือ จะต้องเป็นการกระทำในสถานค้าประเวณี กล่าวก็ว่า หากเป็นการกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่นแก่เด็กหรือบุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ในสถานที่อื่นๆ ซึ่งไม่ใช่สถานที่ค้าประเวณีก็จะไม่เป็นความผิดตามมาตรานี้ แม้ว่าเด็กหรือบุคคลนั้นจะเป็นผู้ค้าประเวณี ทำงานอยู่ในสถานการค้าประเวณี หรือถูกนำตัวมาจากสถานการค้าประเวณีตาม นอกจากนั้น แม้เป็นการกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่นก็จะไม่เป็นความผิดตามมาตรานี้ เช่นกัน ทั้งนี้ แม้การกระทำดังที่กล่าวมานี้จะไม่เป็นความผิดตามมาตรา 8 ของกฎหมายฉบับนี้ แต่ก็อาจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา 278 และมาตรา 279 ได้

สำหรับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และสภาพสังคมไทยแล้วก็ยังเป็นสิ่งที่น่าสังสัยอยู่ว่าสังคมของการค้าประเวณีเป็นสิ่งขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนจริงหรือไม่ เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวก็มิได้ห้ามการค้าประเวณีในทุกกรณีโดยเด็ดขาด อีกทั้ง คนในสังคมไทยก็ทราบดีว่า มีการค้าประเวณีอยู่สถานที่ใด แบบไหน ตลอดทั้งผู้ที่เคยใช้บริการก็มีเป็นจำนวนมากอีกด้วย ดังจะได้ศึกษา กันต่อไป

¹⁶ พงษ์ธร สารัญ. เล่มเดียว. หน้า 48.

3.1.4 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540

ประมวลกฎหมายอาญาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี ๒๕๔๐ เพื่อป้องกันแก้ไขการกระทำความผิดด้วยสิ่งและเด็กโดยการซื้อขาย จำหน่าย พา หรือจัดทำหลุ่ยหรือเด็กเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่น เพื่อการอนามัย หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นโดยมิชอบ ได้แก่ การแก้ไขความในมาตรา 7(2วิ) มาตรา 282 มาตรา 283 มาตรา 284 มาตรา 285 และได้เพิ่มเติมขึ้นใหม่เป็นมาตรา 283 ทวิ มาตรา 312 ตรี นอกจากนี้ ยังมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 286 แก้ไขเมื่อปี ๒๕๒๕ โดยบทบัญญัติเหล่านี้มุ่งลงโทษบุคคลที่อยู่เบื้องหลังที่ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนี้

1) ความผิดฐานเป็นธุระจัดทำบุคคลเพื่อค้าประเวณี

(1) กำหนดให้ผู้ที่ได้กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนามัย ซึ่งขายหรือหลุ่ยแม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม มีความผิดและโทษทางอาญา และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุเกิน ๑๕ ปี แต่ยังไม่เกิน ๑๘ ปี ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นอีกและผู้รับตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดทำบุคคลหรือเป็นผู้สนับสนุนต้องรับผิดเช่นเดียวกัน^{๑๗} (มาตรา 282)

(2) กำหนดให้ผู้ที่ได้กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนามัยซึ่งขายหรือหลุ่ย โดยใช้อุบายหลอกลวง ชู้เชลู ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบจำเพิดลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด มีความผิดและโทษทางอาญา และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุเกิน ๑๕ ปี แต่ยังไม่เกิน ๑๘ ปี ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นอีกและผู้รับตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดทำบุคคลหรือเป็นผู้สนับสนุนต้องรับผิดเช่นเดียวกัน^{๑๘} (มาตรา 283)

(3) กำหนดหลักการลงโทษ โดยแก้ไขความในมาตรา 7(2วิ) ในความผิดเกี่ยวกับเพศตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 282 และมาตรา 283 โดยกำหนดให้ผู้ที่กระทำความผิดนอกราชอาณาจักร จะต้องรับโทษในราชอาณาจักร

(4) กำหนดเหตุเพิ่มโทษเป็นการเฉพาะตัวแก่ผู้กระทำผิดตามความในมาตรา 285 ถ้าการกระทำตามมาตรา 282 หรือ 283 เป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน คิมย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ราชการหรือผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์หรือในความอนุบาล ผู้กระทำต้องรับโทษหนักกว่ามาตราหนึ่งๆ หนึ่งในสามด้วย

^{๑๗} ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282

^{๑๘} ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283

2) ความผิดฐานพาผู้อื่นไปเพื่อนำจาร

(1) กำหนดให้ผู้ที่ได้พำนุคคลอยู่เกินสิบห้าปีแต่ขังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนามัย แม้ผู้นี้จะยินยอมก็ตาม มีความผิดและ โทษทางอาญา และถ้ากระทำแก่นุคคลอยู่ขังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น และกำหนดความผิดแก่ผู้ที่ได้ช่วยอนเรียนบุคคลซึ่งถูกพาไปด้วย ทั้งนี้ให้ความผิดที่ได้กระทำแก่นุคคลอยู่เกินสิบห้าปีเป็นความผิดอันยอมความได้¹⁹ (มาตรา 283 ทว.)

(2) กำหนดให้ผู้ที่ได้พาผู้อื่นไปเพื่อการอนามัย โดยใช้อุบัติหลอกลวง บุญเข็ม ใช้กำลังประทุร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดกฎหมาย หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด มีความผิดและโทษทางอาญาหนักขึ้น และกำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้ที่ได้ช่วยเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปมิโทย เช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น และความผิดตามมาตรา 284 เป็นความผิดอันยอมความไว้²⁰

(3) กำหนดความผิดแก่ผู้ที่กระทำโดยทุจริตรับไว้ จำหน่าย เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไป ซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี เมมผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวังไทยจำกูก ไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และถ้าการกระทำการความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้น (มาตรา 312 ตรี)

3) ความผิดฐานดำเนินคดีจากหนังสือค้าประเวณี

โดยได้มีการกำหนดความผิดทางอาญาตามมาตรา 286 กำหนดในวรรคแรก ว่า ผู้ใด
อาชุกว่าสิบหกปีสำเร็จชีพอยู่เมืองบางส่วนจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีต้องระวังโทษจำคุก
ตั้งแต่เจ็ดปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถ้วนสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต และตาม
วรรคสองได้วางข้อสันนิษฐานไว้ว่าบุคคลนั้นสำเร็จชีพอยู่จากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีในเมือง
ไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับสำเร็จชีพหรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับสำเร็จชีพ และเข้า
ลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กำหนดไว้ ได้แก่ ปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิงซึ่งค้าประเวณี หรือ
สมาคมกับหญิงซึ่งค้าประเวณีคนเดียวหรือหลายคนเป็นอาชิภัย หรือ กินอยู่หลับนอน หรือรับเงิน
หรือประโยชน์อย่างอื่น โดยหญิงซึ่งค้าประเวณีเป็นผู้จัดให้หรือเข้าแทรกแซงเพื่อช่วยหญิงซึ่ง
ค้าประเวณีในการทะเลาะวิวาทกับผู้ที่คบค้ากับหญิงซึ่งค้าประเวณีนั้น ให้ดีอ้วว่าผู้นั้นสำเร็จชีพอยู่จาก
รายได้ของหญิงในการค้าประเวณี เว้นแต่จะพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจได้ว่ามิได้เป็นเช่นนั้น และวรรคสาม
กำหนดข้อยกเว้น มิให้ใช้บังคับแก่ผู้รับค่าเลี้ยงดูจากหญิงซึ่งค้าประเวณี ซึ่งพึงให้ค่าเลี้ยงดูนั้นตาม
กฎหมายหรือตามธรรมเนียม

¹⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ

²⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 284

3.2 มาตรการทางกฎหมายของประเทศต่างๆ²¹

3.2.1 ประเทศไทย²²

เนื่องจากการนวดแผนไทยไปเปิดที่สหรัฐอเมริกาเป็นจำนวนมาก แต่การนวดแผนไทยยังไม่เป็นที่แพร่หลายและยังไม่ได้รับการรับรู้อย่างเป็นทางการในด้านกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา การเปิดสถานบริการนวดไทย จึงใช้แนวทางเดียวกันกับที่กำหนดไว้สำหรับการนวดเพื่อสุขภาพทั่วๆไป ซึ่งมีรายละเอียดเป็นลำดับดังนี้

3.2.1.1 กฎ ระเบียบ ที่ควบคุมธุรกิจการนวด²³

จากการศึกษากฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า เป็นการยากที่จะระบุถึงรายละเอียดของกฎหมายเฉพาะที่ใช้ควบคุมการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดได้ เนื่องจากสหรัฐอเมริกาไม่มีกฎหมายมาตรฐานของรัฐบาลกลาง ที่ใช้ควบคุมธุรกิจสถานบริการนวดและหรือการประกอบอาชีพนวดแต่ละรัฐจะมีกฎหมายและกฎระเบียบของตนเอง ผู้ประกอบอาชีพในมลรัฐเหล่านี้จะต้องมีใบอนุญาตประกอบการของมลรัฐ แต่หลายรัฐมลรัฐ (รวมถึงแคลิฟอร์เนีย) ไม่มีกฎหมายหรือกฎระเบียบที่ละเอียดและชัดเจนและไม่มีหน่วยงานเฉพาะที่ควบคุมใบอนุญาตในรัฐนี้ในระดับมลรัฐ นอกเหนือยิ่งไปกว่านั้นแต่ละเมืองและแต่ละเขตเทศบาลในแต่ละมลรัฐก็จะมีกฎระเบียบปลูกย่อยของตนเองแยกออกไป และนอกเหนือไปจากกฎหมายและกฎระเบียบในส่วนของการประกอบธุรกิจ หรืออาชีพนี้แล้ว ยังมีกฎหมายของการเปิดทำการกิจกรรมเข้ามาเกี่ยวข้องซึ่งก็จะมีความแตกต่างกันออกໄไปในทำนองเดียวกัน

ดังนั้น การที่จะศึกษากฎระเบียบในการเปิดธุรกิจนวดหรือการประกอบอาชีพเป็นหมอนวดจำเป็นที่ผู้ที่สนใจจะต้องศึกษาด้วยตนเองถึงกฎหมายท้องถิ่นในแต่ละมลรัฐ แต่ละเมือง หรือ เขตเทศบาลที่เป็นสถานที่ตั้งหรือที่ประกอบธุรกิจ อย่างไรก็ดี จะต้องระลึกไว้ด้วยว่า

1) การได้ใบประกอบอาชีพนวดมาตรฐานจากมลรัฐหนึ่งไม่ได้เป็นหลักประกันว่าจะสามารถไปประกอบอาชีพเดียวกันในอีกรัฐหนึ่งได้ การสอบผ่านและได้รับใบอนุญาตจากรัฐหนึ่งแล้วจะนำไปประกอบอาชีพในอีกรัฐหนึ่งอาจจะไม่สามารถกระทำได้เสมอไป ทั้งนี้ เพราะบางมลรัฐจะไม่มีข้อตกลงในการรับรองมาตรฐานหรือใบอนุญาตที่ออกให้โดยอีกมลรัฐหนึ่ง ในกรณีนี้จะหมายถึงว่า ผู้ที่มีใบอนุญาตประกอบอาชีพในรัฐหนึ่งหากมีความประสงค์จะย้ายไปยังมลรัฐอื่นที่ไม่

²¹ สุพล บริสุทธิ์. (2549). การกำหนดความผิดอาญา : ศึกษาเฉพาะกรณีความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี. หน้า 1.

²² สุพล บริสุทธิ์. เล่มเดิม. หน้า 40-47.

²³ สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ นครลอสแองเจลิส. (22 กรกฎาคม 2547). สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก <http://www.thaitradeusa.com/pdf/thai/04Massage.pdf>.

มีข้อตกลงไว้กับมลรัฐที่ตนได้ในรับรองมากในครั้งแรก ก็อาจจะต้องไปเริ่มต้นสอนเพื่อรับใบอนุญาตประกอบการในเมืองในมลรัฐที่จะขายไปอยู่ใหม่

2) การประกอบอาชีพหมอนวดไม่ว่าจะเป็นการให้บริการลูกค้าในที่อยู่อาศัยของตนเอง ของลูกค้า ในสถานที่จัดแสดงกิจกรรมต่างๆ เป็นการชั่วครั้งชั่วคราวหรือในสถานบริการ ก็จะอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายเหมือนกัน ไม่มีข้อยกเว้น เช่น หากกฎหมายกำหนดว่าจะต้องมีใบอนุญาตประกอบอาชีพที่ออกให้โดยรัฐนั้นๆ จะต้องมีใบอนุญาตประกอบอาชีพที่ออกให้โดยรัฐนั้นๆ จะใช้ใบประกอบอาชีพของรัฐอื่น ไม่ได้ และต้องพิจารณาด้วยว่าเขต (zone) นั้นๆ อนุญาตให้ประกอบกิจกรรมการนวดได้หรือไม่ด้วย เป็นดัง

3) นอกจากการปฏิบัติตามกฎหมายและกฎระเบียบในเรื่องของการประกอบอาชีพหรือการเปิดสถานบริการนวดตัวแล้ว ยังจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องการมีประกันภัยไว้ด้วย เพื่อเป็นการปกป้องตนเองจากการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นมาจากการให้บริการหรือจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในสถานที่ให้บริการ ทั้งนี้ บริษัทประกันภัยจะไม่ทำธุรกิจกับผู้ประกอบอาชีพหรือธุรกิจที่ไม่มีใบอนุญาตประกอบอาชีพ หากกฎหมายกำหนดไว้ว่าต้องมี

ปัจจุบันมีมลรัฐต่างๆ ในสหรัฐอเมริกาประมาณ 35 มลรัฐจากทั้งหมด 50 มลรัฐ ที่มีหน่วยงานที่เฉพาะเจาะจงที่บริหารและควบคุมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการด้านการนวดและในจำนวนนี้มี 29 มลรัฐ และ 1 District มีกฎหมายใช้อย่างสมบูรณ์

มลรัฐที่มีหน่วยงานควบคุมการนวดเพื่อสุขภาพหรือ massage therapy และมีกฎระเบียบอย่างชัดเจนถึงการขอใบอนุญาตประกอบอาชีพหมอนวดเพื่อบำบัดรักษา มลรัฐเหล่านี้ คือ

1. โอลาบาม่า Alabama Massage Therapy Board
2. อาร์กันซอร์ Arkansas State Board of Massage Therapy
3. คอนเนกติกัต Connecticut Board of Licensure, Department of Public Health
4. เดลแคลแวร์ Delaware Board of Massage and Bodywork
5. วอชิงตัน ดี.ซี. District of Columbia Massage Therapy Board, Occupational and Professional Licensing Administration
6. ฟลอริด้า Florida Board of Massage Therapy, Department of Health
7. ชาوا伊 State of Hawaii Board of Massage Therapy, DCCA,
8. ไอโอด์ว่า Iowa Department of Health, Board of Massage Therapy
9. ลูเซียเซียน่า Louisiana Board of Massage Therapy
10. เมน Maine Board of Massage Therapy, Department of Professional and Financial Regulation

11. แมรี่แลนด์ Maryland Board of Chiropractic Examiners, Massage Therapy
Advisory Committee

- 12. มิสซิปปี้ Mississippi State Board of Massage Therapy
- 13. มิสซูรี่ Missouri Massage Therapy Board
- 14. เนบรاسก้า Nebraska Massage Therapy Board, Health and Human Services,

Credentialing Division

15. นิว汉普เชียร์ New Hampshire Office of Program Support, Board of Massage
Therapy, Health Facilities Administration

- 16. นิวเม็กซิโก New Mexico Board of Massage Therapy
- 17. นิวยอร์ก New York State Board of Massage Therapy
- 18. นอร์ท แคโรไลนา North Carolina Board of Massage and Bodywork Therapy
- 19. นอร์ท ดาวน์ดาโคดา North Dakota Massage Board
- 20. 俄亥俄 Ohio Massage Therapy Board
- 21. ออเรกอน Oregon Board of Massage Technicians
- 22. โรดไอแลนด์ Rhode Island Department of Health, Professional Regulation
- 23. เซาแครolina ไลน์ South Carolina Department of Labor Licensing and Regulation
- 24. 田纳西 Tennessee Massage Licensure Board
- 25. เท็กซัส Texas Department of Health
- 26. ยูทาห์ State of Utah Department of Commerce
- 27. เวอร์จิเนีย Virginia Board of Nursing
- 28. วอชิงตัน State of Washington Department of Health
- 29. เวสเทิร์จิเนีย State of West Virginia, Board of Massage Therapy
- 30. วิสคอนซิน Wisconsin Department of Regulation and Licensing, Massage

Therapy Board

ตัวอย่างการประกอบอาชีพในรัฐแคลิฟอร์เนีย

ปัจจุบันรัฐแคลิฟอร์เนียมอบอำนาจให้แต่ละเมืองและเขตเทศบาลในมารัฐกำหนด
ระเบียบการควบคุมธุรกิจการนวดและอาชีพหมอนวดกันเอง ดังนั้น ในแต่ละเมืองและเขตเทศบาล
ในแคลิฟอร์เนียจะมีระเบียบควบคุมเรื่องนี้ที่แตกต่างกันออกไป ปัจจุบันมีความพยายามผลักดันให้
มีการออกกฎหมาย (California Assembly Bill-AB1388 สนับสนุนโดยAssemblymember Christine
Kehoe, D-San Diego) เพื่อจัดตั้งหน่วยงานรัฐบาลในรูปของ Board of Massage Therapy ขึ้นใน

Department of Consumer Affairs เพื่อทำหน้าที่ออกใบอนุญาตและควบคุมดูแลธุรกิจการนวดให้เป็นมาตรฐานตามกฎหมายทั่วโลกที่ทุกเมืองในมลรัฐจะต้องถือปฏิบัติ

การนวดเพื่อการบำบัดหรือ massage therapy ในเมืองต่างๆ ส่วนใหญ่ของรัฐแคลิฟอร์เนีย ถูกจัดเข้าไว้ในสถานะเป็น “adult entertainment” ดังนั้น การเปิดธุรกิจนี้จะกระทำได้เฉพาะในโซน (พื้นที่) ที่กฎหมายห้ามถืออนุญาตให้เปิดดำเนินธุรกิจ “adult entertainment” ได้เท่านั้น นอกจากนี้ยังถือว่าธุรกิจ การนวดเป็นกิจกรรมที่มีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรม ในขณะที่เมืองหรือเขตเทศบาลต่างๆ ที่มีขนาดเล็กหรือที่มีผู้อยู่อาศัยจำนวนน้อยจะไม่มีกฎระเบียบในการนวดหรือเปิดธุรกิจนวดเลย

ตัวอย่างกฎระเบียบเรื่องการนวดของ County of Los Angeles

เป็นกฎระเบียบเฉพาะของ County of Los Angeles เท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้กับ county หรือเมืองอื่นๆ นอก County of Los Angeles เช่น Long Beach, Cerritos, San Francisco หรือ San Diego เป็นต้น ได้ และรายละเอียดต่อไปนี้เป็นกฎระเบียบโดยสรุป

คำว่า “Massage parlor” หมายถึง สถานที่ใดๆ ก็ตามที่มีการนวดหรือให้บริการนวด

คำว่า “นวด” หรือ “การให้บริการนวด” จะรวมถึงการกด การคลึง การถู การนวด การทวนการตบ หรือการกระทำอื่นๆ ที่เป็นการจัดการและเป็นการกระตุ้นร่างกายภายนอก โดยอาจจะมีการใช้หรือไม่ใช้เครื่องมืออื่นๆ เข้ามาช่วย และอาจจะรวมถึงการอาบน้ำ การนวดหน้า การจัดการโดยการใช้เครื่องมือไฟฟ้าหรือแม่เหล็ก การฝังเข็ม การนวดด้วยแอลกอฮอล์ การนวดแบบสไตร์ลิ่งปุ่นรัสเซีย สวีเดน หรือตุรกี (โปรดสังเกตว่า กฎหมายไม่ได้ระบุจะจงรวมถึงการนวดแผนไทย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า จะไม่รวมการนวดแผนไทย เป็นแต่เพียงการนวดแผนไทยยังไม่ได้รับการรับรู้อย่างเป็นทางการ)

บุคคลที่ประกอบหรือจัดการสถานบริการนวดหรือสถานที่ใดๆ ก็ตามที่ดำเนินธุรกิจตามที่กฎหมายกำหนดว่าเป็นการ “นวด” หรือ “ให้บริการนวด” จำเป็นต้องมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนวด ในอนุญาตประกอบการใบหนึ่ง ใช้ได้เฉพาะสถานที่หนึ่งเท่านั้นและแต่ละใบจำเป็นต้องมีการต่ออายุทุกปีโดยการเสียค่าธรรมเนียมตามแต่จะได้มีการกำหนดไว้ ทั้งนี้ยกเว้นในกรณีที่สถานที่มีบริการนวดนั้นเป็น สถานบำบัดสุขภาพร่างกายหรือ health club ที่มีโฉนดเพียงโฉนดเดียว และให้บริการนวดที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การดำเนินงานของสถานบำบัดสุขภาพร่างกายนั้นๆ กฎหมายกำหนดให้นายจ้างต้องรายงานเจ้าหน้าที่ฝ่ายเก็บภาษีอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ถึงชื่อและที่อยู่ของลูกจ้างที่ถูกจ้างให้ทำหน้าที่เป็นคนนวด หรือ คนฝังเข็ม ภายในห้าวันหลังจากที่มีการจ้างบุคคลนั้นๆ และห้ามการจ้างผู้นวดที่ไม่มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจ (โปรดสังเกตว่าในที่นี้ไม่ได้ระบุว่าเป็นใบอนุญาตประกอบการนวด) ผู้นวดจะต้องแพร่บ้ายชื่อที่มีรูปติด (picture I.D) ที่ออก

ให้โดยหน่วยงานเก็บภาษี ไว้ต่อต่อเวลาปฏิบัติหน้าที่ และจะต้องรวมใส่สื่อผ้าที่ปักปิดมิดชิดไว้ตลอดเวลา (โปรดสังเกตว่าการออกคำสั่งในเรื่องนี้น่าจะสืบเนื่องมาจากความตั้งใจที่จะป้องกันการใช้การนวดเป็นจากบังหน้าของธุรกิจค้าประเวณี)

กฎหมายกำหนดว่าต้องมีบุคคลทำหน้าที่เป็น “ผู้จัดการ” ประจำอยู่ในร้านตลอดเวลาที่เปิดให้บริการ บุคคลนี้จะต้องได้รับใบอนุญาตให้ประกอบการเป็น “ผู้จัดการ” สถานที่ให้บริการนวด

การดำเนินธุรกิจจะต้องมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจ ที่จะต้องรวมถึงขั้นตอนการเข้าขบวนการทำประชาราษฎร์หรือ public hearing ด้วย

การให้ใบอนุญาตประกอบ จะกระทำหลังจากที่ได้มีการไปตรวจสอบแล้วว่าสถานที่นั้นๆ มีคุณสมบัติครบถ้วนในระดับอย่างต่ำที่สุดของข้อกำหนดต่างๆที่กฎหมายกำหนดไว้

ห้องปฏิบัติการในสถานที่ประกอบการจะต้องไม่มีประตูที่สามารถลูกปิดล็อกໄได้ และประตูทางเข้าและประตูที่กั้นระหว่างห้องนั่งรอหรือห้องรับแขกกับห้องปฏิบัติการที่เหลือจะต้องเปิดไว้โดยไม่มีการปิดล็อกตลอดเวลาทำงาน

สถานที่ปฏิบัติการจะต้องมีป้ายที่อ่านออกและสังเกตเห็นได้ที่ได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายเรื่องการปิดป้ายธุรกิจแล้ว ระบุข้อความการเป็นสถานที่นวดนั้นๆ

สถานที่ประกอบการจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ควบคุมการสร้างตึก (building code) ที่กำหนดถึงเรื่องดังต่อไปนี้ คือ

- การใช้แสงไฟที่รวมถึงข้อกำหนดที่ว่าในห้องนวดแต่ละห้องจะต้องมีโคมไฟอย่างน้อยที่สุดหนึ่งดวงและโคมไฟนั้นจะต้องมีแรงเทียนไม่ต่ำกว่า 40 วัตต์

- ระบบการถ่ายเทหที่ดีของอากาศ

กฎระเบียบในเรื่องของความสะอาด มีดังนี้ คือ

- เครื่องมือต่างๆที่ใช้จะต้องผ่านการฆ่าเชื้อโรคด้วยกรรมวิธีที่เหมาะสม

- จะต้องมีทึ้งน้ำร้อนและน้ำเย็นที่พร้อมจะใช้ได้อยู่ตลอดเวลา

- จะต้องมีตู้แยกต่างหากสำหรับผ้าสะอาดและผ้าใช้แล้วสกปรก และจะต้องมีการ

ปิดป้ายไว้อย่างชัดเจนว่า “Clean linen” และ “Soiled Linen”

- พนัง เพดาน พื้น สารน้ำ อ่างอาบน้ำ ที่อาบน้ำ ห้องนอน และอื่นๆที่อยู่ในตัวตึก จะต้องอยู่ในสภาพที่สะอาด ดี หรือได้รับการซ่อมแซมน้ำรุกรานให้อยู่ในสภาพที่ดี

ข้อกำหนดเรื่องการแยกห้องนวดออกต่างหากในสถานที่ประกอบการใดๆ ก็ตาม ที่ให้บริการ แก่สมาชิกที่เป็นเพศเดียวกัน ให้สามารถแยกการนวดสำหรับสมาชิกที่เป็นเพศเดียวกันนั้น รวมอยู่ในห้องที่แยกออกต่างหากໄได้

อีกทั้ง จะต้องมีการจัดสถานที่สำหรับอาบน้ำ แต่ตัว ห้องน้ำ และตู้เก็บของที่เป็นส่วนตัว ไว้ให้แก่ ผู้มาใช้บริการในสัดส่วนอ่างอาบน้ำ ที่อาบน้ำ ห้องแต่งตัว และตู้เก็บ ต่อผู้ใช้บริการของอย่างน้อยที่สุดหนึ่งต่อหนึ่ง และในสถานที่ให้บริการจะต้องมีห้องน้ำและอ่างล้างมืออย่างน้อยที่สุดหนึ่งห้อง ไว้บริการลูกค้า ในกรณีที่มีผู้มาใช้บริการทั้งสองเพศ จะต้องมีการแยกห้องอาบน้ำ ห้องน้ำด ห้องแต่งตัว และห้องน้ำออกจากกัน

ในสถานที่บริการแต่ละแห่งจะต้องมีอ่างล้างมือแยกต่างหากสำหรับลูกจ้างอย่างน้อยที่สุดหนึ่งอ่างตั้งอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกับพื้นที่ปฏิบัติการนวด และจะต้องมีการจัดหาสบู่ น้ำยาทำความสะอาด น้ำร้อน น้ำเย็น และผ้าเช็ดมือไว้พร้อม

สถานที่ให้บริการจะต้องไม่ให้บริการและไม่ต้อนรับลูกค้าหรือแยกผู้มาเยี่ยมในช่วงเวลาระหว่าง 22.30 ถึง 7.00 นาฬิกา ไม่ว่าจะเป็นวันใดๆ ก็ตาม

สถานที่ให้บริการจะต้องไม่มีการติดเครื่องบันทึกเทปภาค เสียง หรือเครื่องฟ้าดูการเคลื่อนไหวใดๆทั้งสิ้น

สถานที่ให้บริการและเครื่องมือเครื่องใช้จะต้องได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดีและสะอาดอยู่เสมอ

- ห้องต่างๆที่ผ่านการใช้งานแล้วทั้งห้องน้ำ ห้องนวด และอื่นๆจำเป็นต้องได้รับการทำความสะอาดทุกวัน

- อ่างอาบน้ำจะต้องผ่านการทำความสะอาดหลังการใช้ทุกครั้ง
- ผ้าเช็ดตัว ผ้าปูเตียง และอื่นที่นำมาใช้ในการให้บริการนวดแก่ลูกค้าแต่ละคน จะต้องเป็นผ้าที่สะอาดและยังไม่ได้ผ่านการนำไปใช้กับลูกค้าคนอื่น จะต้องไม่มีการใช้ผ้าร่วมกัน

- โต๊ะนวดจะต้องมีผ้าหรือพลาสติกคลุมและต้องมีการเปลี่ยนหลังการใช้แต่ละครั้ง ห้ามใช้ที่รองนอนที่หนาเกิน 4 นิ้ว และกว้างเกิน 4 ฟุต ห้ามใช้เตียงน้ำ

ห้ามการบริโภคหรือนำเครื่องดื่มมอมเม่าหรือยาเสพติดเข้าไปในสถานที่ประกอบการทำอาหารให้บริการแก่นักคลอดที่มีน้ำนมหรือสภาพเสพติด

3.2.1.4 เอกสารที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจหรือผู้ประกอบอาชีพมอนวด

ผู้ประกอบอาชีพนี้ในสหรัฐอเมริกาจะหนีไม่พ้นที่จะต้องมีเอกสาร ได้เอกสาร หนึ่งที่ระบุแสดงคุณสมบัติหรือที่แสดงสิทธิในการทำธุรกิจหรือประกอบอาชีพ ซึ่งชนิดของเอกสารที่เกี่ยวข้องมีอยู่ด้วยกัน 3 ประเภท คือ

1. การได้มาซึ่งใบประกาศนียบตราวิชาชีพ หรือ Professional Certification เป็นใบแสดงและรับรองว่าสิ่งของหรือบุคคลผู้ที่ได้รับใบนี้มา ได้บรรลุถึงคุณภาพและมาตรฐานระดับ國際ด้านหนึ่งในสายอาชีพนั้น ใบประกาศนียบตรานี้จะออกให้โดยองค์กรภาครัฐบาลไม่เกี่ยวข้องกับ

รัฐบาล ขบวนการ ได้ม้าชี้งในประกาศนียบตรนี่ถือเป็นขบวนการที่เกิดจากความสมัครใจของแต่ละบุคคลที่จะมาชี้งประกาศนียบตรนี่นๆ โดยจะต้องผ่านการศึกษา อบรม หรือฝึกงานจนมีความเชี่ยวชาญและความสามารถในวิชาชีพนี่ๆ และผ่านการทดสอบแล้วเพื่อให้ได้ม้าชี้งหลักฐานการมีคุณสมบัตินี่ๆ

2. การได้ม้าชี้งใบอนุญาตประกอบการ หรือ Licensure เป็นขบวนการที่เป็นการบังคับให้กระทำโดยหน่วยงานภาครัฐบาลที่ควบคุมในเรื่องนี่ๆ เป็นการอนุญาตให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งประกอบอาชีพนี่ๆ ได้ ขบวนการออกใบอนุญาตประกอบการจะเป็นไปตามด้วยกฎหมาย หรือกฎระเบียบที่ถูกจัดทำขึ้น เมื่อกฎหมายกำหนดว่าจะต้องมีใบอนุญาตประกอบการ บุคคลใดๆ ที่จะประกอบอาชีพนี่ๆ จำเป็นจะต้องได้รับและจะต้องมีใบอนุญาตประกอบการนี่ๆ เช่นกันบุคคลในสายอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการบำรุงรักษาสุขภาพหรือร่างกายจำเป็นต้องมีใบอนุญาตประกอบการซึ่งจะออกให้โดยหน่วยงานราชการระดับท้องถิ่นหรือมูลรัฐ โดยปกติแล้วหน่วยงานระดับรัฐบาลกลางจะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวข้องใดๆ นอกจากเรื่องการมีใบประกอบการแล้ว กฎหมายยังอาจมีการกำหนดให้มีใบประกาศนียบตรของมูลรัฐหรือ State Certification (ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับ Professional Certification) และหรือการจดทะเบียน (registration) ซึ่งเรื่องนี้กฏหมายแต่ละมูลรัฐจะมีความแตกต่างกันออกไป

3. ใบแสดงรับรองวิทยฐานะหรือ Accreditation สถาบัน หน่วยงาน หรือโปรแกรมการเรียนการสอน เช่นการสอนนวด เป็นต้น ว่ามีคุณสมบัติครบหรือได้มาตรฐานตามที่ได้มีกำหนดไว้และผ่านการประเมิน วัดผล และถูกตรวจสอบแล้วในแต่ละช่วงกำหนดเวลา

3.2.1.5 ปัญหาและอุปสรรคในธุรกิจการนวดของคนไทยในสหรัฐอเมริกา มีดังนี้

1. ความไม่ชัดเจนของข้อกฎหมายและกฎระเบียบที่ควบคุมในบางพื้นที่ ทำให้เป็นการยากในการที่จะตรวจสอบข้อมูลและการที่จะคิดต่อกับหน่วยงานต่างๆเพื่อขอคำแนะนำหรือใบอนุญาตต่างๆที่จำเป็นในการเปิดธุรกิจ หรือการขอใบอนุญาตประกอบอาชีพ

2. การขาดแคลนพนักงานที่มีความเชี่ยวชาญการนวดแผนไทย การนำเข้าแรงงานจากประเทศไทยยังคงมีอุปสรรคสูง

3. แม้ว่าการนวดตัวจะได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นและตลาดธุรกิจการนวดมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น แต่คดีและภาพพจน์ที่ไม่ดีต่อธุรกิจการนวดยังคงมีอยู่ หลายๆ communities ยังคงมองธุรกิจการนวดโดยรวมด้วยความแคลงใจว่าเป็นธุรกิจบังหน้าของธุรกิจการค้าประเวณี หรือเป็นธุรกิจที่มีโอกาสที่จะก่อให้เกิดความไม่สงบและไม่เป็นระเบียบในสังคม สิ่งเหล่านี้ยังคงเป็นอุปสรรคต่อการขยายตัวของตลาดธุรกิจการให้บริการนวดในลักษณะ massage parlor และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการเริ่มต้นของธุรกิจขนาดเล็กที่เป็นของคนต่างด้าวโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเอเชีย

3.2.1.6 กฎหมายที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี

กิจกรรมเกี่ยวกับการค้าประเวณีในรัฐต่างๆ เกือบทั้งหมดของประเทศสหรัฐอเมริกา ถือว่าผิดกฎหมาย เว้นแต่รัฐ Nevada ซึ่งกำหนดให้การค้าประเวณีตามพื้นที่ที่ได้รับการอนุญาตไม่ผิดกฎหมาย เนื่องจากสถานการณ์ปัญหาการค้าประเวณีในสหรัฐอเมริกาเป็นปัญหาที่รัฐบาลให้ความสำคัญ ผลการศึกษาของ The University of Pennsylvania ในปี ค.ศ. 2004 พบว่ามีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 300,000 คน ตกเป็นเหยื่อของธุรกิจทางเพศ ขณะที่รายงานขององค์กรเอกชน พบว่ามีเด็กดูเป็นเหยื่อของการค้าบริการทางเพศ จำนวนถึง 800,000 คน²⁴ โดยการค้าประเวณีถือเป็นสิ่งที่ห้ามในประเทศสหรัฐอเมริกา โดย Code of Federal Regulations ซึ่งเป็นกฎหมายที่ตราโดย federal agencies and executive departments ได้กำหนดประมวลกฎหมายข้อปฏิบัติของสหรัฐอเมริกา โดยได้วางหลักการพื้นฐานเพื่อให้แต่ละรัฐนำไปปฏิบัติ เพื่อปรานปรามการทำธุรกิจทางเพศ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวข้องอยู่ในมาตรา 38.11 ได้แก่ “การค้าประเวณี” หมายถึง การให้หรือการรับจ้างเพื่อมีเพศสัมพันธ์ โดยกระทำการในที่สาธารณะอันจะสังเกตได้ง่าย และได้กำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแห่งสหรัฐอเมริกา (laws made by the U.S. Congress) โดยได้กำหนดความผิดแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีตามมาตรา 1384 ได้ห้ามค้าประเวณีใกล้เขตที่ตั้งทางทหารหรือสิ่งก่อสร้างสาธารณะ ไว้เป็นการเฉพาะเพื่อใช้บังคับทั่วไป โดยกำหนดความผิดทางอาญาแก่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ค้าประเวณี ผู้เป็นธุระจัดหาและผู้รับบุคคลผู้ที่จัดตั้งสถานค้าประเวณี เจ้าของสถานที่ให้เช่าโดยรู้ว่าจะมีการค้าประเวณี ผู้ที่ให้ทรัพย์สินเพื่อใช้บริการจากการค้าประเวณี มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี นอกจากนั้นรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา สามารถออกกฎหมายใช้บังคับเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีภายในแต่ละรัฐ ได้ เช่น The Criminal Code ของรัฐ South Dakota ซึ่งได้ปรับปรุงกฎหมายใหม่ ใช้บังคับเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2006 ได้กำหนดคำนิยามของ “การค้าประเวณี” หมายถึง การสัมผัสส่วนใดๆ ของหน้าอกสตรี หรือการสัมผัสอวัยวะเพศ หรือทางทวารหนักเพื่อกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจทางเพศ โดยจ่ายหรือได้รับค่าตอบแทนเป็นเงิน มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี ทั้งนี้ทบทวนผู้ต้องกล่าวสอคล้องกับบทบัญญัติเกี่ยวกับการค้าประเวณีของรัฐต่างๆ เช่น North Dakota, Minnesota, Iowa, Kansas, Missouri, Colorado, Utah, Idaho, Illinois and Wisconsin²⁵ หรือ The Penal Code ของรัฐ Texas ได้กำหนดห้ามกระทำการค้า

²⁴ Chris Swecker. (2005, 7 June). Criminal Investigative Division Federal Bureau of Investigation Before the Commission on Security and Cooperation in Europe United States Helsinki Commission. Retrieved October 6, 2005, from <http://www.findlaw.com>.

²⁵ Law closes prostitution loophole. Retrieved on September 8, 2006, from <http://www.rapidcityjournal.com/legislature/2006/congress>.

ประเวณีไว้ โดยให้นิยามของการค้าประเวณีตามมาตรา 43.02 หมายถึง บุคคลได้กระทำการผิดทางรู้ว่าการให้ทำงานหรือยอมรับการทำงานนั้นเป็นงานเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์โดยได้รับค่าตอบแทน หรือการเชิญชวนในที่สาธารณะเพื่อให้มีเพศสัมพันธ์โดยได้รับค่าตอบแทน จะมีความผิดทั้งผู้ค้าประเวณีและผู้ใช้บริการจากการค้าประเวณี จะมีโทษปรับ หากได้กระทำการผิดครั้งแรก หรือครั้งที่สองตามความผิดอาญาสถานเบามาตรา 12.22 หรือ Class B Misdemeanor มีโทษปรับไม่เกิน 2,000 คอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือทั้งทั้งปรับ ถ้าได้กระทำการผิดในครั้งที่สามหรือมากกว่านั้น จะได้รับโทษตามมาตรา 12.21 Class A Misdemeanor มีโทษปรับไม่เกิน 4,000 คอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งทั้งปรับ

ดังนี้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายของสหรัฐอเมริกาได้ห้ามกระทำการค้าประเวณีในทุกรูปแบบเพื่อล้มเลิกการค้าประเวณีในประเทศไทย แต่บทลงโทษค่าผู้ค้าประเวณีเป็นไปตามกฎหมายของแต่ละรัฐ

สำหรับความผิดทางอาญาที่เกี่ยวกับการส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีของสหรัฐอเมริกา สามารถสรุปได้ดังนี้

1) ความรับผิดทางอาญาของผู้อยู่เบื้องหลังที่ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณี ซึ่งได้กระทำการผิดทางอาญาในรูปแบบบุจเจกชน มีดังนี้

(1) **ฐานเป็นธุระจัดหานบุคคลเพื่อการค้าประเวณี**

ก. ประมวลกฎหมายอาญา

(1) มาตรา 1591 ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการล่อสาวหรือการบังคับเด็กให้ค้าบริการทางเพศโดยการขนส่งทางทะเล จูงใจ หรือขนส่งบุคคลใดๆ โดยทางเรือ หรือโดยการรับเงินหรือผลประโยชน์ หรือมีส่วนร่วมในการลงทุนทางการเงินหรือทรัพย์สินในธุรกิจทางเพศ ใช้กำลังบังคับหรือหลอกลวงเพื่อกระทำการให้บุคคลซึ่งมีอายุไม่เกิน 18 ปี ให้กระทำกิจกรรมในธุรกิจทางเพศ ถ้าการกระทำการผิดโดยการใช้กำลังบังคับ บุชีญ หรือกล่าวเท็จ ล่อสาว ขนส่งโดยกระทำความผิดต่อนบุคคลนั้นอายุไม่เกิน 14 ปี มีโทษจำคุกตลอดชีวิต และหรือทั้งทั้งปรับ หรือถ้าการกระทำการผิดดังกล่าวเป็นการกระทำต่อนบุคคลอายุ 14 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี มีโทษจำคุกไม่เกิน 40 ปี และปรับ หรือทั้งทั้งปรับ ทั้งนี้ ได้กำหนดนิยามของคำว่า กิจกรรมการค้าบริการทางเพศ หมายถึง มูลค่าของทรัพย์สินที่เกิดจากการให้หรือการรับโดยบุคคลใดๆ ที่ค้าบริการทางเพศ หรือนิยามคำว่า การบุชีญหมายถึง การบุชีญจะทำให้เกิดอันตรายทางร่างกายแก่บุคคลใดๆ โดยโดยเจตนา หรือมีการวางแผนล่วงหน้าว่าจะทำอันตรายทางร่างกายแก่บุคคลใดๆ แม้การกระทำนั้นจะไม่สำเร็จ แต่บุคคลที่ถูกบังคับเชื่อว่าจะสำเร็จ หรือการกระทำการรุณหรือกระทำโดยผิดกฎหมาย ทั้งนี้ความในมาตรา 1591 แก้ไขโดย Trafficking Victims Protection Reauthorization Act, 2000 (TVPA) ได้ระบุ

ถึงการคุ้มครองหลายรูปแบบเพื่อต่อสู้กับขบวนการค้ามนุษย์ ทั้งนี้ “นับแต่มีการนำทบัญญัติใหม่ทางอาญามาใช้ พนบฯ จำนวนการฟ้องร้องคดีต่อนักค้ามนุษย์มีมากขึ้น ในปี ก.ศ. 2001 กระทรวงยุติธรรมได้รายงานว่าแผนกสิทธิพลเรือนได้พิพากษาลงโทษจำเลยในฐานค้ามนุษย์และฐานความผิดเกี่ยวกับยาส รวม 34 ราย และมีการสืบสวนคดีในส่วนกลาง รวม 91 คดี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงจำนวนคดีเพิ่มขึ้นร้อยละ 19 ในรอบ 12 เดือน”²⁶

(2) มาตรา 2422 ได้กำหนดความผิดอาญาแก่นักคดีที่กระทำการ ชักชวน จูงใจ ล่อใจ หรือบังคับบุชั่วกลุ่มให้เดินทางทั้งจากภายนอกประเทศไทยหรือภายในอาณาเขตของสหราชอาณาจักรเพื่อให้ค้าประเวณีหรือกระทำการกิจกรรมทางเพศ มีโทษจำคุกไม่เกิน 20 ปีหรือ ทั้งจำทั้งปรับ และหากเป็นการใช้จดหมายหรือสิ่งอันน่วยความสะดวกใดๆ หรือด้วยวิธีใดๆ ให้แก่ บุคคลซึ่งเดินทางมาจากต่างประเทศโดยทางทะเลหรือเดินทางภายใต้กฎหมายของประเทศ รวมทั้งชักชวน จูงใจ ล่อใจหรือบังคับบุชั่วกลุ่มผู้ที่อายุไม่ถึง 18 ปี และยังไม่ได้บรรลุนิติภาวะเพื่อค้าประเวณี หรือดำเนินกิจกรรมทางเพศใดๆ มีโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 30 ปี สำหรับความผิดตามมาตรา 2422 แก้ไขโดย End Demand for Sex Trafficking Act of 2005 และได้เพิ่มโทษมากกว่าเดิมหนึ่งเท่า โดย Sex Offender Registration and Notification Act of 2005

(3) มาตรา 2423 ได้กำหนดความผิดในการขนส่งโดยเจตนาบังคับให้ทำกิจกรรมเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ โดยกระทำการต่อนักคดีที่มีอายุไม่ถึง 18 ปี จากต่างประเทศเข้ามาสหราชอาณาจักร โดยเจตนาที่บังคับให้ทำการค้าประเวณี หรืออยู่ในธุรกิจทางเพศเพื่อประโยชน์ส่วนตัว สำหรับบุคคลใด มีโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 30 ปี และหากผู้ที่กระทำการดังกล่าวเป็นพลเรือนสหราชอาณาจักร กระทำการหรือคนต่างด้าวที่อนุญาตให้อัญถาวรในสหราชอาณาจักรเป็นผู้กระทำการดังกล่าวโดยเจตนาเป็นผลเรือน กระทำการหรือคนต่างด้าวที่อนุญาตให้อัญถาวรในสหราชอาณาจักรเป็นผู้กระทำการดังกล่าว มีโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 30 ปี ตลอดจนได้กำหนดความผิดฐานชักนำเด็กเข้าสู่กิจกรรมทางเพศที่มีสถานที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ โดยบุคคลดังกล่าว มีโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 30 ปี รวมถึงได้กำหนดความผิดของบุคคลที่ช่วยเหลือ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ทางธุรกิจหรือการรับเงิน จัดการ จูงใจ จัดหา หรืออันน่วยความสะดวกในการเดินทางของบุคคลจากต่างประเทศเพื่อค้าบริการทางเพศ หรือรู้ว่าจะมีการบริการทางเพศ มีโทษจำคุกในอัตราโทษเช่นเดียวกัน รวมทั้งได้กำหนดให้ความพยายาม และการสมคบในการกระทำการดังกล่าว ต้องระวัง โทษเช่นเดียวกัน กับตัวการที่กระทำการดังกล่าว แต่เพื่อป้องกันการฟ้องร้องไม่เกินพื้นฐานของความผิดตามมาตราหนึ่ง ต้องมีพยานหลักฐานพิสูจน์ว่าจำเลยได้กระทำการดังกล่าว ตามกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศ โดยได้กระทำการต่อนักคดีที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีโดยตรง

²⁶ อีเลน เพียร์สัน. (2546). การค้ามนุษย์ สิทธิมนุษยชนกับนิยามใหม่ของการคุ้มครองผู้ติดเป็นเชื้อ. หน้า 125.

๔. End Demand for Sex Trafficking Act of 2005 พนวจณารมณ์ของกฎหมายเพื่อกำหนดความผิดต่อผู้อุทิศเงื่อนหลังที่แสวงหาประโยชน์จากบุคคลซึ่งค้าประเวณี หรือให้บริการทางเพศซึ่งบุคคลนั้นมีอายุต่ำกว่า 18 ปี และอายุเกิน 18 ปี ในความผิดฐานเป็นธุรัจจัดหาบุคคลเพื่อการประกอบธุรกิจทางเพศ เพื่อประโยชน์ในการปราบปรามการกระทำความผิดให้มีประสิทธิภาพทั่วประเทศ และให้พนักงานอัยการสามารถฟ้องร้องผู้แสวงหาประโยชน์ทางเพศให้มีประสิทธิภาพ รัฐสภาสหรัฐอเมริกาจึงได้ตรากฎหมายขึ้น โดยมีสาระสำคัญตามมาตรา 3 ในบทนิยามศัพท์ โดยได้กำหนดพฤติกรรมของบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจะมีความผิด ได้แก่ บุคคลผู้ซึ่งรับรายได้จากการประกอบธุรกิจทางเพศจากบุคคลอื่น หรือบุคคลผู้ซึ่งได้รับเงินจากการจัดหา การขาย หรือให้บุคคลหาประโยชน์จากการประกอบธุรกิจทางเพศซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมาย รวมถึงการเป็นแม่เล้า ผู้จัดหา และผู้ปฏิบัติงานหรือแม่งค่าในสถานค้าประเวณี รวมทั้งบุคคลผู้ซึ่งรับเงินจากตนส่วน หรือจากการค้าบุคคลเพื่อใช้ให้ประกอบธุรกิจทางเพศโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และตามมาตรา 5 ได้กำหนดแนวทางในการฟ้องร้องและการลงโทษบุคคลต่างๆ โดยมีบัญญัติให้เชื่อมโยงประมวลกฎหมายอาญาด้วย นอกราชนั้นมาตรา 4 ยังกำหนดอำนาจหน้าที่ของอัยการสูงสุด สามารถมอบอำนาจให้แต่ละรัฐ และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย และช่วยเหลือเหยื่อบริการทางเพศ ให้ทำหน้าที่ฟ้องร้องผู้แสวงหาประโยชน์ทางเพศได้ในข้อหาต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกัน ได้ เช่น ข้อหาข่มขืนผู้เยาว์โดยการทำร้าย ข้อหาการทำลายชื่อเสียงทางเพศ ข้อหาการลักทรัพย์ ต่อผู้แสวงหาประโยชน์ และการฟ้องเพื่อเรียกรหัสสินค้าได้กฎหมายการคืนหรือการกำหนดความผิดทางอาญาต่อหลักทรัพย์เพื่อชดเชยเหยื่อจากการค้าบริการทางเพศและครอบครัว

ค. ประมวลกฎหมายอาญาของรัฐต่างๆ ได้กำหนดความรับผิดของผู้ที่เป็นธุรัจจัดหาบุคคลเพื่อค้าประเวณีด้วย เช่น The Penal Code ของรัฐ California มาตรา 266i ได้กำหนดความรับผิดฐานเป็นแม่เล้าหรือเป็นธุรัจจัดหาบุคคลโดยกระทำการจัดหา การให้คำมั่นสัญญา การคุกคาม และก่อความรุนแรง การชักจูง การหลอกหลวงหรือใช้กลลวง การอาชัยอยู่กับผู้ค้าประเวณี การรับเงิน หรือการให้เงินหรือสิ่งของมีค่าอื่นๆ การนำคนเข้ามาหรือออกไปนอกรัฐเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี มีโทษจำคุก 3 - 4 ปี หรือ 6 ปี และถ้าเป็นการกระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปี มีโทษจำคุก 3 - 6 ปี หรือ 8 ปี เป็นต้น

(2) ฐานเป็นเจ้าของ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณี หรือผู้บังคับให้กระทำการค้าประเวณีในสถานค้าประเวณี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1591 กำหนดความผิดเกี่ยวกับการล่อหลวงหรือการบังคับเด็กค้าบริการทางเพศ โดยการรับเงินหรือผลประโยชน์ หรือมีส่วนร่วมในการลงทุนทางการเงินหรือทรัพย์สินในธุรกิจทางเพศ โดยการใช้กำลังบังคับหรือหลอกหลวง เพื่อผูกมัดให้บุคคลซึ่งมีอายุไม่เกิน 18 ปี ให้อยู่ในธุรกิจทางเพศด้วยประวัติโทยสำหรับความผิดที่ได้กระทำนั้น

โดยหากเป็นการกระทำความผิดต่อบุคคลนั้นอายุไม่เกิน 14 ปี มีโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดต่อบุคคลอายุ 14 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี มีโทษจำคุกไม่เกิน 40 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และ End Demand for Sex Trafficking Act of 2005 โดยให้อำนาจพนักงานอัยการหรือองค์กรที่ได้รับอนุญาตจากอัยการสูงสุดสามารถยื่นฟ้องเจ้าของธุรกิจทางเพศในข้อหาต่างๆ ได้ ดังนั้น จะเห็นกฎหมายสหรัฐอเมริกาที่ปรับปรุงขึ้นใหม่ได้ให้ความสำคัญต่อปัญหาการค้าประเวณีโดยมุ่งเน้นการปราบปรามผู้อยู่เบื้องหลังที่ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีมากขึ้น

(3) ฐานเป็นผู้ดำเนินเรื่องซึ่งพำนักการค้าประเวณี พนว่าประเทศสหรัฐอเมริกาตาม End Demand for Sex Trafficking Act of 2005 ได้นิยามผู้แสวงหาระยะห์จากธุรกิจทางเพศ หรือ Exploiter หมายถึง บุคคลใดๆ ที่ได้รับเงินจากการจัดหา การขาย หรือให้บุคคลห้ามระยะห์จากการประกอบธุรกิจทางเพศซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมาย รวมถึงการเป็นแม่เลี้า ผู้จัดหาและผู้ปฏิบัติงานหรือแม่งคานสถานค้าประเวณี ซึ่งมาตรา 1591 ของประมวลกฎหมายอเมริกาได้กำหนดถึงความผิดเกี่ยวกับการรับเงินหรือผลประโยชน์หรือมีส่วนร่วมในการลงทุนทางการเงินหรือทรัพย์สินในธุรกิจทางเพศ โดยการใช้กำลังบังคับหรือหลอกลวงเพื่อให้บุคคลซึ่งมีอายุไม่เกิน 18 ปี ทำงานในธุรกิจทางเพศ ต้องระวังโดยสำหรับความผิดที่ได้กระทำนั้น ถ้าใช้กำลังบังคับ หรือกล่าวเท็จ ล่อหลวง ขนส่งบุคคลนั้นอายุไม่เกิน 14 ปี มีโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือถ้าการกระทำความผิดต่อบุคคลอายุกว่า 14 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี มีโทษจำคุกไม่เกิน 40 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนั้น มาร์ชต่างๆ ของสหรัฐอเมริกายังได้บัญญัติกฎหมายเพื่อลงโทษผู้ดำเนินเรื่องซึ่งพำนักการค้าประเวณีของผู้อื่นด้วย เช่น ประมวลกฎหมายอาญาของรัฐ California มาตรา 266 h ได้กำหนดความผิดแก่ผู้ที่รู้ว่าผู้ใดกระทำการค้าประเวณี แต่ยังอยู่อาศัยหรือได้รับการสนับสนุนทางการเงินในการดำเนินชีวิตหรือมีรายได้ทั้งหมดหรือบางส่วนจากผู้ค้าประเวณี หรือได้รับเงินกู้ยืม (money loaned) หรือจัดการ หรืออยู่ร่วมกับผู้ค้าประเวณี หรืออยู่ในสถานค้าประเวณี หรือได้รับค่าตอบแทนจากการเชิญชวนให้คนใช้บริการจากการค้าประเวณี หรือเป็นแม่เลี้า มีโทษจำคุกตั้งแต่ 3-4 ปี หรือ 6 ปี และถ้าผู้ค้าประเวณีเป็นผู้เยาว์ อายุต่ำกว่า 16 ปี มีโทษจำคุกตั้งแต่ 3-6 ปี หรือ 8 ปี และมาตรา 266k ให้ศาลนีอ่านจากหนอดไทยปรับไม่เกิน 5,000 долลาร์ เพิ่มด้วยก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลย การให้ความช่วยเหลือหรือและความรุนแรงของการกระทำเป็นสำคัญ

3.2.2 ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ปัจจุบันนี้ ธุรกิจนวดแผนโบราณในประเทศไทยเป็นที่ยอมรับในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับธุรกิจให้บริการด้านเสริมสวย อนามัย ฯลฯ ทำให้รวมทั้งธุรกิจสปาต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการประกอบกิจการที่ฝ่ายปกครองและคุณสมบัติ

ของผู้ให้บริการก็ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย นอกจากนี้ สถานประกอบการหลายๆ แห่งได้มีการให้บริการดังกล่าวบังหน้าเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากลูกค้าในทางที่ไม่ชอบ โดยเฉพาะการค้าประเวณี ซึ่งการค้าประเวณีในจีนมีด้วยกันหลากหลายรูปแบบ โดย索เกน ในจีนสามารถแบ่งได้ 7 ประเภท ดังนี้

ประเภท 1 ภารຍาคนที่สอง คือ มีลักษณะเป็นเมียเก็บในความหมายแบบไทย ฯหรือนางบำเรอในแบบตะวันตก ซึ่งผู้ชายจะซื้อหรือเช่าคอนโดมิเนียมให้ผู้หญิงเหล่านี้อยู่ พร้อมให้เงินเดือนไว้ใช้เป็นประจำ

ประเภท 2 สาวอสคอร์ท คือ ผู้หญิงที่ยอมไปไหนมาไหนกับผู้ชาย เดินทางด้วย หลับนอนด้วย และได้รับค่าตอบแทนเป็นคราวๆ ไป

ประเภท 3 สาวนั่งครึ่ง คือ เด็กๆ ที่ไปนั่งกับแท็กในร้านค้าローเกะ หรือ ในตึคลับ เด็กๆ พากนี้จะได้เงินส่วนแบ่งจากเจ้าของร้านเมื่อพากเชื่อสารารถเชียร์ให้แท็กดื่มเครื่องดื่มได้ แต่แท็กคงไม่สามารถดื่มได้มากพอกจะทำให้พากเชื่อมรายได้เป็นก้อนเป็นกำ เชียร์ครึ่งไปสักพัก พากเชื่อที่เริ่มจะเสนอขายบริการทางเพศ ซึ่งอาจจะใช้สถานที่ในร้านค้าローเกะหรือในตึคลับนั่นเลย หรืออาจจะเป็นโรงแรมใกล้ๆ บ้านริเวณนั้นก็ได้

ประเภท 4 สาวคลอดแลบ คือ เด็กๆ ที่ทำงานตามโรงเรม หรือบางทีก็เป็นเด็กมาจากการข้างนอกที่มาหารายได้พิเศษกับแท็กที่มาพักในโรงเรม ครมีโอกาสไปคุณหมิงแล้วไปพักที่โรงเรม คิงส์เวิลด์ แล้วเห็นเด็กๆ หน้าตาดีเดินไปเดินมาบนชั้นลอยของโรงเรม นั่นคือ เด็กพากที่มาหารายได้พิเศษจากการค้าประเวณี

ประเภท 5 สาวบาร์เบอร์ ชาลอน คือ ร้านตัดผมประเภทในบาร์เบอร์ที่ให้บริการทางเพศ ร้านพากนี้ไม่มีครัวเข้าไปตัดผมจริงๆ แต่เข้าไปซื้อบริการทางเพศมากกว่า

ประเภท 6 สาวข้างถนน คือ พากที่เรขายประเวณีตามห้องถนน ถ้าเปรียบเทียบกับเมืองไทยน่าจะเป็นพากเด็กๆ ที่มาขึ้นรถบัสกับริเวณสนามหลวง

ประเภท 7 พากมุดกระท่อม คือ พากที่หากินกับพากแรงงานอพยพที่มาจากการบ้านนอกคือ เข้าไปเสนอขายบริการแก่แรงงานบ้านนอกถึงเพียงที่พัก²⁷

การค้าประเวณีดังกล่าว สาธารณรัฐประชาชนจีนมองว่าก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมและทำลายวัฒนธรรมอันดีงามของสังคม และด้วยเหตุนี้หน่วยงานของรัฐจีนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจต่างๆ ดังกล่าว จึงได้ออกกฎหมายเบียนบริหารมากำกับกิจการดังกล่าวอย่างเข้มงวด อีกทั้ง ยังมีการ

²⁷ สุกี้ลักษณ์ กัญจนานุนเดศ. การค้าประเวณีในจีน. (2552). สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก

ตรวจตราให้สถานประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดด้วย ซึ่งมีรายละเอียดเป็นลำดับดังนี้²⁸

3.2.2.1 หลักกฎหมาย

(ก) กฎระเบียบบริหารที่ออกโดยกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ (กระทรวงตำรวจ) กระทรวงประกันสังคมและแรงงาน กระทรวงสาธารณสุข และสำนักงานบริหารพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรมแห่งชาติ เกี่ยวกับเรื่องการจัดระเบียบสถานให้บริการนวดและสถานประกอบกิจการที่ผิดกฎหมาย ประกาศบังคับใช้เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1998

(ข) กฎระเบียบว่าด้วยวิธีการควบคุมธุรกิจเสริมความงามเชิงบำบัด (บังคับใช้เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 2002)

(ค) คำสั่งของกระทรวงพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องวิธีการบริหารกิจการเสริมความงาม ฉบับเลขที่ 19 (2004) (บังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2005)

(ง) ข้อกำหนดว่าด้วยการควบคุมสาธารณสุขของสถานที่สาธารณะ

(จ) ระเบียบว่าด้วยวิธีปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยการควบคุมสาธารณสุขของสถานที่สาธารณะ

3.2.2.2 สาระสำคัญของกฎระเบียบบริหาร

กฎระเบียบบริหารที่ออกโดยกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ (กระทรวงตำรวจ) กระทรวงประกันสังคมและแรงงาน กระทรวงสาธารณสุข และสำนักงานบริหารพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรมแห่งชาติ เกี่ยวกับเรื่องการจัดระเบียบสถานให้บริการนวดและสถานประกอบกิจการที่ผิดกฎหมาย ถือเป็นกฎหมายหลักที่ใช้บังคับกับผู้ประกอบธุรกิจการให้บริการนวดแผนโบราณในประเทศไทย公然รัฐประชานเจ็น กฎระเบียบบริหารดังกล่าว มีสาระสำคัญดังนี้

(ก) ขอบเขตการบังคับใช้ของกฎหมาย

กิจการดังต่อไปนี้ให้อัญญายให้การจัดระเบียบของกฎหมาย

- กิจการให้บริการนวด
- กิจการให้บริการเสริมความงาม
- กิจการให้บริการชาวดน่า
- กิจการให้บริการสาระน้ำ
- โรงแรมหรือสถานที่พักผ่อนตากอากาศที่มีกิจการให้บริการดังกล่าวข้างต้น เป็นส่วนหนึ่งของโรงแรมหรือสถานที่พักตากอากาศ

²⁸ ศูนย์ความรู้เพื่อการค้าและการลงทุนกับจีน สำนักงานยุทธศาสตร์การพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ กฎหมายในจีน. สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก <http://www.chineselawclinic.moc.go.th>.

(ข) เนื้อหาสาระของการจัดระเบียบ

- ในอนุญาตประกอบการ

ผู้ประกอบการสถานที่ให้บริการนวดจะต้องมี “ใบประกอบกิจการค้า” และดำเนินกิจการภายใต้ขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์ของใบอนุญาตประกอบกิจการค้า

ผู้ประกอบการสถานที่ให้บริการนวดจะต้องได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการนวด ซึ่งได้แก่ “ใบอนุญาตความปลอดภัย” จากหน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) “ใบอนุญาตสาธารณสุข” จากหน่วยงานสาธารณสุข “ใบอนุญาตประกอบกิจการค้าจากหน่วยงานบริหารพานิชย์กรรมและอุตสาหกรรม” ระดับอำเภอขึ้นไป จึงจะสามารถเริ่มประกอบกิจการได้

- คุณสมบัติของผู้ให้บริการ

ผู้ให้บริการจะต้องให้บริการในกิจกรรมที่อยู่ใต้วัตถุประสงค์ของการดำเนินกิจการตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น

ผู้ให้บริการจะต้องมีเอกสารครบถ้วนตามที่หน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) หน่วยงานประกันสังคมและแรงงาน หน่วยงานสาธารณสุขกำหนดไว้ ซึ่งได้แก่

: บัตรประจำตัวประชาชน

: บัตรสถานที่พักชั่วคราว (กรณีเป็นคนที่มาจากต่างประเทศ)

: ใบอนุญาตทำงาน (กรณีคนต่างด้าวเข้ามาทำงานในเมืองหรือคนต่างด้าวที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย)

: ลัญญาว่าจ้างแรงงาน

ผู้ให้บริการจะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่หน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) หน่วยงานประกันสังคมและแรงงาน หน่วยงานสาธารณสุขกำหนดไว้ ซึ่งได้แก่

: “หนังสือผ่านการฝึกอบรมวิชาชีพด้านสุขภาพและสาธารณสุข” ออกโดยหน่วยงานสาธารณสุขระดับอำเภอขึ้นไป

: “หนังสือรับรองคุณสมบัติของการทำงาน” และ “ใบรับรองระดับชั้นความรู้การฝึกอบรมทางด้านวิชาชีพ” ออกโดยหน่วยงานประกันสังคมและแรงงานระดับอำเภอขึ้นไป

- สถานประกอบการ

สถานประกอบการจะต้องมีความสว่างที่เหมาะสม ห้ามติดตั้งระบบปรับความสว่างของแสงไฟภายในสถานที่ให้บริการ

ห้องให้บริการจะต้องมีกระจกใสสามารถมองเห็นสภาพภายในได้ชัดเจน ห้ามติดตั้งระบบล็อกกลอนประตู หรือห้องชุดที่มีลิฟต์ปิดกั้นมิดชิด

สถานประกอบการจะต้องมีระบบป้องกันอัคคีภัยและระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้รับบริการ

สถานประกอบการจะต้องปราบภัยชื่อ สัญลักษณ์ เครื่องหมายการค้า และการบริการที่ถูกต้องตามกฎหมายและศีลธรรมอันดีของประชาชน ห้ามนิ้วมือลักษณะที่เป็นการบ่นทำลายวัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดีของสังคม ชื่อหรือป้ายโฆษณาของสถานประกอบการห้ามใช้คำว่า “นำบัดหรือรักษาสุขภาพ” “อบด้วยยาสมุนไพร” “นวดแผนจีน” “ห้องล้างเท้า” (คำว่า “ห้องล้างเท้า” เป็นที่นิยมในสังคมจีน คือ การให้บริการล้างเท้าด้วยยาสมุนไพรซึ่งผู้ให้บริการมักโฆษณาโดยอ้างว่าสามารถกระตุ้นพลังทางเพศได้ เป็นการหลอกลวงผู้บริโภค)

สถานประกอบการจะต้องมีสภาพแวดล้อมที่ถูกสุขอนามัยและอุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆ จะต้องมีระบบนำเข้าให้ได้มาตรฐานตาม “ระบบควบคุมสุขอนามัยของสถานบริการสาธารณูปโภค”

สถานประกอบการที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจบริการเสริมความงาม
จะให้บริการนวดแผนโบราณไม่ได้ ยกเว้น กรณีให้บริการนวดหัว

สถานประกอบการที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจกรรมนวดแผนโบราณจะใช้บุคคลภายนอกมาให้บริการแก่ลูกค้าไม่ได้ สถานประกอบการที่อยู่ภายใต้ โรงพยาบาลจะให้บริการนวดแก่ลูกค้าตามห้องพักของลูกค้าไม่ได้

3.2.2.3 ความรับผิดตามกฎหมาย มีดังนี้

- สถานประกอบการที่ฝ่ายนักกฎหมายเบียบบริหารหรือกฎหมาย ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถลงโทษตามสภาพความผิดได้ เช่น การเตือน ปรับ หยุดกิจการ เพิกถอนใบอนุญาต
 - สถานประกอบการที่ให้บริการแก่ลูกค้าเกินกว่าต้นทุนประสงค์ที่ได้รับอนุญาตซักจุุงหรือข่มปุ่นให้ลูกค้าใช้บริการนอกเหนือต้นทุนประสงค์ที่ได้รับอนุญาต ให้หน่วยงานพานิชย์กรรมและอุตสาหกรรมลงโทษตามกฎหมาย หากกรณีมีพฤติกรรมกระทำการความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ให้หน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) ดำเนินการลงโทษตามกฎหมาย
 - สถานประกอบการที่ให้บริการทางเพศ หรือเป็นสถานที่มั่วสุม หรือเป็นสถานที่พักพิงของผู้กระทำการความผิด ให้หน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) ทำการตรวจสอบอย่างเข้มงวด หากพบการกระทำการความผิดให้เพิกถอนใบอนุญาต กรณีเป็นการกระทำการความผิดทางอาญาด้วย ให้ดำเนินคดีอาญาแก่ผู้กระทำการความผิดและเจ้าของสถานประกอบการตามกฎหมาย

ปัจจุบันจึงมีนโยบายปรับปรุงการค้าประเวณีทั่วประเทศ โดยคำร้องของผู้เป้าไปที่บุคคล หรือบวนการที่ shackชวนให้ผู้หลงเชื่อสู่ธุรกิจค้าประเวณี ผู้ประกอบการสถานบันเทิงที่ยอม

ให้มีการค้าประเวณี ออาทิ สถานเต้นรำ ในที่คลับ รวมทั้งธุรกิจอื่นๆ เช่น ร้านเสริมสวย โรงแรม และร้านอาหาร รวมทั้งผู้ที่จัดกิจกรรมพิเศษหมายกับผู้เยาว์

เจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงระดับสูงของจีน กล่าวว่า การค้าประเวณีกลายเป็นปัญหาสังคม รุนแรง และการกวาดล้างครั้งใหญ่จะช่วยจัดปัญหานี้ให้ได้ผลอย่างชัดเจน ซึ่งในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ตำรวจของจีนได้สอนสวนคดีที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีไปแล้ว 140,000 คดี และเกี่ยวข้องกับประชาชนในประเทศเกือบ 250,000 คน ในจำนวนนั้นรวมทั้งโซเชียล และลูกค้าที่ใช้บริการ²⁹

²⁹ ASTV ผู้จัดการออนไลน์. (2552). ความรับผิดทางกฎหมายของการค้าประเวณีในจีน. สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก <http://www.manager.co.th/Home/ViewNews.aspx?NewsID=9520000073904>.

บทที่ 4

ปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของบุคคลในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพไว้ในมาตรา 43 ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขัน โดยเสรีอ่ายางเป็นธรรม”

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เนื่องเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเพรียญศรัทธาของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณูปโภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน”

จากบทบัญญัติดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่า โดยปกติการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพใดๆ ย่อมกระทำมิได้เสมอ เว้นแต่ จะถูกจำกัด โดยหลักกฎหมายภายในประเทศหรือความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งในสังคมไทยเป็นที่เข้าใจและรับรู้ตรงกันว่า การค้าประเวณีเป็นสิ่งผิดกฎหมายขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่ใช้อาชีพที่สังคมยอมรับ ดังนั้น ไม่ว่าการค้าประเวณีจะอาศัยอยู่ในรูปธุรกิจแบบใดก็ตาม เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องปราบปรามและบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพสูงสุด แต่จากการศึกษาพบว่าที่ผ่านมา การค้าประเวณีในไทยยังคงมีอยู่มาช้านาน อีกทั้ง เมื่อประเทศมีการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนาการที่มากขึ้นเท่าใด การค้าประเวณีก็ยิ่งมีความแข็งแกร่งมากขึ้นตามไปด้วย เห็นได้จากสถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านนวดแผนโบราณ หลายร้านที่ไม่เคยถูกสั่งปิดกิจการหรือถูกเจ้าพนักงานตำรวจนัดดี เห็นได้จากย่านธุรกิจถนนรัชดาภิเษก เป็นต้น สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านนวดแผนโบราณ เกือบจะทั้งหมดคือการค้าประเวณีในรูปกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือนวดเพื่อความบันเทิงค่าน้ำเงินธุรกิจเรื่อยมา จนปัจจุบันนี้มีผู้อาศัยกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดและความทันสมัยของกิจการสปา เปิดพริตตี้สปา สปาเพื่อสุขภาพบูรุษ นวดกระซู่ นวดเพื่อสุขภาพท่านชาย หรือแม้แต่ใช้ชื่อสปาเพื่อสุขภาพ เพื่อค้าประเวณีเป็นจำนวนมาก และยากต่อการใช้กฎหมายที่มีอยู่เดิมควบคุม ตลอดทั้ง สถานประกอบการประเภทที่เกี่ยวข้องกับกิจการนวดที่มี

เจตนาจัดให้มีการค้าประเวณนี้ ล้วนนำเสนองานค่าดำเนินกิจการที่ส่อไปถึงการค้าประเวณด้วยรูปแบบเว็บไซต์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตแทนทั้งสิ้นซึ่งผู้เขียนได้ทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นลำดับดังต่อไปนี้

4.1 กฎหมายที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด

ประเทศไทยไม่มีกฎหมายที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดโดยเฉพาะ จึงทำให้ผู้ประกอบการหลายรายอาศัยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อแอบแฝงค้าประเวณภายในสถานประกอบกิจการ โดยผู้เขียนได้ศึกษากฎหมาย กฏ ระเบียบและประกาศของกระทรวงสาธารณสุข ที่สามารถเทียบเคียงและพอที่จะเกี่ยวข้องกับกรณีศึกษาร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบนวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพได้ดังนี้

4.1.1 ร้านนวดแผนโบราณ

จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า ร้านนวดแผนโบราณมีการดำเนินธุรกิจหลายรูปแบบและสามารถแยกได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ร้านนวดแผนโบราณที่ให้บริการนวดเพื่อบรรเทาอาการปวดเมื่อยและฟ่อนคลายอย่างแท้จริง (ไม่มีการอาบน้ำ)
2. ร้านนวดแผนโบราณที่ให้บริการนวดเพื่อบรรเทาอาการปวดเมื่อยและฟ่อนคลาย แต่มีการแอบแฝงให้บริการทางเพศควบคู่กันไป (มีการอาบน้ำ)
3. ร้านนวดแผนโบราณที่ไม่มีการนวดอย่างแท้จริง แต่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณภายนอกในสถานประกอบการ (มีการอาบน้ำ)

ร้านนวดแผนโบราณมีลักษณะใกล้เคียงกับ กิจการสปาเพื่อสุขภาพ กิจการนวดเพื่อสุขภาพ กิจการเสริมสวยเพื่อสุขภาพ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องกำหนดสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวย มาตรฐานของสถานที่การบริการ ผู้ให้บริการ หลักเกณฑ์ และวิธีการตรวจสอบเพื่อการรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานสำหรับสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และมีลักษณะการดำเนินกิจการใกล้เคียงกับสถานบริการ อาบ อบนวด ด้วย แต่จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า ไม่มีกฎหมายฉบับใดของไทยที่ใช้ตรวจสอบหรือควบคุม การดำเนินกิจการของร้านนวดแผนโบราณ โดยเฉพาะ คงมีเพียงประกาศและระเบียบของกระทรวงสาธารณสุขที่พอกจะใช้เทียบเคียงได้ 3 ฉบับเท่านั้น ได้แก่ 1. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (พ.ศ. 2544) เรื่องการเพิ่มประเภทการนวดไทยในสาขาวิชาแพทย์แผนไทย 2. ระเบียบกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยบุคคลซึ่งได้รับ

มองหมายให้ประกอบโรคศิลปะสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย หรือสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ หรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๔๕ และ ๓.๙๖เป็นกระบวนการสุขว่าด้วยบุคคลซึ่งปฏิบัติงานในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล กระทำการประกอบโรคศิลปะในความควบคุมของผู้ประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๕

จากการศึกษาประการและระเบียนของกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าวโดยละเอียดแล้ว พบว่า ประการและระเบียนดังกล่าวใช้บังคับกับการนวดไทยเท่านั้น กล่าวคือ ตามประการกระทรวงสาธารณสุข (พ.ศ. ๒๕๔๔) เรื่องการเพิ่มประเภทการนวดไทยในสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย ข้อ ๑ “การนวดไทย หมายความว่า การตรวจประเมิน การนิจฉัย การบำบัด การป้องกันโรค การส่งเสริมสุขภาพและการฟื้นฟูสุขภาพ ด้วยวิธีการกด การคลึง การบีบ การจัด การดัด การดึง การประคบ การอบ หรือวิธีการอื่นตามศิลปะการนวดไทย หรือการใช้ยาตามกฎหมายว่าด้วยยา ทั้งนี้ ด้วยกรรมวิธีการแพทย์แผนไทย”

ประกอบกับระเบียนกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายให้ประกอบโรคศิลปะสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยหรือสาขาวิชาการแพทย์แผนประยุกต์ ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะหรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ในข้อ ๖ กำหนดว่า “ให้บุคคลซึ่งผ่านการอบรมตามหลักสูตรการแพทย์แผนไทยของกระทรวงสาธารณสุข หรือที่ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการวิชาชีพสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย หรือคณะกรรมการวิชาชีพสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์แล้ว ให้ทำการประกอบโรคศิลปะด้วยศาสตร์การแพทย์แผนไทยได้ ดังต่อไปนี้

“ ๖.๑ ให้การรักษาพยาบาลเบื้องต้นโดยการใช้ยาสมุนไพรในบัญชียาหลักแห่งชาติ ยาแผนโนราณในบัญชียาสามัญประจำบ้าน และยาจากสมุนไพรที่ใช้ในงานสาธารณสุขมูลฐาน ”

๖.๒ ให้บริการนวด อบ ประคบ และให้คำแนะนำเรื่องกายนบริหารแบบไทย ถ่ายดัดตน และสมานบีบัด บรรเทา ส่งเสริม และฟื้นฟูร่างกายและจิตใจในโรคและอาการ ดังนี้

๖.๒.๑ ปวดศีรษะจากความเครียด ปวดเมื่อยทั่วไป ปวดคอ ปวดหลัง ปวดไหล่ ปวดข้อ ปวดเอว ที่ไม่มีผลจากโครงสร้างกระดูกแตกหรือเคลื่อนที่อย่างร้ายแรง แต่เป็นการเจ็บปวดอันเนื่องมาจากการล้ามเนื้อ เส้นเอ็นเกร็ง เมื่อยล้า ฟกช้ำ ”

๖.๒.๒ นวดเพื่อฟื้นฟูสุขภาพร่างกายผู้ป่วยอัมพฤกษ์ อัมพาต หรือพิการต่างๆ และผู้สูงอายุ ”^๑

จากระเบียนข้างต้นสรุปได้ว่า ร้านนวดแผนโนราณทั่วๆไป ที่ไม่มีการนวดเพื่อการบำบัดรักษาโรคหรือฟื้นฟูสุขภาพร่างกาย ก็ไม่อยู่ในบังคับที่ผู้ประกอบการต้องปฏิบัติตามระเบียนของกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าว ทำให้ผู้ประกอบธุรกิจที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีอาศัยช่องทาง

^๑ ดูภาคผนวก ก.

ที่ไม่มีกฎหมาย กฎหมายหรือระเบียบของทางราชการใดๆควบคุม จัดตั้งกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดชี้น ได้โดยง่าย ไม่ถูกจำกัดพื้นที่การจัดตั้งสถานประกอบการ อีกทั้งพนักงานหรือหน่วยนวดของร้านนวด แผนโนบราวน์ก็ไม่จำต้องเป็นผู้ที่เคยผ่านการฝึกอบรมใดๆที่เกี่ยวข้องกับการนวดมาก่อนก็สามารถ ทำงานภายในสถานประกอบการได้อีกด้วย เหล่านี้ทำให้วิเคราะห์ได้ว่า ร้านนวดแผนโนบราวน์ที่ เกี่ยวข้องกับการนวดไม่ว่าจะมีเจตนาเปิดสถานประกอบการเพื่อนวดอย่างแท้จริงหรือเพื่อจัดให้มี การค้าประเวณีก็ตาม ย่อมมีปัญหาเรื่องสถานประกอบการที่ไม่ได้มาตรฐานด้วย อาทิเช่น อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ที่ให้บริการอาจไม่มีความปลอดภัยและเป็นแหล่งแพร่กระจายเชื้อโรคได้ รวมถึง การนวดโดยหน่วยนวดที่ไม่เคยอบรมหรือได้รับการฝึกฝนมาก่อน เช่น หน่วยนวด Sideline อาจก่อให้เกิด อันตรายต่อสุขภาพได้

การค้าประเวณีภายในสถานประกอบการนวดแผนโนบราวน์ เจ้าหน้าที่ของรัฐทั่วๆไปไม่ได้ ให้ความสำคัญเท่ากับสถานบริการ อาบ อบ นวด และส่วนใหญ่ร้านนวดแผนโนบราวน์ที่มีเจตนาจัด ให้มีการค้าประเวณีชัดเจน ตัวร่างในพื้นที่มักรู้เห็นกับกระทำความผิดอยู่แล้ว เพราะร้านนวด แผนโนบราวน์เหล่านั้นสร้างรายได้จำนวนมหาศาล จนทำให้เกิดการเรียกและรับสินบนของตำรวจใน พื้นที่เพื่อแลกกับการคุ้มครองคุ้มครอง ตลอดทั้งการแจ้งข่าวการปราบปรามการกระทำการผิดกฎหมาย ให้ชัดว่า ร้านนวดแผนโนบราวน์ที่อาศัยเรื่องนวดนั้นแต่มีเจตนาเปิดสถานประกอบการเพื่อค้าประเวณี ไม่ค่อยปรากฏว่าถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย

อย่างไรก็ตาม เมื่อว่าร้านนวดแผนโนบราวน์จะไม่มีกฎหมาย กฎหมาย หรือประกาศให้ผู้ ประกอบธุรกิจต้องปฏิบัติตาม แต่ร้านนวดแผนโนบราวน์ก็ถือว่าเป็นกิจการนวดเพื่อสุขภาพอย่างหนึ่ง ที่ผู้ประกอบการสามารถเลือกที่จะอยู่ในการควบคุมดูแลของกระทรวงสาธารณสุข หรือกระทรวง มหาดไทยและตำรวจ ได้ ซึ่งคุณเหมือนหนึ่งว่าจะไม่มีปัญหาใดๆ แต่แท้จริงแล้ว ไม่ได้เป็นเช่นนั้น กล่าวคือ ผู้ประกอบธุรกิจที่เบิดร้านนวดแผนโนบราวน์เพื่อให้บริการนวดบรรเทาอาการปวดเมื่อยและ ผ่อนคลายอย่างแท้จริงเฉพาะที่ไม่มีการอาบน้ำ สามารถขอใบอนุญาตมาตรฐานของร้านจากกระทรวง สาธารณสุข ได้ด้วย ดังนั้น โดยหลักแล้วกระทรวงสาธารณสุขก็จะเข้าตรวจสอบและควบคุมดูแลให้ ร้านนวดแผนโนบราวน์ดังกล่าวเป็นไปตามระเบียบและมาตรฐาน โดยทั่วๆไปที่กระทรวงสาธารณสุข กำหนด ดังนั้น กระทรวงมหาดไทยและตำรวจจึงไม่มีอำนาจหน้าที่ที่ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับการ ดำเนินกิจกรรมของร้านนวดแผนโนบราวน์ดังกล่าวในลักษณะเดียวกันกับการควบคุมดูแล สถาน บริการ อาบ อบ นวด อีก แต่เนื่องจากเบื้องหลังมีร้านนวดแผนโนบราวน์จำนวน ไม่น้อยที่จัดให้มีการ ค้าประเวณีภายในสถานประกอบการด้วย เลือกให้ตำรวจในพื้นที่ควบคุมดูแล จึงทำให้ในทาง ปฏิบัติตำรวจจะเข้าใจโดยปริยายว่า ร้านนวดแผนโนบราวน์ เป็นอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่ต้อง ดำเนินการควบคุมดูแล เช่นเดียวกันกับสถานบริการ อาบ อบ นวด ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ

พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงแล้ว ร้านนวดแผนโบราณมีทั้งการให้บริการที่มีทั้งการอาบน้ำและไม่มีการอาบน้ำ ซึ่งเฉพาะร้านนวดแผนโบราณที่มีการอาบน้ำเท่านั้น ที่ต้องขอเข้าไปควบคุมดูแลได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นร้านนวดแผนโบราณที่มีการอาบน้ำหรือไม่มีการอาบน้ำก็ตาม ต้องไม่ได้แยกแยกหรือแบ่งแยกให้ชัดเจน แต่จะเข้าควบคุมดูแลร้านนวดแผนโบราณทุกร้านในพื้นที่ที่รับผิดชอบโดยอัตโนมัติ ทำให้ร้านนวดแผนโบราณที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเดือดร้อน อาจจะต้องจ่ายค่าคุ้มครองให้ต้องในพื้นที่ด้วยเช่นกัน ซึ่งการกระทำดังกล่าวของตัวเองย่อมเป็นการใช้อำนาจเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดและเป็นการวิครองสิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

จากการศึกษาภูมายของประเทศสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐประชาชนจีนของผู้เขียนพบว่า ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดจะไม่มีตัวจรเข้าไปเกี่ยวข้องหรือยุ่งเกี่ยวกับการดำเนินกิจการของสถานประกอบการ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นหรือเทศบาลเท่านั้นที่ค่อยสอดส่องดูแลการประกอบกิจการให้เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อยและไม่ให้มีการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการเป็นหลัก โดยตัวเองจะมีหน้าที่เพียงปราบปรามการค้าประเวณีและการกระทำการผิดต่อกฎหมายเท่านั้น ผู้เขียนจึงเห็นว่า ร้านนวดแผนโบราณของไทยไม่ควรให้ตัวจรเข้าไปเกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการ เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะในขั้นตอนใด กล่าวคือ ตัวตรวจสอบมีอำนาจหน้าที่เฉพาะในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีและการกระทำการผิดต่อกฎหมายเท่านั้น ดังนั้น เมื่อร้านนวดแผนโบราณ เป็นกิจการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการนวด “นวดเพื่อสุขภาพ หมายความว่า การประกอบกิจการนวดโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ ความเมื่อยล้า ความเครียด ด้วยวิธีการกด การคลึง การบีบ การจับ การดัด การดึง การประคบ การอบ หรือโดยวิธีการอื่นใดตามศาสตร์และศิลปะของ การนวดเพื่อสุขภาพ ทั้งนี้ ต้องไม่มีสถานที่อาบน้ำโดยมีผู้ให้บริการ”² ฉะนั้น ร้านนวดแผนโบราณ จึงต้องเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพที่แท้จริงและไม่จำเป็นต้องมีสถานที่อาบน้ำ เพื่อไม่ให้มีการแอบแฝงค้าประเวณีได้ และเมื่อร้านนวดแผนโบราณเป็นกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวด เช่นเดียวกันกับกิจการสปาเพื่อสุขภาพที่อยู่ในการควบคุมดูแลของกระทรวงสาธารณสุขอยู่แล้ว จึงควรกำหนดให้ร้านนวดแผนโบราณอยู่ในอำนาจการควบคุมดูแลของกระทรวงสาธารณสุข เช่นเดียวกัน โดยต้องกำหนดให้ร้านนวดแผนโบราณไม่มีการอาบน้ำอย่างเด็ดขาด³ เพื่อแก้ไขร้านนวดแผนโบราณ ออกจาก สถานบริการ อาบ อบ นวด อย่างเด็ดขาดด้วย ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบ

² มาตรา 3 (2) แห่งร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

³ ร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

ธุรกิจที่มีเจตนาเปิดร้านนวดแผนโบราณเพื่อจัดให้มีการค้าประเวณีไม่สามารถเปิดสถานประกอบการได้โดยง่าย

อีกทั้ง หากมีการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อกำหนดให้ร้านนวดแผนโบราณไม่มีการอาบน้ำอย่างเด็ดขาดและอยู่ในอำนาจการควบคุมดูแลของกระทรวงสาธารณสุขแล้ว จะทำให้เกิดความชัดเจนในเรื่องการควบคุมดูแลการดำเนินกิจกรรมภายในสถานประกอบการให้มีความปลอดภัยและมีมาตรฐานได้ ตลอดทั้งกระทรวงสาธารณสุขจะสามารถออกกฎหมายเพื่อกำหนดมาตรฐานการดำเนินกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพให้เป็นรูปแบบเดียวกันได้ทั่วประเทศ อันจะทำให้ร้านนวดแผนโบราณที่ให้บริการนวดเพื่อบรรเทาอาการปวดเมื่อยและผ่อนคลายสุขภาพอย่างแท้จริงไม่เสียชื่อเสียงโดยเฉพาะจะทำให้ผู้ประกอบการบางรายที่มีเจตนาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพบังหน้าแต่ถอนแฟรงค์้าประเวณีไม่สามารถจัดตั้งหรือประกอบธุรกิจเหล่านี้ได้โดยง่ายอีกต่อไป รวมทั้งจะสามารถป้องกันตำรวจไม่ให้เรียกส่วยจากผู้ประกอบการที่ดำเนินกิจการโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ต้องจ่ายค่าคุ้มครองหรือส่วยด้วย เป็นต้น

4.1.2 สถานบริการ อาบ อบ นวด

จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า สถานบริการ อาบ อบ นวด เป็นหนึ่งในธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงมาจากซ่องในสมัยอดีตเพื่อให้ถูกกฎหมาย เนื่องจากการเกิดขึ้นของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ซึ่งในหมู่นักท่องเที่ยวชาญล้วนทราบกันดีว่าสถานบริการ อาบ อบ นวด เป็นสถานบริการที่สามารถให้บริการทางเพศได้หลากหลายรูปแบบ สถานบริการ อาบ อบ นวด จึงทำกับเกิดขึ้นมาเพื่อให้เป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมายสถานบริการเท่านั้น และจากการศึกษากฎหมายสถานบริการยังพบอีกว่า กฎหมายสถานบริการไม่มีความชัดเจนเพียงพอในเรื่องของการดำเนินกิจการหรือการควบคุมดังต่อไปนี้ การจัดตั้งสถานบริการ อาบ อบ นวด ไม่ให้อาชญากรรมที่จัดให้มีค้าประเวณี อีกทั้ง จากการศึกษาพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 มาตรา 3 บัญญัติว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความถึง ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่น หมายความถึง ผู้ว่าราชการจังหวัด และในมาตรา 4 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่” ประกอบกับในมาตรา 11 บัญญัติว่า “ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต ให้ตั้งสถานบริการ ในกรุงเทพมหานคร ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ อธิบดีกรมตำรวจนั้น.....” ดังนั้น เฉพาะสถานบริการ อาบ อบ นวด ในเขตกรุงเทพมหานคร จึงต้องขอจัดตั้งหรือขอต่อใบอนุญาตสถานบริการ กับผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งวิธีปฏิบัติ คือ

ต้องยื่นคำขอต่อผู้กำกับการหรือสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลท้องที่ ส่วนจังหวัดอื่นๆต้องยื่นคำขอต่อนายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิจอำเภอท้องที่ที่สถานบริการ อาบ อบ นวด น้ำชาดังข้อ ⁴ และจากบทบัญญัติดังกล่าวผู้เขียนเห็นว่า การที่พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 เลพะในกรุงเทพมหานคร ที่กำหนดให้สถานบริการ อาบ อบ นวด ขอจดตั้งและต่อใบอนุญาตสถานบริการกับผู้กำกับการหรือ สารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลท้องที่ แต่ผู้จัดการจะทำความผิดหากสถานบริการ อาบ อบ นวด มีการค้าประเวณี ก็เป็นสถานีตำรวจนครบาลท้องที่ซึ่งเป็นอำนาจการสอนสวนตามประมวลวิธี พิจารณาความอาญาด้วย ทำให้เป็นไปไม่ได้ที่การปราบปรามการค้าประเวณีจะเกิดขึ้นหรือการบังคับใช้กฎหมายอาญาจะมีประสิทธิภาพ เห็นได้จากสถานบริการอาบ อบ นวด ย่านรัชดาภิเษกที่ไม่ค่อย จะปราศจากนักท่องเที่ยว การปราบปรามการค้าประเวณีหรือการเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการแต่อย่างใด ส่วนหนึ่งเป็นที่รู้กันดีว่าสถานบริการ อาบ อบ เป็นธุรกิจที่มีการเรียกรับสินบนหรือส่วยเป็นจำนวนมหาศาล

จากการศึกษาอย่างของประเทศสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้เขียน พนวจ ตำรวจจะไม่มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดไม่ว่าจะเป็น ขั้นตอนในการขออนุญาตจดตั้งหรือเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ ปัจจุบันมีรัฐต่างๆใน สหรัฐอเมริกาประมาณ 35 מדรัฐจากทั้งหมด 50 מדรัฐ ที่มีหน่วยงานที่เฉพาะเจาะจงที่บริหารและ ควบคุมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการด้านการนวด อีกทั้งในรัฐแคลิฟอร์เนียมีความพยายาม ผลักดันให้มีการออกกฎหมาย (California Assembly Bill-AB1388 สถาปนาโดยAssemblymember Christine Kehoe, D-San Diego) เพื่อจัดตั้งหน่วยงานรัฐบาลในรูปของ Board of Massage Therapy ขึ้นใน Department of Consumer Affairs เพื่อทำหน้าที่ออกใบอนุญาตและควบคุมดูแลธุรกิจการ นวดให้เป็นมาตรฐานเดียวกันตามกฎหมายทั่วมิลรัฐที่ทุกเมืองในมิลรัฐจะต้องถือปฏิบัติ⁴

อย่างไรก็ตาม การควบคุมการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดของสหรัฐอเมริกาใน ปัจจุบันก็ได้กระทำโดยหน่วยงานราชการระดับท้องถิ่นหรือมิลรัฐอยู่แล้ว ส่วนการจัดการจะ ดำเนินการโดยเด็ดขาด ไม่ได้ให้ตำรวจใช้อำนาจปกครองหรืออำนาจที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจของเอกชนอย่างเช่น กฎหมาย สถานบริการของไทย

⁴ สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ นครลอสแองเจลิส. (22 กรกฎาคม 2547). สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก <http://www.thaitradeusa.com/pdf/thai/04Massage.pdf>.

ผู้เขียนจึงเห็นว่า ประเทศไทยควรมีการออกกฎหมายเฉพาะเรื่องเดียวกับประเทศไทยสร้างเมือง โดยให้มีคณะกรรมการคุณหนึ่ง เรียกว่า คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ เพื่อใช้ควบคุม การดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดทั้งหมดให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ โดยเฉพาะอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาตจัดตั้งและการเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ อาบ อบ นวด ไม่ว่าจะเป็นในกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดอื่นๆ จะต้องมีหน่วยงานเฉพาะเจาะจงหรือหน่วยงานกลางดำเนินการ ซึ่งในที่นี้ผู้เขียนเห็นว่า อำนาจหน้าที่ควรเป็นของกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงสาธารณสุขร่วมกันจัดตั้งหน่วยงานดังกล่าว และต้องดำเนินการแก้ไขยกเลิกอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาตจัดตั้งและการเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ อาบ อบ นวด ของผู้กำกับการหรือสารวัตรใหญ่สถานตัวแทนครบาลห้องที่ในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนจังหวัดอื่นๆ คือ อำนาจหน้าที่ของนายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิจอำเภอห้องที่ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ด้วย อีกทั้งหากมีการออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนวดโดยเฉพาะแล้วจะยิ่งทำให้กระทรวงสาธารณสุข กำหนดมาตรฐานหรือรูปแบบการดำเนินกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะสามารถลดผู้ประกอบการที่อาศัยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีภายในสถานบริการ อาบ อบ ลงได้ทั่วประเทศ รวมถึงหากแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในหมวด 10 เรื่องอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานห้องถีนและเจ้าพนักงานสาธารณสุข มาตรา 44 ให้เจ้าพนักงานห้องถีนและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจหน้าที่กระทำการล่อซื้อการค้าประเวณีในสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนวด ได้ทุกพื้นที่ทั่วประเทศที่ต้องสงสัยหรือได้รับการแจ้งว่าสถานประกอบการได้มีการค้าประเวณี โดยไม่จำต้องประสานงานกับตำรวจในพื้นที่ก่อน และหากพบว่ามีการกระทำการทำความผิดเกิดขึ้นจริงจึงค่อยประสานงานเรียกตำรวจในพื้นที่เข้าทำการขับถมดำเนินคดีตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป ซึ่งจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายปราบปรามปราบการค้าประเวณีและกฎหมายอาญา มีประสิทธิภาพสูงสุด อีกทั้ง จะทำให้สถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีลดการให้สินบนตำรวจในพื้นที่และลดผลกระทบของเจ้าหน้าที่ของรัฐเรียกค่าคุ้มครองหรือส่วยได้ เป็นต้น

4.1.3 ร้านสปาเพื่อสุขภาพ

จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า สปา ที่เราได้ยินกัน และเข้าใจกันนั้น มีหลากหลายความหมายและค่อนข้างสับสน จากหลายสำนัก หลายคำรา และหลายประเทศไทย ดังนั้น จึงต้องทำความเข้าใจก่อนว่า ความหมาย ขอบเขต และลักษณะของกิจการสปาเพื่อสุขภาพตามกฎหมายของประเทศไทยนั้น เป็นไปตามประกาศของกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความ ในพระราชบัญญัติ

⁵ มาตรา 7 แห่งร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ว่ากำหนดไว้อย่างไร เพื่อให้การใช้กฎหมายเป็นไปตามเจตนาของ ถูกต้อง และกำหนดไว้ตรงกัน ดังนี้

กิจการสปาเพื่อสุขภาพ " หมายความว่า การประกอบกิจการที่ให้การดูแล และเสริมสร้าง สุขภาพ โดยบริการหลักที่จัด ไว้ ประกอบด้วย การนวดเพื่อสุขภาพ และการใช้น้ำเพื่อสุขภาพ โดย อาจมีบริการเสริมประกอบด้วย เช่น การอบเพื่อสุขภาพ การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ โภชนาบำบัด และการควบคุมอาหาร โดยจะ และการทำสมาร์ท การใช้สมุนไพร หรือผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ ตลอดจน การแพทเทจ เลือกอื่นๆ หรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ ในประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ออกตามกฎหมายว่า ด้วยสถานบริการ กำหนดเพิ่มเติมว่า ต้องมีบริการเสริมอีก อย่างน้อย 3 รายการ

ดังนั้น ร้านสปาเพื่อสุขภาพที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี จึงสามารถจัดตั้งขึ้นได้โดยง่าย เพียงแค่แสดงโปรแกรมการนวดว่า มีการนวดเพื่อสุขภาพ ประกอบด้วยบริการเสริม 3 รายการ เช่น มีการอบเพื่อสุขภาพ มีการประคบสมุนไพรและมีผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพจำหน่ายภายในสถาน ประกอบการด้วยก็เข้าข่ายที่จะขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจการสปาเพื่อสุขภาพ หรือ กิจกรรมนวดเพื่อสุขภาพ หรือกิจกรรมนวดเพื่อเสริมสวย จากกระทรวงสาธารณสุขได้ ทั้งที่ความเป็น จริงไม่ได้มีการให้บริการเสริมเหล่านี้เลย เพียงแต่เบียนบริการเสริมต่างๆ ไว้ในโปรแกรมการนวด และวางผลิตภัณฑ์ไว้ประดับหน้าร้านเล็กน้อยก็สามารถขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจการสปาเพื่อสุขภาพ ได้ตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว การขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจการนวดเพื่อสุขภาพโดยที่ไม่มี การแอบแฝงค้าประเวณีภายใต้สถานประกอบการด้วยเท่านั้น วิธีการนี้ทำให้เลี้ยงเจ้าหน้าที่ของรัฐ และคนในสังคมได้ในระดับหนึ่ง และอาจทำให้ตำรวจ ไม่เข้ามาเก้าอี้ก่ายได้อีกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ผู้ประกอบการจะไม่ขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพโดยที่ไม่มี กล่าวก็อ ประกาศหรือระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมสปาเพื่อสุขภาพของกระทรวง สาธารณสุข ไม่ได้ห้ามประชาชนประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดแต่อย่างใด ดังนั้น ไม่ว่า บุคคลใดก็ตามสามารถเปิดสถานประกอบการสปาเพื่อสุขภาพได้ทุกสถานที่ ซึ่งเห็นได้จากปัจจุบัน ที่มีผู้ประกอบการหลายรายนำที่พักอาศัย บ้านหรือห้องเช่า มาเปิดเป็นร้านสปาเพื่อสุขภาพกันมากนัก ประกอบกับร้านสปาเพื่อสุขภาพไม่อู้ยู่ในข้อบังคับของการจัด Zoning เพราะไม่ใช่สถานบริการตาม พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 จึงยังทำให้กิจกรรมสปาเพื่อสุขภาพมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ผู้ประกอบการหลายรายที่ ต้องการเปิดสถานบริการ จาน อบ นวด เพื่อแอบแฝงค้าประเวณีแต่ไม่สามารถขออนุญาตจัดตั้ง สถานบริการ จาน อบ นวดใหม่ได้ เพราะมีข้อจำกัดในเรื่อง Zoning จึงหันมาให้ความสำคัญกับการ

เปิดร้านสปาเพื่อสุขภาพแทน ซึ่งร้านสปาเพื่อสุขภาพที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณนี้ สามารถสังเกตได้โดยง่าย เช่น จากการตั้งชื่อว่า ร้านสปาเพื่อสุขภาพบุรุษ, ร้านสปาเพื่อสุขภาพ (รับเฉพาะสุภาพบุรุษ) พิรต์สปา หรือโปรแกรมการนวดที่เขียนว่า นวดกระปู่ เป็นต้นแต่หากผู้ประกอบธุรกิจที่มีเจตนาเปิดร้านสปาเพื่อสุขภาพแต่มีการแอบแฝงค้าประเวณีด้วยและตั้งชื่อร้านสปาเพื่อสุขภาพในลักษณะปกติ ก็จะเป็นการยากที่จะตรวจสอบได้ เพราะร้านสปาที่แอบแฝงค้าประเวณีด้วยจะปะปนกับร้านสปาเพื่อสุขภาพอย่างแท้จริงทั่วๆ ไป ทำให้ยากต่อการบังคับใช้กฎหมายปราบปรามการค้าประเวณี และประมวลกฎหมายอาญา

สำหรับการขอรับใบรับรองมาตรฐาน สถานประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ หรือกิจการนวดเพื่อสุขภาพ หรือกิจการนวดเพื่อเสริมสวย จากกระทรวงสาธารณสุกนี้ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ออกตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 กำหนดไว้ดังนี้

1. สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในห้องที่กรุงเทพมหานคร ให้ยื่นขอใบรับรองมาตรฐานฯ ที่กองการประกอบโรคศิลปะ กระทรวงสาธารณสุข
2. สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในห้องที่ต่างจังหวัด ให้ยื่นขอใบรับรองมาตรฐานฯ ที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด

แต่เพื่อเป็นการสนองนโยบายของรัฐบาล ในการส่งเสริม และสนับสนุนกิจการ สปาเพื่อสุขภาพ ตามยุทธศาสตร์เพิ่มพูนรายได้ ให้ประเทศไทย ใน การพิจารณาอนุญาต ให้ราชการส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อำนวยความสะดวก และลดขั้นตอนในการพิจารณาอนุญาต ดังนี้

- กรณีที่ผู้ประกอบกิจการมีใบรับรองมาตรฐานฯแล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่น พิจารณาอนุญาตได้เลย โดยถือว่าได้ผ่านการตรวจสอบของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ด้านสุขลักษณะตามหลักเกณฑ์ ในข้อบัญญัติของห้องถิ่นนั้น

- กรณีที่ผู้ประกอบกิจการยัง ไม่มีใบรับรองมาตรฐานฯ ตามข้อ 1 และ 2 แล้ว และได้ยื่นขอใบอนุญาตด้วย ทั้งนี้ในการพิจารณาอนุญาตราษการส่วนท้องถิ่น อาจพิจารณาร่วมกับคณะกรรมการตรวจสอบและประเมินมาตรฐานสถานประกอบการ ใน การออกใบรับรองมาตรฐานฯ ตามข้อ 1 และ 2 เพื่อเป็นการลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน และอำนวยความสะดวกให้กับผู้ประกอบกิจการที่มาเข้าคิวขอ

ผู้เขียนเห็นว่า จากประกาศของกระทรวงสาธารณสุขข้างต้น ในส่วนของการออกใบรับรอง มาตรฐานฯ ของจังหวัดอื่นๆ นอกจากรัฐบาลที่ออกใบอนุญาตแล้ว ให้แก่ผู้ประกอบกิจการมีใบรับรอง มาตรฐานฯ แล้ว ส่วนท้องถิ่น พิจารณาอนุญาตได้เลย โดยถือว่าได้ผ่านการตรวจสอบของเจ้าพนักงาน สาธารณสุข ด้านสุขลักษณะตามหลักเกณฑ์ ในข้อบัญญัติของห้องถิ่นนั้น ยิ่งเป็นการสนับสนุนให้ กิจการสปาเพื่อสุขภาพสามารถเปิดได้โดยง่าย ไม่ได้คำนึงถึงผู้ประกอบกิจการที่ใช้กิจการสปาเพื่อ

สุขภาพแอบแฝงให้มีการค้าประเวณี หรือหลักประกันที่จะป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ในกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดด้วย การให้ราชการส่วนท้องถิ่นดำเนินการกันเอง ทำในแต่ละจังหวัด มีความแตกต่างกันในเรื่องของมาตรฐานการออกใบอนุญาต ผู้ใช้บริการอาจได้รับอันตรายจากการใช้บริการได้ กล่าวคือ ในปัจจุบันประเทศไทยไม่ได้ห้ามการประกอบอาชีพพนักงานหรือหมอนวด อีกทั้ง ยังไม่มีกฎหมายบังคับให้กำหนดให้พนักงานหรือหมอนวดต้องมีใบประกอบวิชาชีพหรือ ประกาศนียบัตรการฝึกอบรมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการนวด เทืนได้จากหมอนวด Sideline ที่เป็นนักเรียนนักศึกษา เป็นต้น

ธุรกิจสปาเพื่อสุขภาพในประเทศไทยรัฐอเมริกา ป้องกันผู้ประกอบการอาชีวกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อแอบแฝงการค้าประเวณี ไว้ในระดับค่อนข้างสูง กล่าวคือ นอกจาสถานประกอบกิจการนวดต้องได้รับใบอนุญาตแล้ว กฎหมายยังกำหนดอีกว่า ต้องมีบุคคลทำหน้าที่เป็น “ผู้จัดการ” ประจำอยู่ในร้านตลอดเวลาที่เปิดให้บริการ โดยบุคคลนี้จะต้องได้รับใบอนุญาตให้ประกอบการเป็น “ผู้จัดการ” สถานที่ให้บริการนวด เท่านั้น ตลอดทั้งกฎหมายได้กำหนดให้ลักษณะ หรือคุณสมบัติของผู้ให้บริการนวดในสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนวดทุกประเภท ต้องมี ใบรับรองอย่างโดยย่างหนักดังนี้จึงจะประกอบอาชีพหมอนวด ได้ คือ 1. ในประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ Professional Certification เป็นใบแสดงและรับรองว่าสิ่งของหรือบุคคลผู้ที่ได้รับใบมีมา ได้บรรลุถึงคุณภาพและมาตรฐานระดับใดระดับหนึ่งในสายอาชีพนั้น ในประกาศนียบัตรนี้จะออกให้โดยองค์กรภาคเอกชน ไม่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลฯ 2. การได้มาที่ใบอนุญาตประกอบการ หรือ Licensure เป็นขบวนการที่เป็นการบังคับให้กระทำการโดยหน่วยงานภาครัฐบาลที่ควบคุมในเรื่องนั้นๆ เป็นการอนุญาตให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งประกอบอาชีพนั้นๆ ได้ นอกจากเรื่องการมีใบประกอบการแล้ว กฎหมายยังอาจจะมีการกำหนดให้มีใบประกาศนียบัตรของมลรัฐหรือ State Certification (ซึ่งเป็นคละเรื่องกับ Professional Certification) และหรือการจดทะเบียน (registration) ซึ่งเรื่องนี้กฎหมายแต่ละมลรัฐจะมีความแตกต่างกันออกไปฯ 3. ในแสดงรับรองวิทยฐานะหรือ Accreditation สถาบันหน่วยงาน หรือโปรแกรมการเรียนการสอนเข่นการสอนนวด เป็นต้นว่ามีคุณสมบัติครบหรือได้มาตรฐานตามที่ได้มีกำหนดไว้และผ่านการประเมิน วัดผล และถูกตรวจสอบแล้วในแต่ละช่วงกำหนดเวลา

อีกทั้ง กฎหมายสหรัฐอเมริกายังกำหนดห้ามการบริโภคหรือนำเครื่องดื่มน้ำอัดลมมาหรือยาเสพติดเข้าไปในสถานที่ประกอบการและยังห้ามน้ำให้สถานประกอบการให้บริการแก่บุคคลที่มีน้ำยาหรือเสพยาเสพติดด้วย ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า สถานประกอบการนวดของไทยที่อาชีวกิจการที่เกี่ยวข้อง กับการนวดเพื่อค้าประเวณีล้วนมีการจำหน่ายเครื่องดื่มน้ำอัดลมหรือให้บริการแก่บุคคลที่มีน้ำยาหรือเสพยาเสพติด แทนทั้งสิ้น ดังนั้น ประเทศไทยควรกำหนดห้ามผู้ประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับ

การนวดยินยอมหรือปล่อยгласลเลยให้ผู้มีอาการมีนเมจนะประพฤติวุ่นวายหรือคงสติไม่ได้เข้าไปอยู่ในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพระหว่างเวลาทำการ ตลอดทั้งควรกำหนดห้ามผู้ประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดยินยอมหรือปล่อยglasลเลยให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ⁶ รวมถึงห้ามการจำหน่ายเครื่องคิ่มแอลกอฮอล์หรือเครื่องคิ่มมอมเมาทุกชนิดและห้ามให้บริการแก่นบุคคลที่มีนเมาหรือเสพยาเสพติดด้วย เป็นต้น

จากการวิเคราะห์กฎหมายของสหราชอาณาจักรกับของประเทศไทยแล้วผู้เขียนยังพบอีกว่าประเทศไทยไม่มีกฎหมายฉบับใดที่กำหนดให้บุคคลที่จะประกอบอาชีพพนักงานหรือหน่วยงานในสถานประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดด้วยมีในอนุญาตประกอบอาชีพ ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการสถาปนาเพื่อสุขภาพหลายสามารถรับนักเรียนนักศึกษา Sideline เข้ามารับนวดเพื่อค้าประเวณี ในสถานประกอบการ ได้โดยง่าย กฎหมายไทยจึงควรกำหนดห้ามผู้ประกอบการรับบุคคลที่มิได้ผ่านการฝึกอบรมและการรับรองความรู้ความสามารถตามที่หน่วยงานรัฐกำหนดเข้าทำงานเป็นผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพด้วย⁷ ดังนั้น หากประเทศไทยมีกฎหมายเฉพาะที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพจะทำให้กิจการสถาปนาเพื่อสุขภาพและกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพอย่างแท้จริงมีมาตรฐานและมีความปลอดภัยให้กับผู้ใช้บริการ รวมทั้งทำให้ผู้ประกอบการที่มีเจตนาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการนวดจัดให้มีการค้าประเวณีลดจำนวนลง ซึ่งจะเป็นการแก้ปัญหาที่ดันเหตุมากกว่าการบังคับใช้กฎหมายปราบปรามการค้าประเวณีที่เป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ อีกทั้ง การปราบปรามการค้าประเวณีในสถานประกอบการสถาปนาเพื่อสุขภาพยังกระทำได้ยาก เพราะเป็นสถานที่ที่มีความเป็นส่วนตัวมากกว่าสถานบริการหรือสถานบันเทิงทั่วๆไป การออกกฎหมายเฉพาะและการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเดิมของประเทศไทยที่มีอยู่ อาทิเช่น พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พระราชบัญญัติยา พระราชบัญญัติการสาธารณสุข ให้สอดคล้องกันจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยมีประสิทธิภาพสูงสุด

4.2 ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนวดและการปราบปรามการค้าประเวณี

จากการศึกษาพระราชบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนวดและการปราบปรามการค้าประเวณีของไทยแล้วพบว่า ไม่มีกฎหมายฉบับใดสามารถปราบปรามผู้ประกอบกิจการที่อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการนวดเปิดสถานประกอบการเพื่อแอบแฝงค้าประเวณีได้ อีกทั้ง ยังไม่สามารถลดจำนวนผู้ประกอบการที่อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีลงได้

⁶ มาตรา 32 (2) และ (3) แห่งร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

⁷ มาตรา 32 (1) แห่งร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

เนื่องจากกฎหมายแต่ละฉบับเป็นกฎหมายที่มีการบังคับใช้漫นานแล้ว จึงไม่ทันสมัยต่อการเจริญเติบโตของภาคธุรกิจในปัจจุบัน ดังนั้น การศึกษากฎหมายเหล่านี้จะช่วยให้แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมายของไทยให้สามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

4.2.1 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 เกี่ยวข้องกับธุรกิจในด้าน เฉพาะสถานบริการ อาบอบนวด ไม่ใช้บังคับกับธุรกิจที่เกี่ยวกับการนวดประเทอื่น แม้ว่าการดำเนินกิจการจะมีลักษณะเดียวกันก็ตาม ปัจจุบันการจัดตั้งสถานบริการ อาบอบนวด ไม่สามารถจัดตั้งได้โดยง่าย เนื่องจากอยู่ในข้อบังคับของการจัด Zoning ตามพระราชบัญญัติกำหนดเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ในท้องที่ต่างๆ แต่ปัญหาการแอบแฝงค้าประเวณีของสถานบริการ อาบอบนวด ก็ไม่ได้หมดไป เนื่องจากปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ก่อร้ายคือ การที่มาตรา 3 ของพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดว่า “สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่ดังขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้า ดังต่อไปนี้

“(3) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า เว้นแต่

(ก) สถานที่ซึ่งผู้บริการ ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทยประเทกการนวดไทยตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ หรือได้รับยกเว้น ไม่ต้องขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทยประเทกการนวดไทยตามกฎหมายดังกล่าว หรือสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

(ข) สถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสร้างที่กระหวงสาธารณสุขประจำศึกกำหนดโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระหวงมหาดไทย ซึ่งจะต้องมีลักษณะของสถานที่ การบริการ หรือผู้ให้บริการเป็นไปตามมาตรฐานที่กระหวงสาธารณสุขประจำศึกกำหนดโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระหวงมหาดไทยด้วย ประกาศดังกล่าวจะกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบเพื่อการรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานนั้นด้วยก็ได้ หรือ

(ค) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎหมาย

จากบทบัญญัติดังกล่าวทำให้ สถานบริการ อาบอบนวด เป็นกิจการเดียวที่อยู่ในอำนาจการควบคุมคุ้มครองกระหวงมหาดไทยและตัวร่วม ทั้งที่ปัจจุบันกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดมีเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากมากหลายประเภท โดยเฉพาะกิจการสปาเพื่อสุขภาพที่มีลักษณะให้ความบันเทิงกับผู้ใช้บริการ เช่นเดียวกันกับสถานบริการ อาบอบนวด แต่สามารถจัดตั้งสถานประกอบการ

โดยเลือกให้อุปกรณ์ได้การกำกับของกระทรวงสาธารณสุขได้ตามมาตรา 3 (ข) นั้นเอง ดังนี้ ไม่ว่าจะเป็นการค้าประเวณีในสถานบริการ อาบ อบ นวด ร้านนวดแผนโบราณ หรือกิจกรรมสปาเพื่อสุขภาพ การดำเนินธุรกิจมีลักษณะเหมือนกัน คือ การให้ความบันเทิงกับผู้ใช้บริการ โดยไม่ได้มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพหรือนวดเพื่อผ่อนคลายสุขภาพตามชื่อที่ปรากฏ แต่อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพแอบอ้างค้าประเวณีแทนทั้งสิ้น อีกทั้ง กฏหมายสถานบริการ กำหนดว่า เคลพะในส่วนของการขออนุญาตตั้งสถานบริการ อาบ อบ นวด นั้น กำหนดว่า ถ้าในกรุงเทพมหานครต้องยื่นคำขอต่อผู้กำกับการหรือสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลท้องที่ ส่วนจังหวัดอื่นๆ ต้องยื่นคำขอต่อนายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิจกรรมก่อห้องที่ที่สถานบริการตั้งอยู่ ซึ่งจากการศึกษาผู้เขียนพบว่า ในความเป็นจริงของธุรกิจที่ค้านเกี่ยวกับการประกอบ และการควบคุมของเจ้าพนักงานตำรวจนายอำเภอจะต้องมีการติดต่อกับเจ้าพนักงานตำรวจชั้นผู้ใหญ่ในห้องที่ไว้ก่อห้อง โดยผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะมอนเงินให้เป็นผลประโยชน์ต่อตัวเองทั้งการให้ใช้บริการภายในสถานบริการ อาบ อบ ฟรีหรือมีส่วนลดเป็นกรณีพิเศษ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการปล่อยประโลมไม่ตรวจสอบการแอบค้าประเวณีของสถานบริการเหล่านั้น รวมถึงช่วยเหลือการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการไม่ให้ถูกปราบปรามปราบการค้าประเวณีได้โดยง่าย เช่น การส่งข่าวให้ผู้ประกอบการทราบล่วงหน้าว่าจะมีการเข้าตรวจสอบหรือปราบปรามการกระทำความผิดวันใด ดังนั้น จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะจับกุมและเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ อาบ อบ ที่กระทำความผิดได้ การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามปราบการค้าประเวณีจึงไม่ได้ผลอย่างที่เห็นอยู่ในปัจจุบันและเป็นการยากที่จะแก้ไข หากไม่ทำการปรับปรุงกฎหมายสถานบริการใหม่ให้มีความเข้มงวดและแยกเจ้าพนักงานตำรวจออกจากความคุ้มครองสถานบริการ อาบ อบ กล่าวคือ ผู้เขียนวิเคราะห์แล้วเห็นว่า ปัญหาที่ทำให้ผู้ประกอบการสถานบริการ อาบ อบ ยังคงเปิดสถานบริการเพื่อให้บริการทางเพศกับผู้ใช้บริการอยู่ตลอดเวลาได้ เป็นเพราะกฎหมายสถานบริการที่กำหนดให้ผู้ประกอบการสถานบริการ อาบ อบ ขออนุญาตตั้งสถานบริการ โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานครต้องยื่นคำขอต่อผู้กำกับการหรือสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลท้องที่ (ส่วนจังหวัดอื่นๆ ผู้เขียนไม่ขอกล่าวถึง) จึงเป็นไปไม่ได้ที่ผู้อนุญาตให้ตั้งสถานบริการ อาบ อบ ที่มีผลประโยชน์ร่วมกันอยู่แล้วกับผู้ประกอบสถานบริการ จะดำเนินการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด ดังนั้น จึงต้องแก้ไขกฎหมายสถานบริการที่เกี่ยวกับสถานบริการ อาบ อบ ให้ผู้ออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการเป็นหน่วยงานอื่น เช่น กระทรวงสาธารณสุขเพราดูแลกิจการที่เกี่ยวข้องกับการนวดอยู่แล้วกับกระทรวงhardtai ไทยร่วมกันออกใบอนุญาตตั้งสถานบริการ อาบ อบ หรือเพิกถอนใบอนุญาตตั้งสถานบริการอาบ อบ แทนเจ้าพนักงานตำรวจ โดยให้สถานบริการ อาบ อบ ห้ามคุณในประเทศไทยที่ได้รับใบอนุญาตตั้งสถานบริการแล้วต้องมาเขียนใหม่กับกระทรวง

สาธารณสุขและกระทรวงมหาดไทย ซึ่งทั้งกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงมหาดไทยควรจัดตั้งหน่วยงานร่วมกัน เพื่อกำหนดมาตรฐานกลางให้เหมือนกันทั่วประเทศในการพิจารณาออกใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการอาบ อบ นวด เท่านั้น โดยต้องให้อำนาจเจ้าพนักงานกระทรวงสาธารณสุขและหรือกระทรวงมหาดไทยเด็ดขาด สามารถเข้าตรวจสอบการดำเนินกิจการของสถานบริการ อาบ อบ นวด ได้ทุกพื้นทุกเวลาที่ที่ต้องสงสัยว่ามีการกระทำการใดๆ ไม่ต้องแจ้งให้ผู้ประกอบการสถานบริการทราบล่วงหน้า และให้เจ้าพนักงานของรัฐดังกล่าวมีอำนาจล่อซื้อการให้บริการของสถานบริการ อาบ อบ นวด ที่คาดว่ามีการค้าประเวณีโดยไม่ต้องแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจ ในห้องที่ให้ทราบก่อนล่วงหน้าด้วย ซึ่งหากพบว่ามีการกระทำการใดๆ ไม่ต้องแจ้งให้ประสานเจ้าพนักงานตำรวจในพื้นที่เข้าทำการจับกุมดำเนินคดีทางกฎหมายต่อไป การดำเนินการดังกล่าวจะทำให้การค้าประเวณีในสถานบริการ อาบ อบ นวด ลดลง การบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผู้เขียนเห็นว่า หากมีการแก้ไขกฎหมายสถานบริการใหม่ดังที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์มาแล้ว และมีการออกกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการนวด⁸ โดยให้สถานบริการ อาบ อบ นวด อญ្តยาไปได้กฎหมายฉบับใหม่นี้องจากเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดด้วยแล้ว จะทำให้สามารถแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีในสถานบริการ อาบ อบ นวด ได้อีกทั้ง ยังทำให้การเรียกร้องรับสินบนของตำรวจลดลงและกระทำได้ยากขึ้น เพราะตำรวจไม่สามารถให้คุณหรือให้โทษกับผู้ประกอบการสถานบริการ อาบ อบ นวด ได้อีกต่อไป นอกจากนั้นยังจะทำให้ผู้ประกอบการต้องปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดมากขึ้นแทน เป็นดังนี้

4.2.2 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า การบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ในหัวข้อนี้มีมาตรการที่สำคัญเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ในร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสถาปัตย์สุขภาพ อญ្តี 3 มาตรา ดังนี้

มาตรา 5 บัญญัติว่า “ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเรียนบุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถานหรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอันตราย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณะชน ต้องระวังโทยปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา 6 บัญญัติว่า “ผู้ใดเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวังโทยจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

⁸ ร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

ถ้าการกระทำการความผิดตามวาระคนนี้ได้กระทำเพราะถูกบังคับ หรือตกลอยู่ภายในใจให้อ่านใจ ซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ ผู้กระทำไม่มีความผิด ”

มาตรา 8 บัญญัติว่า “ ผู้ได้กระทำชำเราหรือกระทำการอื่นใดเพื่อสำเร็จความครรช่องตนเอง หรือผู้อื่น แก่นบุคคลอยู่กว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีในสถานการค้าประเวณีโดยบุคคลนั้นจะ ยินยอมหรือไม่ก็ตามต้องระวังโทษจำกัดตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหก หมื่นบาท ”

ถ้าการกระทำการตามวาระคนนี้ เป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีต้อง ระวังโทษจำกัด ตั้งแต่สองปีถึงหกปีและปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท ”

ถ้าการกระทำการตามวาระคนนี้ เป็นการกระทำการคุ้มครองตน โดยนิใช่เพื่อสำเร็จความครรช่อง ของผู้อื่น ผู้กระทำไม่มีความผิด ”

จากบทบัญญัติตั้งกล่าวผู้เขียนพบว่า ทั้งสามมาตราในทางปฏิบัติไม่สามารถใช้ป้องกัน หรือปราบปรามการค้าประเวณีภัยในสถานประกอบการ ร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพได้โดยมีรายละเอียดเป็นลำดับดังนี้

4.2.2.1 กรณีบทบัญญัติในมาตรา 5 นี้ จะเห็นว่า เป็นการ ติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรบเร้าบุคคล เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอันอาย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญ แก่สาธารณะ ซึ่งหากเป็นกรณีที่คนเชิญชวนหรือหมอนวด ติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือ รบเร้าผู้ใช้บริการเพื่อการค้าประเวณีภัยในร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และ ร้านสปาเพื่อสุขภาพ ก็ไม่ถือว่าครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 5 นี้ เพราะการกระทำดังกล่าวไม่ เป็นการกระทำที่เปิดเผยและนำอันอายหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณะทั่วๆไป นั้นเอง จึง เท่ากับว่ามาตรา 5 ได้เปิดช่องหรือหนทางให้มีการค้าประเวณีภัยในสถานประกอบการ ได้อย่างไม่ ผิดกฎหมาย เมื่อจากเป็นการกระทำในสถานที่ลับและไม่เป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชน

4.2.2.2 กรณีบทบัญญัติในมาตรา 6 นี้ จะเห็นว่า เป็นเรื่องของผู้ที่เข้าไปมั่วสุมในสถาน การค้าประเวณี ซึ่งในความเป็นจริงจะต้องมีมากกว่า 1 คน ดังนั้น ผู้ใช้บริการเพียงคนเดียวกับหมอนวด เพียงคนเดียวในร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวดและร้านสปาเพื่อสุขภาพ เมื่อมีการ ค้าประเวณีกันเกิดขึ้นจึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา 6 นี้ อีกทั้งยังสามารถทำให้ ร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวดและร้านสปาเพื่อสุขภาพ ปฏิเสธความรับผิดได้โดยง่ายว่า ภัยในสถาน ประกอบการของตนเอง ไม่ใช่สถานการค้าประเวณี เนื่องจากทางร้านไม่มีนโยบายให้พนักงานหรือ หมอนวดค้าประเวณี ซึ่งพิจารณาดูได้จากป้ายภัยในสถานประกอบการที่ติดคำว่า “ห้ามมีการค้า ประเวณีโดยเด็ดขาด” นั้นเอง ดังนั้น กรณีที่มีการค้าประเวณีกันเกิดขึ้นระหว่างผู้ใช้บริการกับหมอนวด จึงอยู่นอกเหนือจากการควบคุมของผู้ประกอบการหรือทางร้าน เพราะเป็นการตกลงร่วมกัน

และเป็นความยินยอมของทั้งสองฝ่ายโดยที่ผู้ประกอบการไม่ได้รู้เห็นหรือเข้าไปเกี่ยวข้องในขณะให้บริการนวดกัน ผู้เขียนเห็นว่าข้อแก้ต่างในลักษณะนี้ทำให้สามารถตัดความเชื่อมโยงกับนิยามความหมายของคำว่า “สถานการค้าประเวณี” ที่หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณี และให้หมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจดหมายบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย” ผู้เขียนวิเคราะห์ว่า ในทางปฏิบัติจึงเป็นไปไม่ได้ที่จะสามารถเอาผิดกับผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวดและร้านสปาเพื่อสุขภาพว่าเป็นสถานการค้าประเวณีตามความหมายดังกล่าวได้เลย

4.2.2.3 กรณีบทบัญญัติในมาตรา 8 นี้ จะเห็นว่า ในปัจจุบันนี้มีแต่เพียงผู้ใหญ่เท่านี้ที่เที่ยวสถานประกอบการที่มีการค้าประเวณี แต่เด็กก็เที่ยวโซนเล่นชั่วโมง กัน ดังนี้ โดยเฉพาะในสถานประกอบการนวดแผนโบราณ และร้านสปาเพื่อสุขภาพที่มีการแอบแฝงค้าประเวณีอยู่ด้วย จึงสามารถให้บริการทางเพศแก่เด็กที่มีอายุไม่เกิน 18 ได้ กล่าวคือ ไม่มีกฎหมายฉบับใดห้ามเด็กใช้บริการนวดเพื่อสุขภาพในสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับนวดเพื่อสุขภาพ ยกเว้นสถานบริการ อาบ อบ นวดเท่านี้ ดังนั้น เมื่อเด็กชายที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ไปเที่ยวบนนวดในสถานประกอบการที่จัดให้มีการค้าประเวณี และได้กระทำการนวดที่มีอายุเกิน 18 ปีขึ้นไป บนนวดหญิงคนนั้นก็จะมีความผิดตามมาตรา 8 นี้ทันที เนื่องจากหมอนวดได้รับการกระทำการนวดโดยเด็กชาย จึงต้องถือว่าเป็นการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น คือ เด็กชาย นั่นเอง ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า หากมีคดีเกิดขึ้นผู้หญิงที่ให้บริการจะเป็นผู้กระทำการนวดที่มีความผิดเพียงคนเดียวจึงไม่หน้าจะถูกต้องหรือเป็นธรรมนัก แม้ว่าจะเป็นการค้าประเวณีก็ตาม เนื่องจากหญิงที่ให้บริการทำงานประจำอยู่ภายในสถานประกอบการรับแขกตามหน้าที่และตามที่ผู้ใช้บริการเลือก ไม่มีสิทธิปฏิเสธหรือเลือกผู้ใช้บริการได้ ดังนั้น จึงเท่ากับว่ากระบวนการเกิดความผิดตามมาตรา 8 นี้ ต้นเหตุเกิดขึ้นจากบุคคลอื่นๆ แทนทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการ ผู้จัดการ คนเชิร์ฟแขกและตัวผู้ใช้บริการเอง แต่ผลบั้นปลายกลับเป็นหญิงที่ให้บริการเพียงคนเดียวที่ต้องมีความผิด

จากบทบัญญัติในมาตรา 5, 6 และ 8 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ผู้เขียนเห็นว่า ไม่มีความเหมาะสมในการใช้เพื่อป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีภายในร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด ร้านสปาเพื่อสุขภาพและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดอื่นๆ ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีด้วย เพราะหลักการของกฎหมายฉบับนี้ ไม่ทันสมัยมุ่งเน้นเฉพาะการปราบปรามการค้าประเวณีในที่สาธารณะ ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงการค้าประเวณีย่อมกระทำในสถานที่มิพิธิด ไม่เปิดเผย อีกทั้งยังเป็นไปไม่ได้ที่เจ้าของสถานประกอบการจะไม่รู้เห็นกับการค้าประเวณีดังกล่าว โดยเฉพาะสถานบริการ อาบ อบ นวด นักเที่ยวชายทุกคน

ล้วนทราบกันดีว่าเป็นสถานบันเทิงชนิดหนึ่งที่แทบจะไม่มีการนวดกันเลย นอกจ้าจากการพาคนกางาน หรือหมอนวดชิ้นห้องไปเพื่อประกอบกิจกรรมทางเพศเท่านั้น ดังนั้น การเก็บไข่เพิมเติมพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ใหม่ให้หันสมัยโดยให้สามารถเอาผิดกับ ผู้ประกอบการที่มีพฤติการณ์ส่อให้เห็นถึงเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการ และกำหนดให้สามารถเอาผิดกับผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดอื่นๆที่ให้พนักงานหรือ หมอนวดในสถานประกอบการของตนเองให้บริการทางเพศกับเด็กที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ด้วย จะทำ ให้การปราบปรามการค้าประเวณีมีประสิทธิภาพ

4.3 ปัญหาการเผยแพร่วีรบุรุษต์ของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต

จากการศึกษาพบว่า ธุรกิจนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อ สุขภาพ มีการนำเสนอสถานประกอบการผ่านทางเว็บไซต์เป็นจำนวนมาก เพื่อเร่งขันกันทางตลาด แต่ถ้ารูปแบบการนำเสนอของธุรกิจเหล่านี้เป็นแบบปกติ การนำเสนอเว็บไซต์เพื่อการโฆษณา ร้าน การซื้อขายสินค้าหรือการให้บริการ ทั่วๆไป ก็ย่อมสามารถกระทำได้ เพราะเป็นปัจจัยหนึ่งในการ ดำเนินธุรกิจ แต่จากการศึกษาเว็บไซต์ของสถานประกอบการร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ ตลอดทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดอื่นๆที่มีเจตนาจัดให้มี การค้าประเวณีอยู่ในปัจจุบันนี้ ผู้เขียนพบว่า เว็บไซต์ของธุรกิจเหล่านี้มีการโฆษณา ชักชวนหรือ เชือเชิญ ผู้ใช้บริการด้วยรูปภาพที่มีลักษณะลามกอนาจารและส่อไปในลักษณะค้าประเวณีแทบ ทั้งสิ้น อาทิเช่น รูปภาพของหมอนวดที่มีลักษณะเซ็กซ์ โป๊เปลือย และคำอธิบายคุณสมบัติหรือ ขนาดทางกายภาพของหมอนวด ตลอดทั้งรูปภาพบรรยายกาศของสถานที่นวด โปรแกรมการนวด ราคา และการจัดโชว์ชุดพิเศษต่างๆฯลฯ อันเป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักความสงบเรียบร้อยและ ศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งผู้เขียน เห็นว่า การส่งเสริมทางการให้บริการเพื่อให้ไปซื้อบริการทางเพศล้วนเป็นการกระทำที่ผิดต่อกฎหมาย จำเป็นต้องถูกควบคุมอย่างเด็ดขาด อีกทั้งยังเป็นการลดการเกิดขึ้นของกลุ่มผู้ใช้บริการรายใหม่ โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียน นักศึกษาและข้าราชการ ที่ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นประจำด้วย

ปัญหาธุรกิจ นวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และสปาเพื่อสุขภาพ ที่มี เจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีผ่านเว็บไซต์นั้น เป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่มีไตรสนิใจทำการศึกษา จึงต้อง ให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพื่อควบคุมธุรกิจเหล่านี้ไม่ให้มีช่องทางกระทำการความผิด อีกทั้ง จาก การศึกษากฎหมายของประเทศไทยแล้ว พบว่า ไม่มีกฎหมายฉบับใดเป็นกฎหมายหลักที่ใช้ควบคุม ผู้ประกอบการ ตัวกลาง หรือผู้รับผลประโยชน์ ของสถานประกอบการที่มีเจตนาจัดให้มีการ ค้าประเวณีผ่านเว็บไซต์โดยตรง แต่พบว่า มีการจัดกระจายทั่วไปและไม่ทันสมัยอยู่ในมาตรา 287

แห่งประมวลกฎหมายอาญา⁹ มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539¹⁰ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

จากการศึกษากฎหมายข้างต้นผู้เขียนพบว่า อำนาจหน้าที่ในการดำเนินการตามมาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญาต้องมีผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจก่อนหรือเมื่อเจ้าหน้าที่ตรวจเห็นเองจึงจะดำเนินคดีตามกฎหมายได้ ส่วนมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระตรวจแรงงานและสวัสดิการสังคม สำหรับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระตรวจเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รวมถึงสถานบริการ อ่าน อน นวด อำนาจหน้าที่ควบคุมคุณภาพเป็นของรัฐมนตรีว่าการกระตรวจหาดไทยร้านสปาเพื่อสุขภาพเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระตรวจสาธารณสุข ส่วนร้านนวดแผนโบราณ อาจอยู่ในการควบคุมคุณภาพของรัฐมนตรีว่าการกระตรวจหาดไทยหรือรัฐมนตรีว่าการกระตรวจสาธารณสุขก็ได้ ดังนั้น เมื่ออำนาจหน้าที่การควบคุมคุณภาพแลก叽การทั้งสามประเภทหรือธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเป็นของหลายหน่วยงาน ทั้งๆที่ลักษณะการดำเนินธุรกิจนิความเหมือนและใกล้เคียงกัน ผู้เขียนจึงพนับว่า ไม่มีหน่วยงานใดเข้าไปดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการอ่าน อน นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีผ่านทางเว็บไซต์

⁹ มาตรา 287 บัญญัติว่า ผู้ใด

(1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้าเพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงออกแก่ประชาชน ทำผลิต มีไว้นำเข้า หรือขึ้นให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออก หรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไป หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใดๆ ซึ่งเอกสาร ภาพ เจียน ภาพพิมพ์ การระบายสี สีพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพบนตร์ แผ่นบันทึกเดียง แผ่นบันทึกภาพหรือสิ่งอื่นใดอันคล้าย

(2) ประกอบการค้า หรือมีส่วน หรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้าเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของตามดังกล่าวแล้ว จ่ายเจ้า หรือแสดงออกแก่ประชาชน หรือให้เช่าวัสดุหรือสิ่งของเช่นว่านี้

(3) เพื่อจะช่วยทำให้แพร่หลาย หรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของตามดังกล่าวแล้ว โฆษณาหรือไข่ขาวโดยประการใด ๆ ว่ามีบุคคลกระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรานี้ หรือโฆษณาหรือไข่ขาวว่าวัตถุหรือสิ่งของตามดังกล่าวแล้วจะหาได้จากบุคคลใด หรือโดยวิธีใด

ต้องระวังไทยจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

¹⁰ มาตรา 7 บัญญัติว่า ผู้ใดโฆษณาหรือรับโฆษณา ข้อความ หรือแนะนำด้วยเอกสารสิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวังไทยจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

โดย ทำให้ปัจจุบันเว็บไซต์ของผู้ประกอบธุรกิจเหล่านี้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก และแสดงออกชัดเจน ถึงลักษณะกิจกรรมภายในสถานประกอบการที่มีการให้บริการทางเพศ ออาทิเช่น คลิปหรือรูปภาพ หนอนวดในขณะกำลังอ่านหน้าโซเชียลและหรือการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างหนอนวดกับผู้ใช้บริการ เป็นต้น

ผู้เขียนเห็นว่า การควบคุมเว็บไซต์ของธุรกิจเหล่านี้จึงต้องมีเจ้าภาพในการดำเนินการ อย่างชัดเจน ซึ่งเจ้าภาพที่เหมาะสม ควรเป็นของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพราะเกี่ยวข้องกับการดูแลระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยตรง ดังนั้น จึงต้องมีการปรับปรุงหรือเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำการพิเศษเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ใหม่ให้มีความละเอียด เกี่ยวกับการควบคุม บทลงโทษ และการกำหนดอัตราค่าปรับผู้ประกอบธุรกิจที่ดำเนินธุรกิจในลักษณะมีเจตนาจักให้มีการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการของตนเองผ่านทางเว็บไซต์ในพระราชบัญญัตินี้ด้วย ออาทิเช่น การโฆษณาเกี่ยวกับการให้บริการเพื่อสุขภาพดังที่ไม่ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

- 1) ใช้ข้อความโฆษณาอันเป็นเท็จหรือโ้อ้อวดเกิดความเป็นจริง
- 2) โ้อ้อวดสรรพคุณของการบริการเพื่อสุขภาพหรืออุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์และเครื่องมือ เครื่องใช้ต่างๆ อันเป็นส่วนประกอบในการให้บริการว่าสามารถบำบัด รักษา บรรเทา หรือป้องกัน โรคได้ หรือใช้ถ้อยคำอื่นใดที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน
- 3) โฆษณาใน-praทการที่น่าจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับการ ให้บริการเพื่อสุขภาพ
- 4) โฆษณาในลักษณะลามกอนาจารและหรือมีพฤติกรรมเชิงชวนให้ไปปี๊ด่อนานี ในกรณีที่มีการโฆษณาฝ่ายในไม่ว่าข้อหนึ่งข้างต้นให้ผู้อ่อนนุญาตมีอำนาจสั่งเป็น หนังสือให้ผู้โฆษณาระงับการกระทำการดังกล่าวได้ทันที โดยผู้อ่อนนุญาตจะสั่งให้โฆษณาเผยแพร่ข้อมูล ที่ถูกต้องด้วยก็ได้" เป็นต้น

อีกทั้งควรมีการออกกฎหมายหรือระเบียบปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงสาธารณสุข เพื่อจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบผู้ประกอบธุรกิจในกิจการที่กระทรวง นั้นๆ กำกับดูแลอยู่ ไปยังกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อให้กระทรวงเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสารดำเนินการรวบรวมข้อมูล ปิดเว็บไซต์และแจ้งความดำเนินคดีทางอาญา กับผู้ประกอบการเหล่านี้ รวมทั้งมีการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับ การนำด้วยช่องทาง โดยควรมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการโฆษณา เพื่อกำหนดให้อัตราโทษปรับขึ้น

¹¹ มาตรา 33 บุคคล 34 แห่งร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

สูงกับผู้ประกอบการที่อาศัย รูปภาพหรือคลิปตามก่อนอาจารของพนักงานหรือหนอนวดใจฯ โฆษณาสถานประกอบการด้วย เป็นต้น

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาภูมายของประเทศไทยทั้งระบบประภากล่าวไม่มีภูมายฉบับใดใช้บังคับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดโดยเฉพาะ และจากการณ์ศึกษาร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ ผู้เขียนกลับพบว่า มีการควบคุมธุรกิจทั้งสามประเทศที่มีความแตกต่างกันมากทั้งที่ความจริงธุรกิจเหล่านี้เป็นธุรกิจที่อาชีวการนวดในการดำเนินกิจการ จึงทำให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมายเดิมของไทยที่มีอยู่ ผู้ประกอบธุรกิจหลายรายจึงแสวงหาประโยชน์จากการที่ไม่มีกฎหมายควบคุมธุรกิจหรืออาชีว กฎ ระเบียบหรือประกาศของกระทรวงสาธารณสุข เปิดสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อจัดให้มีการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการ ซึ่งการอาชีวธุรกิจที่เกี่ยวกับการนวดเพื่อทำการค้าประเวณนี้ ส่งผลกระทบกับการใช้กฎหมายปราบปรามการค้าประเวณีและกฎหมายอาญาภายในสถานประกอบการด้วย ผู้ประกอบการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายอีกต่อไปโดยเห็นได้จากการแพร่กระจายของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพซึ่งเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก เช่น ร้านพิเศษสปา ร้านนวดเพื่อสุขภาพ บุรุษ เป็นต้น

สำหรับรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีจากกรณีศึกษาสรุปได้ดังนี้

5.1.1 ร้านนวดแผนโบราณ

เนื่องจากร้านนวดแผนโบราณมีลักษณะใกล้เคียงกับ กิจการสปาเพื่อสุขภาพ กิจการนวดเพื่อสุขภาพ กิจการเสริมสวยเพื่อสุขภาพ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องกำหนดสถานที่ เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวย มาตรฐานของสถานที่การบริการ ผู้ให้บริการ หลักเกณฑ์ และวิธีการ ตรวจสอบเพื่อการรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานสำหรับสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 และมีลักษณะการดำเนินกิจการที่ใกล้เคียงกับสถานบริการ อาบ อบ นวด ด้วย แต่ในความเป็นจริง ไม่มีกฎหมายฉบับใดของไทยที่ใช้ตรวจสอบหรือควบคุม การดำเนินกิจการของร้านนวดแผนโบราณโดยเฉพาะ และแม้ว่ากระทรวงสาธารณสุขจะมีประกาศและระเบียบของกระทรวงสาธารณสุขที่พอกจะใช้เทียบเคียงได้ 3 ฉบับ ได้แก่ 1. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (พ.ศ. 2544) เรื่อง

การเพิ่มประเภทการนวดไทยในสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย 2. ระเบียนกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายให้ประกอบโรคศิลปะสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย หรือสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ หรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. 2545 และ 3. ระเบียนกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยบุคคลซึ่งปฏิบัติงานในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล กระทำการประกอบโรคศิลปะในความควบคุมของผู้ประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. 2545 โดยประกาศทั้งสามฉบับไม่ได้ใช้บังคับกับร้านนวดแผนโบราณทั่วๆ ไป ที่ไม่มีกิจการนวดเพื่อการบำบัดรักษาโรคหรือพื้นฟูสุขภาพร่างกาย แต่เมื่อว่าร้านนวดแผนโบราณจะไม่มีกฎหมาย กฏ ระเบียนหรือประกาศให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องปฏิบัติตาม แต่ร้านนวดแผนโบราณก็เป็นกิจการนวดเพื่อสุขภาพ ดังนั้น ร้านนวดแผนโบราณที่ไม่มีการอ่านน้ำ สามารถเลือกให้อยู่ในการควบคุมดูแลของกระทรวงสาธารณสุข ได้ สำหรับร้านนวดแผนโบราณที่มีการอ่านน้ำก็สามารถเลือกให้อยู่ในการควบคุมดูแลของกระทรวงมหาดไทยและตำรวจได้ แต่วิธีปฏิบัติตำรวจไม่ได้แยกแยะหรือแบ่งแยกให้ชัดเจน แต่จะเข้าควบคุมดูแลร้านนวดแผนโบราณทุกร้านในพื้นที่ที่รับผิดชอบโดยอัตโนมัติ ทำให้ร้านนวดแผนโบราณที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเดือดร้อน อาจจะต้องจ่ายค่าคุ้มครองให้ตำรวจในพื้นที่ด้วยเช่นกัน ซึ่งการกระทำการดังกล่าวของตำรวจย่อมเป็นการใช้อำนาจเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดและเป็นการริครอบสิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และจากการศึกษากฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐประชาชนจีนพบว่า ในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดจะไม่มีตำรวจเข้าไปอยู่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของสถานประกอบการ เจ้าหน้าที่ห้องถีนหรือเทศบาลเท่านั้นที่เคยสอดส่องดูแลการประกอบกิจการให้เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ตำรวจมีหน้าที่เพียงปราบปรามการค้าประเวณีและการกระทำการพิเศษต่อกฎหมายเท่านั้น

5.1.2 สถานบริการ อาน อบ นวด

เนื่องจากสถานบริการ อาน อบ นวด เป็นไปตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ซึ่งในส่วนของการอนุญาตตั้งสถานบริการ อาน อบ นวด นี้ กำหนดไว้ว่า ถ้าในกรุงเทพมหานครต้องยื่นคำขอต่อผู้กำกับการหรือสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลท้องที่ ส่วนจังหวัดอื่นๆ ต้องยื่นคำขอต่อนายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิจการท้องที่ที่สถานบริการตั้งอยู่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การปราบปรามการค้าประเวณีในสถานบริการ อาน อบ นวด ไม่มีประสิทธิภาพ เพราะผู้จัดกุมการกระทำการพิเศษต่อสถานบริการ อาน อบ นวด มีการค้าประเวณี ก็คือ สถานีตำรวจนครบาลท้องที่ซึ่งเกิดการกระทำความผิดขึ้นเมื่ออำนาจทำการสอบสวนตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญาด้วยและจากการศึกษากฎหมายของประเทศไทยสหราชอาณาจักรและสาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้เขียนพบว่า

ตำราจะจะไม่มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดโดยไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนการขออนุญาตจัดตั้งหรือเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการ อาทิเช่น คลรัฐต่างๆ ในสหรัฐอเมริกาประมาณ 35 คลรัฐจากทั้งหมด 50 คลรัฐ มีหน่วยงานที่เฉพาะเจาะจงที่บริหารและควบคุมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการด้านการนวด อีกทั้งในรัฐแคลิฟอร์เนียมีความพยายามผลักดันให้มีการออกกฎหมาย (California Assembly Bill-AB1388 สปอนเซอร์ โดยAssemblymember Christine Kehoe, D-San Diego) เพื่อจัดตั้งหน่วยงานรัฐบาลในรูปของ Board of Massage Therapy ขึ้นใน Department of Consumer Affairs เพื่อทำหน้าที่ออกใบอนุญาตและควบคุมดูแลธุรกิจการนวดให้เป็นมาตรฐานเดียวกันตามกฎหมายทั่วคลรัฐที่ทุกเมืองในคลรัฐจะต้องถือปฏิบัติ

5.1.3 ร้านสปาเพื่อสุขภาพ

สปาเพื่อสุขภาพตามประกาศของกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 กำหนดว่า “ กิจการสปาเพื่อสุขภาพ หมายความว่า การประกอบกิจการที่ให้การดูแล และเสริมสร้างสุขภาพ โดยบริการหลักที่จัดไว้ ประกอบด้วย การนวดเพื่อสุขภาพ และการใช้น้ำเพื่อสุขภาพ โดยอาจมีบริการเสริมประกอบด้วย เช่น การอบเพื่อสุขภาพ การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ โภชนาบำบัด และการควบคุมอาหาร โดยคำและการทำสมาธิ การใช้สมุนไพร หรือผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ ตลอดจนการแพทย์ทางเลือกอื่นๆ หรือไม่ก็ได้ ทั้งนี้ ในประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ กำหนดเพิ่มเติมว่า ต้องมีบริการเสริมอีกอย่างน้อย 3 รายการ ” ขณะนี้ ร้านสปาเพื่อสุขภาพที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี จึงสามารถจัดตั้งขึ้นได้โดยง่าย เพียงแค่แสดงโปรแกรมการนวดว่า มีการนวดเพื่อสุขภาพ ประกอบด้วยบริการเสริม 3 รายการ เช่น มีการอบเพื่อสุขภาพ มีการประคนสมุนไพรและมีผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพจำหน่ายภายในสถานประกอบการด้วยกีบ่าข่ายที่จะขอใบรับรองมาตรฐานสถานประกอบกิจการ สปาเพื่อสุขภาพ หรือกิจการนวดเพื่อสุขภาพ หรือกิจการนวดเพื่อเสริมสวย จากกระทรวงสาธารณสุขได้ ทั้งที่ความเป็นจริงไม่ได้มีการให้บริการเสริมเหล่านี้เลย ผู้ประกอบการหลายรายที่ต้องการเปิดสถานบริการ อาบ อบ นวด เพื่อค้าประเวณี แต่ไม่สามารถขออนุญาตจัดตั้งสถานบริการ อาบ อบ นวดใหม่ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่อง Zoning จึงหันมาให้ความสำคัญกับการเปิดร้านสปาเพื่อสุขภาพแทน ซึ่งร้านสปาเพื่อสุขภาพที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีนี้ เหล่านี้ มักตั้งชื่อว่า ร้านสปาเพื่อสุขภาพบุรุษ ร้านสปาเพื่อสุขภาพ (รับเฉพาะสุภาพบุรุษ) พริตตี้สปา หรือโปรแกรมการนวดที่เขียนว่า นวดกระปู่ เป็นต้น

ในประเทศไทย ป้องกันผู้ประกอบการอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อแอบแฝงการค้าประเวณีไว้ในระดับค่อนข้างสูง กล่าวคือ นอกสถานประกอบกิจการ

นวลด้ต้องได้รับใบอนุญาตแล้ว กฎหมายยังกำหนดอีกว่า ต้องมีบุคคลทำหน้าที่เป็น “ผู้จัดการ”ประจำอยู่ในร้านตลอดเวลาที่เปิดให้บริการ โดยบุคคลนี้จะต้องได้รับใบอนุญาตให้ประกอบการเป็น “ผู้จัดการ” สถานที่ให้บริการนวด เท่านั้น ตลอดทั้งกฎหมายได้กำหนดให้ลักษณะหรือคุณสมบัติของผู้ให้บริการ นวดในสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนวดทุกประเภท ต้องมีใบรับรองอย่างโดยย่างหนึ่ง ดังนี้ ซึ่งจะประกอบอาชีพนวดได้ คือ 1. ในประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ Professional Certification เป็นใบแสดงและรับรองว่าสิ่งของหรือบุคคลผู้ที่ได้รับใบนี้มา ได้บรรลุถึงคุณภาพและมาตรฐาน ระดับโครงสร้างหนึ่งในสายอาชีพนั้น ในประกาศนียบัตรนี้จะออกให้โดยองค์กรภาคเอกชน ไม่ เกี่ยวข้องกับรัฐบาลฯ 2. การได้มาซึ่งใบอนุญาตประกอบการ หรือ Licensure เป็นขบวนการที่เป็น การบังคับให้กระทำโดยหน่วยงานภาครัฐบาลที่ควบคุมในเรื่องนั้นๆ เป็นการอนุญาตให้บุคคลได้ บุคคลหนึ่งประกอบอาชีพนั้นๆ ได้ นอกจากเรื่องการมีใบประกอบการแล้ว กฎหมายยังอาจจะมีการ กำหนดให้มีใบประกาศนียบัตรของมลรัฐ หรือ State Certification (ซึ่งเป็นคละเรื่องกับ Professional Certification) และหรือการจดทะเบียน (registration) ซึ่งเรื่องนี้กฎหมายแต่ละมลรัฐจะมีความแตกต่าง กันออกไปฯ 3. ในแสดงรับรองวิทยฐานะ หรือ Accreditation สถาบัน หน่วยงาน หรือโปรแกรมการ เรียนการสอน เช่นการสอนนวด เป็นต้นว่ามีคุณสมบัติครบหรือได้มาตรฐานตามที่ได้มีกำหนดไว้ และผ่านการประเมิน วัดผล และถูกตรวจสอบแล้วในแต่ละช่วงกำหนดเวลา อีกทั้ง กฎหมาย strar ขอメリการยังกำหนดห้ามการบริโภคหรือนำเครื่องดื่มมายาหรือยาเสพติดเข้าไปในสถานที่ ประกอบการ ห้ามให้บริการแก่บุคคลที่มีน้ำยาหรือยาเสพติด ด้วย

สำหรับในส่วนของพระราชบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนวดและการปฐบานปรมการค้าประเวณี นิดนี้

1. พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถาน บริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2546

สืบเนื่องจากพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 เกี่ยวข้องกับธุรกิจนวด เนพะสถานบริการ อาบ อบ นวด ไม่ใช้บังคับกับธุรกิจที่เกี่ยวกับการนวดประเภทอื่น ๆ ด้วย ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นจากการบังคับ ใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ กรณีที่ให้คำวินิจฉัยในอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตสถานบริการอาบ อบ นวด ได้ ทำให้มีการแอบแฝงค้าประเวณีภายในสถานบริการ อาบ อบ นวด เป็นจำนวนมาก คำวินิจฉัย ไม่ปราบปรามการค้าประเวณีอย่างเด็ดขาด เพราะมีผลประโยชน์ระหว่างกัน

2. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มีมาตรฐานที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีในร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ

อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ อよ้วง 3 มาตรา คือ มาตรา 5,6 และ 8 โดยทั้งสามมาตราในทางปฏิบัติไม่สามารถใช้ป้องกันหรือปราบปรามการค้าประเวณีภัยในสถานประกอบการนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพได้ซึ่งมีรายละเอียดโดยสรุปดังนี้

1. กรณีในมาตรา 5 นั้น เป็นการ ติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเรือนักศึกษา เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอันอาย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณะชน ซึ่งหากมีการรับเร้าผู้ใช้บริการเพื่อค้าประเวณีภัยในร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ ก็ไม่ถือว่าครอบองค์ประกอบความผิดตามมาตรานี้ เพราะการกระทำดังกล่าว ไม่เป็นการกระทำที่เปิดเผยและนำอันอายหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณะชนทั่วๆไป

2. กรณีในมาตรา 6 นั้น เป็นเรื่องของผู้ที่เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี ซึ่งในความเป็นจริงจะต้องมีมากกว่าหนึ่งคน ดังนั้น การค้าประเวณีที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ใช้บริการหนึ่งคน กับหมู่อนุวงศ์หนึ่งคน ภัยในสถานประกอบการนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ จึงไม่เข้าข่ายในนิยามคำว่า “สถานการค้าประเวณี” ตามองค์ประกอบของบทบัญญัติตามมาตรานี้

3. กรณีในมาตรา 8 นั้น เป็นกรณีที่เด็กชายที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ไปเที่ยวหมู่อนุวงศ์ในสถานประกอบการที่จัดให้มีการค้าประเวณี โดยเฉพาะร้านนวดแผนโบราณและร้านสปาเพื่อสุขภาพ เนื่องจากไม่มีกฎหมายห้ามเด็กที่ไม่เกิน 18 ปีเข้าใช้บริการนวดเพื่อสุขภาพ เพราะกฎหมายห้ามเด็กเที่ยวเฉพาะสถานบริการ อาบ อบ นวด เท่านั้น ดังนั้น หากเด็กที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ได้กระทำการ หมู่อนุวงศ์ที่มีอายุเกิน 18 ปีขึ้นไป หมู่อนุวงศ์นั้นก็จะมีความผิดตามมาตรา 8 นี้ทันที เนื่องจากหมู่อนุวงศ์ได้รับการกระทำชำเราจากเด็กชาย จึงต้องถือว่าเป็นการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น คือ เด็กชาย นั่นเอง

ส่วนปัญหาการเผยแพร่วีดีโอยอดนิยมที่เกี่ยวข้องกับการนวดผ่อนคลาย อินเทอร์เน็ตนั้น ปัจจุบันธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด โดยเฉพาะร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ มีการนำเสนอสถานประกอบการผ่านทางเว็บไซต์เป็นจำนวนมาก ทั้งรูปแบบภาพและเสียง ในลักษณะตามก่อนอาจารเพื่อแสดงเจตนาว่าสถานประกอบการนวดของตนเองมีการค้าประเวณีอย่างชัดเจน โดยกฎหมายของประเทศไทยไม่มีกฎหมายฉบับใดเป็นกฎหมายหลักที่ใช้ควบคุมผู้ประกอบการ ตัวกลาง หรือผู้รับผลประโยชน์ ของสถานประกอบการที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีผ่านเว็บไซต์โดยตรง แต่พบว่ามีกระจัดกระจางทั่วไปและไม่ทันสมัย อよ้วงมาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งอำนาจหน้าที่การควบคุมดูแลเป็นของหน่วยงานของรัฐหลายหน่วยงานที่แตกต่างกัน ทั้งๆ ที่

ลักษณะการดำเนินธุรกิjmีความเหมือนและใกล้เคียงกัน แต่กลับไม่มีหน่วยงานใดเข้าไปดำเนินการ เกี่ยวกับร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการอาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพ ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีผ่านทางเว็บไซต์ เป็นต้น

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษากฎหมายของประเทศไทยเบริญกับกฎหมายของประเทศไทยสหราชอาณาจักรและสาธารณรัฐประชาชนจีน ในเรื่องของการควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดโดยเฉพาะและการค้าประเวณีร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปา เพื่อสุขภาพที่มีเจตนาเปิดสถานประกอบการเพื่อจัดให้มีการค้าประเวณีแล้ว ควรออกกฎหมายใหม่ และปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทยที่มีอยู่เดิมให้สอดคล้องกัน ดังนี้

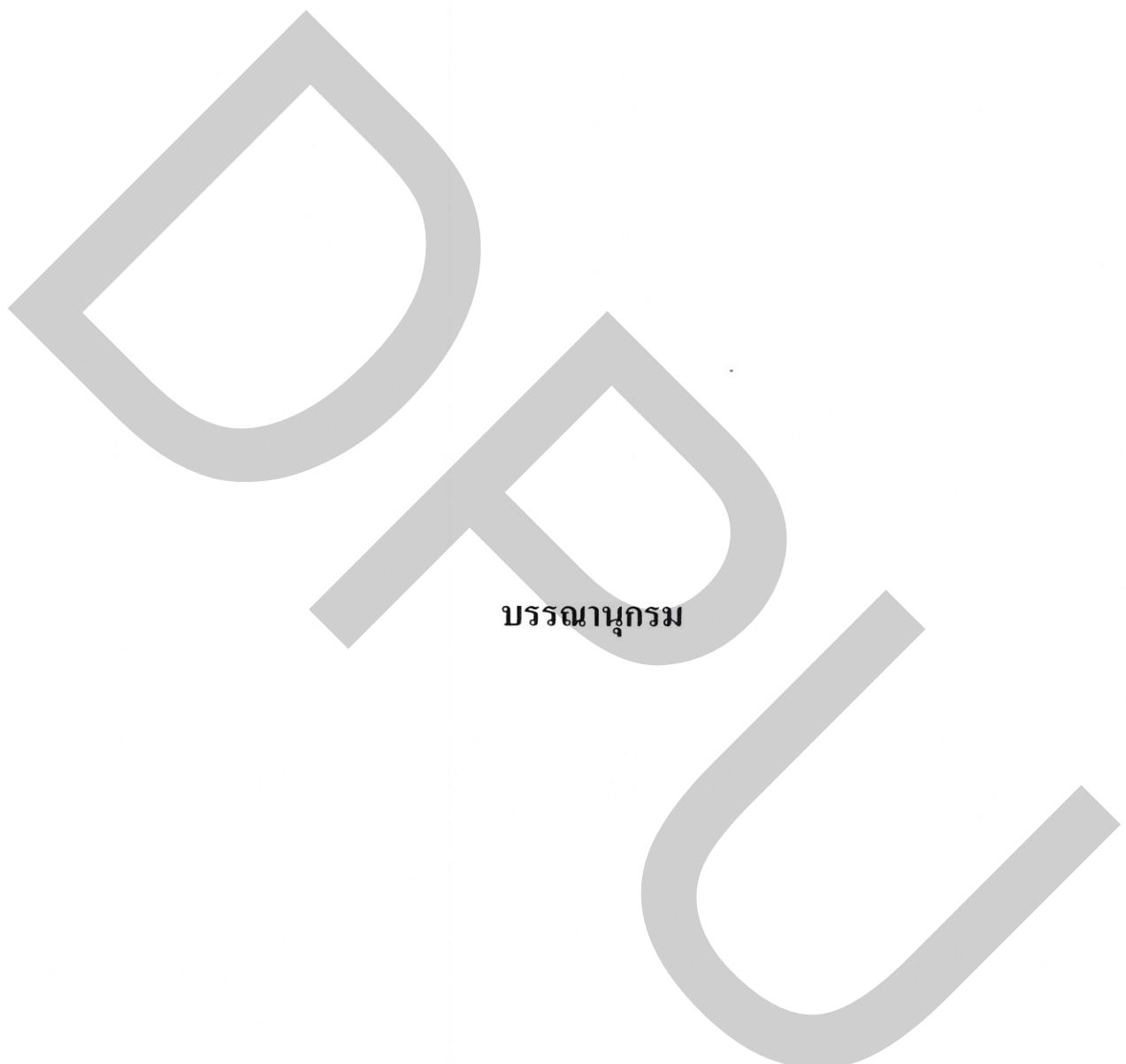
1. ควรออกพระราชบัญญัติฉบับใหม่ เพื่อใช้ควบคุมการดำเนินกิจการของสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนวดเพื่อสุขภาพทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการ อาบ อบ นวด และร้านสปาเพื่อสุขภาพให้เป็นมาตรฐานและรูปแบบเดียวกันทั่วประเทศ เช่น การกำหนดเขตพื้นในการจัดตั้งสถานประกอบการ ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวด การจัดตั้งหน่วยงานกลางเพื่อควบคุม ตรวจสอบและติดตามการแอบแฝงการค้าประเวณี ตลอดทั้งการกำหนดคุณสมบัติและลักษณะของผู้ที่จะประกอบอาชีพหมอนวด การกำหนดเครื่องแบบการแต่งกายของพนักงานหรือหนอมนวดในสถานประกอบการให้เรียบร้อย มีคุณภาพ การกำหนดรูปแบบการโฆษณาสถานประกอบการ การกำหนดห้ามผู้ใช้บริการเลือกพนักงานหรือหนอมนวด รวมถึงห้ามนำสิ่งของมีน้ำหนักหรือให้บริการสิ่งของมีน้ำหนักผู้ใช้บริการภายในสถานประกอบการ เป็นต้น

2. รัฐควรแก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ สถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ให้ยกเลิกการควบคุมสถานบริการ อาบ อบ นวด โดยให้สถานบริการ อาบ อบ นวด อยู่ในอำนาจการควบคุมดูแลของกฎหมายเฉพาะตามข้อเสนอแนะที่ 1 เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับใหม่ที่ต้องการจะบังคับใช้กับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดทั้งหมด

3. รัฐควรแก้ไขหรือเพิ่มเติมบทบัญญัติในมาตรา 5, 6 และ 8 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ใหม่ให้ทันสมัยโดยให้สามารถเอาผิดกับผู้ประกอบการที่มีพฤติกรรมส่อให้เห็นถึงเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการและกำหนดให้สามารถเอาผิดกับผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดอื่นๆที่ให้พนักงานหรือหนอมนวดในสถานประกอบการของตนเองให้บริการทางเพศกับเด็กที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ด้วย เพราะจะทำให้เกิดความ

เหมาะสมในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีภายในร้านนวดแผนโบราณ สถานบริการอาบอบนวด ร้านสปาเพื่อสุขภาพและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดอื่นๆ ที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีได้

4. รัฐควรแก้ไขหรือเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ใหม่ให้สามารถเอาผิดกับผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนวดที่ใช้การโฆษณาสื่อถึงการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการค้ายูปภาคหรือคลิปต่างๆ ในลักษณะไปเปลี่ยนหรือตามก่อนจารได้ ไม่ว่าจะผู้ประกอบการนั้นจะใช้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP) ในต่างประเทศก็ตาม ซึ่งหน่วยงานของรัฐไทยไม่สามารถปิดเว็บไซต์เหล่านั้นได้ก็ยังคงให้มีความผิด ตามกฎหมายไทย หากมีสถานประกอบการนั้นๆอยู่ภายในประเทศไทย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2546). คำอธิบายกฎหมายอาญาภาค (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: จิรัชการพิมพ์.

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2548). แผนงานระดับชาติเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหลบหนีและเด็กภัยในประเทศและข้ามชาติ พ.ศ. 2545-2550. กรุงเทพฯ: องค์การทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.

กรมสส. (2543). โสเภณีในประเทศไทย แปลจาก Prostitution in Thailand ของ ก็อดลีย์ เจนนี่ ใน NIC เอกปลดโลกโสเภณี. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

ก่อเกียรติ เอี่ยมนุตรอบ. (2521). ทัศนคติของข้าราชการตำรวจที่มีต่อการจดทะเบียนโสเภณี (งานวิจัย). กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.

จงจิตต์ โศกนคณาภรณ์. (2538). การเข้าสู่งานบริการทางเพศแบบแอบแฝงของสตรีที่มีการศึกษาในสถานเริงรมย์ : กรณีศึกษาคืบเกลเลน์ ผับ และカラโอเกะ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

นพดล สมบูรณ์ทรัพย์. (2535). ปัญหาการปราบปรามผู้มีอิทธิพลในระบบสังคมไทย. เอกสารการวิจัยส่วนบุคคล ในลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา. หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร ภาครัฐร่วมเอกชน. วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร. กรุงเทพฯ: กระทรวงยุติธรรม.

นิวัตร สุวรรณพัฒนา. (2541). ชุมชนค้าประเวณี. โดยศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่: สูตร ไฟศาล.

นานิตย์ จุ่มปา. (2547). คำอธิบายกฎหมายรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพฯ: วิญญาณ.

วันชัย ศรีนวลนด. (2505). ทัศนคติของตำรวจไทยต่อปัญหาโสเภณี. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.

สมพร พรหมมหิตาธ. พล.ต.ท.ครุณ โสตถิพันธ์ และ พ.ต.อ.โอม วิศิษฐ์สรอรรถ. (2540). คู่มือกฎหมายสถานบริการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บริษัท วิศิษฐ์สรอรรถ จำกัด.

สกิตย์ เลิ่งไชสง. (2521-2522). นครโสเกลี (สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 15:
ธรรมจักร-นิลเอก).

สายสุรี จุดกุล. (2545). รายงานการแสวงประโภชน์จากธุรกิจบริการทางเพศและมนุษย์ข้ามชาติ.
(ม.ป.ท.)

บทความ

กองการประกอบโรคศิลปะ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. (2540). ตำราแพทย์แผนโบราณ
ทั่วไป สาขาเวชกรรมเล่ม 3. กรุงเทพฯ: กระทรวงสาธารณสุข.

จักรนฤทธิ์ พาสุกวนิช. (2547, 16 มกราคม). เศรษฐกิจ “นอกระบบ” สะท้อนระดับการพัฒนา
ประเทศ. นิติชนรายสัปดาห์. หน้า 2.

บุญนาค สายสว่าง. (2521). “โสเกลี.” มหาดไทย, ปีที่ 2, ฉบับที่ 30. หน้า 107.

วันชัย รุจันวงศ์. (2547, มกราคม-มีนาคม). “ธุรกิจ nokkutหมาย: การค้าหลบซ่อนและเด็กเพื่อธุรกิจ
บริการทางเพศในประเทศไทยและต่างประเทศ.” นิตยสารวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
เสริมศักดิ์ เทพาคำ. (2505, มกราคม). “ความสัมพันธ์ระหว่างหญิงนคร โสเกลีกับสังคมและ
กฎหมาย.” บทบัณฑิตย์ (เนติบัณฑิตยศึกษา), เล่ม 20, ตอน 1. หน้า 26-52.

อมราวดี อังคสุวรรณ. (2531, ตุลาคม). “กฎหมายอาญาและอำนาจรัฐในการรักษาความสงบ
เรียบร้อยในสังคม.” วารสารกฎหมาย. หน้า 10.

วิทยานิพนธ์

คะแนน พวงมาลัย. (2547). การศึกษาการบริหารจัดการสถานประกอบการนวดแผนโบราณ :

กรณีศึกษาวิธีชีวิตของหมอนวดแผนโบราณ. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานโยบายสาธารณะ. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ชนกพล ศกลผดุงเขตต์. (2545). การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของหญิงและเด็ก :

ศึกษาอนุสัญญาระหว่างประเทศไทยและเบรเยนกฏหมายไทยกับกฏหมายต่างประเทศ.

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ชูวิทย์ กมลวิศิษฐ์. (2550). ธุรกิจนอกระบบ: ศึกษากรณีการค้าบริการทางเพศในสังคมไทย

พ.ศ.2550. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครอง. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- พันต์ราวดี ทัยเลิศ ลือปีอ. (2550). **ปัญหาการนำมาตรการทางกฎหมายมาใช้ในการแก้ไขปัญหาธุรกิจการค้าประเวณี.** สารนิพนธ์ (หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต) สาขาวิชากฎหมายธุรกิจ. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- รุ่งโรจน์ รอดสิน. (2545). **ความสามารถของหน่วยงานภาครัฐในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี แบบแฟงในสถานบริการอาบ อน นวด ในพื้นที่อันเกомเมือง จังหวัดเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุพล บริสุทธิ์. (2550). **การกำหนดความผิดทางอาญา: ศึกษาเฉพาะกรณีความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี.** วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- สมบัติ สายพรชัย. (2544). **พัฒนาการการก่อเกิดและการบริหารจัดการ กรณีศึกษา สถานบันเทิงแกลลีคลซี จังหวัดชลบุรี.** วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขา นโยบายสาธารณะ. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศิริเมฆล พงษ์ไพจิตร. (2539). **การนำหลักสุขภาพนักลงทุนมาใช้ในการปรับปรุงองค์กรอาชญากรรม ศึกษาเฉพาะกรณีการแสวงหารายได้และผลประโยชน์จากการค้าประเวณี.** วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

- กระทรวงสาธารณสุข. (2547). สถานบริการนวดแผนโบราณ. สืบค้นเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2552, จาก <http://www.moph.go.th>.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2544). เปิดโปง. สืบค้นเมื่อ 7 พฤษภาคม 2552, จาก <http://www.bangkokbizweek.com/>.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2546). เศรษฐกิจนอกระบบ มูลค่า 5 แสนล้านบาท. สืบค้นเมื่อ 7 พฤษภาคม 2552, จาก <http://rdd.mcot.net/np/46/06/09/82.htm>.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2547). เศรษฐกิจนอกระบบต้องส่งเสริมด้วยความดึงงาน. สืบค้นเมื่อ 8 พฤษภาคม 2552, จาก <http://www.nidambe11.net/ekonomiz/2004q2/article2004june28p3.htm>.
- กองการโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข. (2549). รายงานการสำรวจสถานบริการทางเพศและผู้ให้บริการทางเพศ. สืบค้นเมื่อ 8 พฤษภาคม 2552, จาก http://www3.easywebtime.com/aids_stis/statvd2.html.

ข่าว 29 มีนาคม 2551. สืบค้นเมื่อ 14 พฤษภาคม 2552, จาก <http://www.pattayadailynews.com/>.
คติ มุขขันธ์. (2547). รายได้แสนล้านจากหญิงงามเมือง. สืบค้นเมื่อ 7 พฤษภาคม 2552, จาก

<http://www.corpthai.com/magz.php?action=column&clumnid=00000317>.

ข่าวคุณ ชัด ลีก. (2551). ปดส.บุกจับร้านนวดสักเมืองนนท. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2552, จาก
<http://hilight.kapook.com/view/35393>.

หวานะ กวนานันท์. (2547). ธุรกิจสปาไทย นำเข้าไก่ไปกว่านี้. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2552,
จาก http://www.businessthai.co.th/content.php?data=407720_Opinion.

รัชพล คุลสราชุธ. (2551). สถาปัตย์สุขภาพ. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2552, จาก
http://www.pantown.com/x_group.php?id=18955&area=3.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2551). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. สืบค้นเมื่อ 14 พฤษภาคม 2552, จาก <http://www.rirs3.royin.go.th/dictionary.asp>.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (มป). ประเภทเบลดเยี่ยม. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2552, จาก
<http://www.th.wikipedia.org/wiki/>.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2552). นคร โโซเกะ. สืบค้นเมื่อ 12 มิถุนายน 2552, จาก
<http://th.wikipedia.org/wiki>.

สุพรรณี สมนึก. (2547). จักระเนียบสปาไทย...ก่อนไปโกรอนเตอร์. นิตชน. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2552, จาก <http://www.ftawatch.org/cgi-bin/content/news/show.pl?0897>.

หนังสือพิมพ์ บ้านเมือง ปีที่ 4 (35) ฉบับที่ 16118 วันพุธสุดที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2550. จับ 5 สาว เทคโนฯ ขายเซ็กซ์สปาดังเมืองกรุง. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2552, จาก
<http://samutprakarn.police.go.th/>.

ศูนย์ข้อมูลทางระบาดวิทยา สำนักงงานควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2550).
สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2552, จาก <http://www-ddc.moph.go.th>.

เอกสารอื่นๆ

กิตติ เสริบตร. (2517). รัฐกับการควบคุมการค้าประเวณี. เอกสารวิจัยส่วนบุคคล ในลักษณะวิชา
สังคมวิทยา. หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
กลุ่มโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สำนักงานโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กรมควบคุม
โรค กระทรวงสาธารณสุข. (2550). รายงานการสำรวจสถานบริการทางเพศและผู้
ให้บริการทางเพศในประเทศไทย. กรุงเทพฯ.

พาสุก พงษ์ไพจิตร สังคิต พิริยะรังสรรค์ และ นวลน้อย ศรีรัตน์. (2543). หวาย ช่อง บ่อน ยาน้ำ
เศรษฐกิจ nokkhumay กับนโยบายสาธารณะในประเทศไทย (รายงานวิจัย). กรุงเทพฯ.

พงษ์ธร สำราญ. (2549). ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อน นวด.
(รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

สรรสิทธิ์ คุณพ์ประพันธ์. (2542). การพัฒนากฎหมายป้องกันและปราบปรามองค์กร
อาชญากรรมข้ามชาติระดับที่ 2 (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ.

องค์กรแรงงานระหว่างประเทศ. (2545). โครงการระหว่างประเทศว่าด้วยการจัดปัญหา
การใช้แรงงานเด็ก (ILO - IPEC). “ร่างการวิเคราะห์สถานการณ์ไทยว่าด้วย
เรื่องการค้าเด็กและหญิง.” โดย เมลิสสา เอ็ม สวีด. กรุงเทพฯ: วิญญุชน.

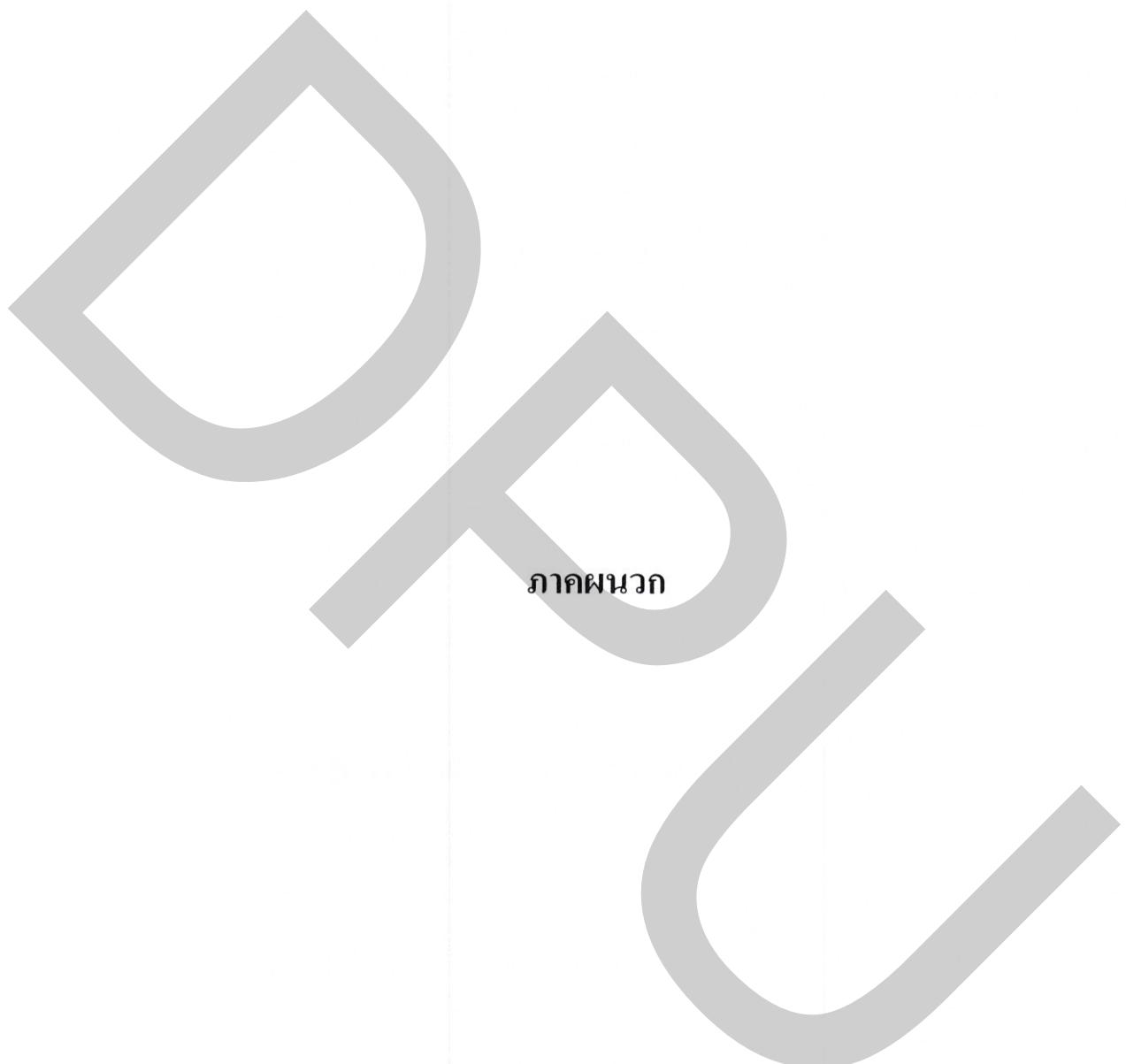
ภาษาต่างประเทศ

ELECTRONIC SOURCES

International Labor Office Geneva human trafficking for sexual exploitation in Japan. (2005).

Retrieved March 12, 2009, from <http://www.ilo.org>.

Prostitution in Japan. Retrieved April 12, 2009, from <http://www.Wikipedia/the free encyclopedia.htm>

ภาคผนวก ก

กฎ และระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการนวดไทย

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข

(พ.ศ. 2544)

เรื่อง การเพิ่มประเภทการนวดไทยในสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย

ด้วยในปัจจุบัน การนวดเป็นที่นิยมแพร่หลาย โดยลักษณะของการนวดถือเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวกับการบำบัดโรคอย่างหนึ่ง แต่ยังไม่ได้มีการทำหนดไว้ในกฎหมาย ทำให้เกิดความหลากหลายในการปฏิบัติ ทั้งที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และที่ทำให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามมาตรา 5 (1) และมาตรา 13 (2) แห่งพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ.2542 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ จึงออกประกาศกำหนดเพิ่มประเภทการนวดไทยในสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยดังนี้

ข้อ 1 การนวดไทย หมายความว่า การตรวจประเมิน การวินิจฉัย การบำบัด การป้องกันโรค การส่งเสริมสุขภาพและการฟื้นฟูสุขภาพ ด้วยวิธีการกด การคลึง การบีบ การจัด การดัด การดึง การประคบ การอบ หรือวิธีการอื่นตามศิลปะการนวดไทย หรือการใช้ยาตามกฎหมายว่าด้วยยา ทั้งนี้ ด้วยกรรมวิธีการแพทย์แผนไทย

ข้อ 2 คุณสมบัติและความรู้ในวิชาชีพของผู้ขอเขียนและรับใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะ ให้เป็นไปตามมาตรา 32 และมาตรา 33 (1) แห่งพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ.2542

ข้อ 3 การขอเขียนและรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต เนื่องใน การประกอบโรคศิลปะ และการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ.2542

ข้อ 4 การนวดไทย ซึ่งกระทำโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล ผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาวิชาพำนัດ ผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย ประเภทเวชกรรมไทย หรือประเภทการผดุงครรภ์ไทย หรือผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ ให้กระทำได้ตามกรรมวิธีการประกอบวิชาชีพหรือการประกอบโรคศิลปะของตน โดยไม่ต้องขอเขียนและรับใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย ประเภทการนวดไทยอีก

ข้อ 5 หากมีปัญหาการปฏิบัติตามประกาศนี้ ให้ประธานคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะเป็นผู้นิจฉัย

ระเบียบกระทรวงสาธารณสุข

ว่าด้วยบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายให้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทย

หรือสาขาวิชาการแพทย์แผนประยุกต์ ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่

ซึ่งเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะหรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ.2545

อาศัยอำนาจตามมาตรา 7 มาตรา 13 (2) และมาตรา 30 (5) แห่งพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ.2542 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัตินี้ไว้ดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายให้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทย หรือสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ หรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ.2545”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงานของรัฐ พนักงานหรือลูกจ้างสังกัดกระทรวง ทบวง กรม กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น หรือสภากาชาดไทย

“องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นอื่น” หมายความว่า ส่วนราชการหรือหน่วยงานที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศในราชกิจจานุเบกษา

“ผู้ประกอบโรคศิลปะ” หมายความว่า ผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทย หรือสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์

“ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม” หมายความว่า ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม

“ควบคุม” หมายความว่า การดูแลหรือกำกับดูแล

ข้อ 4 บุคคลที่กระทรวง ทบวง กรม กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น หรือสภากาชาดไทย จะมอบหมายให้ทำการประกอบโรคศิลปะได้ ต้องเป็นบุคคลซึ่งระเบียบนี้กำหนด

ข้อ 5 บุคคลซึ่งได้รับมอบหมาย จะทำการประกอบโรคศิลปะได้เฉพาะ

5.1 ตามที่กำหนดในระเบียบนี้

5.2 เป็นการปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตามที่ได้รับมอบหมาย

5.3 ต้องอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ หรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม

ข้อ 6 ให้บุคคลซึ่งผ่านการอบรมตามหลักสูตรการแพทย์แผนไทยของกระทรวงสาธารณสุข หรือที่ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการวิชาชีพสาขาวิชาการแพทย์แผนไทย หรือคณะกรรมการวิชาชีพสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์แล้ว ให้ทำการประกอบโรคศิลปะด้วยศาสตร์การแพทย์แผนไทยได้ดังต่อไปนี้

6.1 ให้การรักษาพยาบาลเบื้องต้น โดยการใช้ยาสมุนไพรในบัญชียาหลักแห่งชาติ ยาแผนโนราณ ในบัญชียาสามัญประจำบ้าน และยาจากสมุนไพรที่ใช้ในงานสาธารณสุขมูลฐาน

6.2 ให้บริการนวด อบ ประคบ และให้คำแนะนำเรื่องกายบริหารแบบไทยถ่ายทอด ตนและสมาชิกบ้านบัด บรรเทา ส่อเสริม และฟื้นฟูร่างกายและจิตใจในโรคและอาการดังนี้

6.2.1 ปวดศีรษะจากความเครียด ปวดเมื่อยทั่วไป ปวดคอ ปวดหลัง ปวดไฟล์ ปวดข้อ ปวดเอว ที่ไม่มีผลจากโครงสร้างกระดูกแตกหรือเคลื่อนที่อย่างร้ายแรง แต่เป็นการเจ็บปวดอันเนื่องมาจากการล้ามเนื้อ เส้นเอ็นเกร็ง เมื่อยล้า ฟกช้ำ

6.2.2 นวดเพื่อฟื้นฟูสุขภาพร่างกายผู้ป่วยอัมพฤกษ์ อัมพาต หรือพิการ ต่างๆ และผู้สูงอายุ

ข้อ 7 ให้อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านซึ่งได้ผ่านการอบรมและได้รับหนังสือรับรองความรู้ความสามารถจากกระทรวงสาธารณสุข และยังคงเป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ให้ทำการประกอบโรคศิลปะ โดยใช้ยาสมุนไพรและผลิตภัณฑ์จากสมุนไพร การนวด อบ การประคบ และวิธีอื่นตามที่กำหนดในแบบเรียนด้วยตนเองของกระทรวงสาธารณสุข

ข้อ 8 ในกรณีที่มีปัญหาตามระเบียบนี้ ให้ปลดกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้วินิจฉัย

ข้อดี

ภาคผนวก ข

ร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ...

**บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ**

พ.ศ. ...

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

เหตุผล

โดยที่ปัจจุบันการประกอบการเพื่อสุขภาพเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่ยังไม่มีการส่งเสริม และกำกับดูแลการประกอบการเพื่อสุขภาพอย่างเป็นระบบ ทำให้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ บางแห่ง ไม่ได้มารฐานและผู้บริโภคไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างเพียงพอ ด้วยเหตุนี้เพื่อเป็นการ ส่งเสริมและกำกับดูแลให้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพมีมาตรฐานและคุณภาพเป็นการคุ้มครอง ผู้บริโภค จึงต้องจัดระบบการส่งเสริมและควบคุมกำกับการประกอบการเพื่อสุขภาพให้เป็นไปอย่าง มีมาตรฐาน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

พ.ศ. ...

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

พระราชบัญญัตินี้นับทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ชั่วคราว 29 ประกอบกับมาตรา 33 มาตรา 41 มาตรา 43 และมาตรา 45 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ...”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับภายในหนึ่งปีนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ” หมายความว่า สถานที่ที่จัดให้มีการประกอบกิจการเพื่อคุ้มครองสุขภาพหรือความสวยงาม ดังต่อไปนี้

(1) “สถาปัตยกรรมเพื่อสุขภาพ” หมายความว่า การประกอบกิจการที่ให้การคุ้มครองและเสริมสร้างสุขภาพ โดยบริการหลักที่จัดไว้ประกอบด้วย การนวดเพื่อสุขภาพหรือการนวดเพื่อเสริมสวย และการใช้น้ำเพื่อสุขภาพโดยอาจมีบริการเสริมตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (9)

(2) “นวดเพื่อสุขภาพ” หมายความว่า การประกอบกิจการนวด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ ความเมื่อยล้า ความเครียด ด้วยวิธีการกด การคลึง การบีบ การจับ การดัด การดึง การประคบ การอบ หรือโดยวิธีการอื่นใดตามศาสตร์และศิลปะของการนวดเพื่อสุขภาพ ทั้งนี้ ต้องไม่มีสถานที่อาบน้ำโดยมีผู้ให้บริการ

(3) “นวลดเพื่อเสริมสวย” หมายความว่า การประกอบกิจกรรมนวดในสถานที่เฉพาะ เช่น ร้านเสริมสวยหรือแต่งผน สถานลอดน้ำหนักและกระชับสัดส่วน โดยมีวัสดุประสงค์เพื่อความสวยงามด้วยวิธีการกด การคลึง การบีบ การจับ การประคบ การอบ หรือด้วยวิธีการอื่น ไดตามศิลปะการนวดเพื่อเสริมสวย ทั้งนี้ ต้องไม่มีสถานที่อาบน้ำโดยมีผู้ให้บริการ

(4) กิจการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผู้รับอนุญาต” หมายความว่า ผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

“ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า ผู้ได้รับการรับรองความรู้ความสามารถตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (6)

“ผู้ให้บริการ” หมายความว่า ผู้ได้รับการรับรองความรู้ความสามารถตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (7) และทำหน้าที่ให้บริการต่อผู้รับบริการ ในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานส่งเสริมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้อนุญาต” หมายความว่า อนุบดีกรมสนับสนุนบริการสุภาพหรือผู้ซึ่งอนุบดีกรมสนับสนุนบริการสุภาพมอบหมาย

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

“ปลดกระทรวง” หมายความว่า ปลดกระทรวงสาธารณสุข

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 สถานประกอบการเพื่อสุขภาพของกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่อย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานของรัฐประเภทอื่น ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (10)

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎหมายกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดค่าใช้จ่ายอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศกำหนด ดังต่อไปนี้

- (1) มาตรฐานเกี่ยวกับสถานที่และความปลอดภัยของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ อุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์และเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ที่ใช้ในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ
- (2) การกำหนดชื่อสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ
- (3) มาตรฐานเกี่ยวกับการให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ
- (4) คุณสมบัติของผู้ดำเนินการ
- (5) คุณสมบัติและจำนวนของผู้ให้บริการ
- (6) มาตรฐานการฝึกอบรม การประเมิน และการรับรองความรู้ความสามารถของผู้ดำเนินการ
- (7) มาตรฐานการฝึกอบรม การประเมิน และการรับรองความรู้ความสามารถของผู้ให้บริการ
- (8) โรคที่เป็นลักษณะต้องห้ามของผู้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ และผู้ให้บริการ
- (9) บริการเสริมสำหรับสปาเพื่อสุขภาพ
- (10) มาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพของกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่ เรียกชื่อย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานของรัฐประเภทอื่น
- (11) สถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ต้องจดให้มีผู้ดำเนินการ

หมวด 1

คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

มาตรา 7 ให้มีคณะกรรมการคณานິงค์ เรียกว่า คณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ประกอบด้วย

- (1) ปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ
- (2) กรรมการ โดยตำแหน่ง ได้แก่ อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ อธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก อธิบดีกรมอนามัย เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา และประธานสภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- (3) ผู้แทนสมาคมเกี่ยวกับการประกอบกิจการเพื่อสุขภาพ จำนวนห้าคน ซึ่งเลือกกันเองตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

(4) ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนสามคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความชำนาญหรือผู้เชี่ยวชาญด้านบริการสุขภาพ

ให้ผู้อำนวยการสำนักงานเป็นกรรมการและเลขานุการ และแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการ จำนวนสองคน

มาตรา 8 กรรมการตามมาตรา 7 (4) มีภาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปี และให้วาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการตามมาตรา 7 (3) สืบสุดลงพร้อมกับภาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการตามมาตรา 7 (4)

กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับเลือกหรือแต่งตั้งอีกได้

มาตรา 9 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการตามมาตรา 7 (3) และ (4) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) เป็นบุคคลล้มละลาย

(4) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(5) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดดุทุก

(6) รัฐมนตรีให้ออกเนื่องจากมีความประพฤติไม่เหมาะสมตามข้อเสนอของคณะกรรมการ ทั้งนี้ นิติของคณะกรรมการที่ให้ออกต้องไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมกรทั้งหมดที่มีอยู่

มาตรา 10 ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ดำเนินการเลือกหรือแต่งตั้งกรรมการประเภทเดียวกันดำรงตำแหน่งแทน และให้ผู้ที่ได้รับเลือกหรือแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมกรซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมกรทั้งหมดที่มีอยู่จนกว่าจะมีการเลือกหรือแต่งตั้งกรรมกรตามความในวรรคหนึ่ง

มาตรา 11 ในกรณีที่กรรมกรดำรงตำแหน่งครบวาระ หากยังมิได้มีการเลือกหรือแต่งตั้งกรรมกรใหม่ ให้กรรมกรซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามนี้อยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมกรซึ่งได้รับเลือกหรือแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา 12 ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการประกอบกิจการเพื่อสุขภาพ เสนอต่อ คณะกรรมการเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบและมอบหมายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตาม อำนาจหน้าที่
- (2) เสนอความเห็นต่อผู้อนุญาตในการพิจารณาออกใบอนุญาต
- (3) เสนอความเห็นต่อผู้อนุญาตเพื่อเพิกถอนใบอนุญาต กรณีสถานประกอบการเพื่อ สุขภาพปฏิบัติการ ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัตินี้
- (4) พิจารณาเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ
- (5) แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารด้วยวิธีการใดๆ ตามที่เห็นสมควร เพื่อมิให้ประชาชนลง เข้าใจผิดซึ่งอาจเป็นอันตรายเนื่องจากการจัดบริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ
- (6) กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองหน่วยงาน สถาบัน องค์กรหรือสถาบันการศึกษาที่จัด ฝึกอบรมผู้ดำเนินการหรือผู้ให้บริการ
- (7) กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการประเมินความรู้ความสามารถเพื่อออกใบรับรองให้แก่ ผู้ดำเนินการหรือผู้ให้บริการ
- (8) ให้คำแนะนำต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาความรู้ตลอดจนหลักเกณฑ์และ วิธีการตามพระราชบัญญัตินี้
- (9) ให้คำแนะนำหรือให้คำปรึกษาในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้ หรือการออก ประกาศตามพระราชบัญญัตินี้
- (10) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติงานตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
- (11) ปฏิบัติงานหรือดำเนินการอื่นใดตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา 13 การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของ จำนวนกรรมการทั้งหมดจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธาน กรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธาน ในที่ประชุมสำหรับการประชุมในคราวนั้น

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมถ้ามิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นให้อีกเสียงข้างมาก กรรมการ คนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียง เพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา 14 คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องหนึ่งเรื่องใดหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการอนุมายก์ได้
การประชุมคณะกรรมการให้นำมาตรา 13 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด 2 สำนักงานส่งเสริมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

มาตรา 15 ให้จัดตั้ง “สำนักงานส่งเสริมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ” ขึ้นในรัฐ สนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข ให้มีผู้อำนวยการเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงาน

มาตรา 16 ให้สำนักงานมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) ปฏิบัติธุรการของคณะกรรมการ

(2) ดำเนินการหรือสนับสนุนให้มีการดำเนินการศึกษา วิเคราะห์ วิจัยปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับ การประกอบการเพื่อสุขภาพ และดำเนินการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบาย รวมทั้ง แผนงานและมาตรการต่างๆ ในการประกอบการเพื่อสุขภาพ แล้วรายงานให้คณะกรรมการทราบ

(3) ประสานงานและร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานเกี่ยวกับการประกอบการเพื่อสุขภาพที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

(4) ดำเนินการจัดทำทะเบียนสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ผู้ดำเนินการและผู้ให้บริการ

(5) เป็นศูนย์กลางข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(6) รับเรื่องร้องทุกข์หรือร้องเรียนจากประชาชนเกี่ยวกับการประกอบกิจการเพื่อสุขภาพ

(7) จัดให้มีหรือส่งเสริมและสนับสนุนการเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการเกี่ยวกับการประกอบ กิจการเพื่อสุขภาพ

(8) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการอนุมายก์

หมวด 3 การขออนุญาตและการออกใบอนุญาต

มาตรา 17 ผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ให้ยื่นคำขอ อนุญาต และเมื่อผู้ขออนุญาตออกใบอนุญาตให้แล้วจึงจะประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อ สุขภาพนั้นได้

การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตตามวาระหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 18 ผู้ขออนุญาตจะออกใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ เมื่อปรากฏว่าผู้ขออนุญาต

(1) มีอายุไม่ต่ำกว่าเข็มปีบริบูรณ์

(2) มีล้วนที่อยู่ในประเทศไทยไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

(3) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือได้ฟันโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต

(4) ไม่เคยเป็นบุคคลวิกฤต คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(5) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

(6) ไม่เป็นโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (8)

(7) มีสถานประกอบการ อุปกรณ์ พลิตภัณฑ์และเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ตรงตามมาตรฐานที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (1)

(8) ซึ่งสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6

(2) และไม่ใช่ซึ่งสถานบริการสุขภาพพื้นที่หรือคล้ายคลึงกับซึ่งสถานบริการสุขภาพอื่น หรือซึ่งสถานบริการสุขภาพที่อยู่ในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกเพิกถอน

(9) มีผู้ดำเนินการซึ่งมีคุณสมบัติตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (4) และไม่เป็นโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (8) ทั้งนี้ สถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ต้องจัดให้มีผู้ดำเนินการให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (11)

(10) มีผู้ให้บริการซึ่งมีคุณสมบัติและจำนวนตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (5) และไม่เป็นโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (8)

(11) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ถูกเพิกถอนมาแล้วเกินหนึ่งปีก่อนวันขออนุญาต

ผู้ขออนุญาต ผู้ดำเนินการ และผู้ให้บริการอาจเป็นบุคคลเดียวกันก็ได้

ในการปฏิบัติบุคคลเป็นผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้แทนของนิติบุคคลหรือผู้มีอำนาจทำการแทนนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวาระหนึ่ง (2) (3) (4) (5) (6) (7) หรือ (11) ด้วย

มาตรา 19 ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตประسังค์จะแก้ไขรายการในใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอต่อผู้อนุญาต เว้นแต่เป็นการซ้ายหรือเปลี่ยนแปลงสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเป็นการชั่วคราวเพรำมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนอันไม่อาจดำเนินการขออนุญาตได้

การยื่นคำขอ การอนุญาต และการซ้ายหรือเปลี่ยนแปลงสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเป็นการชั่วคราวเพรำมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนอันไม่อาจดำเนินการขออนุญาตได้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 20 ใบอนุญาตให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตประสังค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอต่อผู้อนุญาตก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ

เมื่อได้ยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้ใบอนุญาตดังกล่าวคงใช้ต่อไปได้จนกว่าจะมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น ในกรณีที่มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้อนุญาตแจ้งให้ผู้รับอนุญาตทราบ

การขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 21 ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด ให้ผู้รับอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด 4

หน้าที่ของผู้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ และผู้ให้บริการ

มาตรา 22 ผู้รับอนุญาตต้องควบคุมดูแล ให้ผู้ดำเนินการทำหน้าที่ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ ผู้ดำเนินการต้องควบคุมดูแลกิจการของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นโดยใกล้ชิดและไม่เป็นผู้ดำเนินการแห่งอื่น

มาตรา 23 ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตประสังค์จะประกอบกิจการในระหว่างที่ผู้ดำเนินการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นการชั่วคราว ให้ผู้รับอนุญาตปฏิบัติหน้าที่แทนได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้ดำเนินการดังกล่าวไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นการชั่วคราว และให้มีหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้ดำเนินการ

มาตรา 24 ในกรณีที่มีการเปลี่ยนผู้ดำเนินการ ให้ผู้รับอนุญาตแจ้งต่อผู้อนุญาตเป็นหนังสือทราบอย่างช้าภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนผู้ดำเนินการ

มาตรา 25 ผู้รับอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตและเครื่องหมายรับรองมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพของตนไว้ในที่เปิดเผยแพร่ให้ด้วย ณ สถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น เครื่องหมายรับรองมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพและการแสดงเครื่องหมายดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 26 ผู้รับอนุญาตมีหน้าที่จัดทำทะเบียนประวัติผู้ดำเนินการและผู้ให้บริการ และจัดทำรายงานผลการดำเนินงานของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเสนอต่อผู้อนุญาตอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 27 ผู้รับอนุญาตและผู้ดำเนินการมีหน้าที่และความรับผิดชอบดังต่อไปนี้

(1) ควบคุมดูแลผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้โดยเคร่งครัด

(2) จัดทำคู่มือปฏิบัติการสำหรับบริการหรือคู่มือการใช้อุปกรณ์ พลิตภัณฑ์และเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ และพัฒนาผู้ให้บริการให้สามารถให้บริการนั้นๆ ได้ตามคู่มือที่จัดทำขึ้น รวมถึงในกรณีที่มีการจัดบริการรายการใหม่หรือปรับปรุงบริการรายการใดๆ ในแบบแสดงรายการ หรือมีการใช้อุปกรณ์ พลิตภัณฑ์และเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ใหม่ด้วย

(3) ควบคุมดูแลนิให้มีการจัดสถานที่สำหรับผู้ให้บริการแสดงตนเพื่อให้ผู้รับบริการสามารถเลือกผู้ให้บริการได้

(4) ควบคุมดูแลผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้มีการลักษณะหรือมีการค้า หรือร่วมประเวณี หรือมีการกระทำ หรือบริการที่ขัดต่อกฎหมาย วัฒนธรรม ศีลธรรมและประเพณีอันดี

(5) ควบคุมดูแลการบริการ อุปกรณ์ พลิตภัณฑ์และเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ให้ได้มาตรฐาน สุกสุขลักษณะและใช้ได้อย่างปลอดภัย

(6) ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน โดยเคร่งครัด

(7) จัดให้มีมาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและป้องกันผู้ให้บริการและบุคคลซึ่งทำงานในสถานประกอบการมิให้ถูกล่วงละเมิดทางเพศ

มาตรา 28 ผู้ให้บริการมีหน้าที่ให้บริการตามมาตรฐานเกี่ยวกับการให้บริการเพื่อสุขภาพตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (3)

หมวด 5

การควบคุมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

มาตรา 29 ผู้รับอนุญาตต้องใช้ชื่อสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้ถูกต้องตรงตามที่ได้รับการอนุญาต

มาตรา 30 ห้ามมิให้ผู้ใดนอกจากผู้รับอนุญาตใช้เครื่องหมายรับรองมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ในประการที่น่าจะเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นสถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว

มาตรา 31 ในระหว่างเวลาทำการของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ห้ามผู้ให้บริการ ให้บริการเพื่อสุขภาพนอกสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

มาตรา 32 ผู้รับอนุญาตหรือผู้ดำเนินการต้องไม่ดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) รับบุคคลที่มิได้ผ่านการฝึกอบรมและการรับรองความรู้ความสามารถตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (7) หรือเป็นโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (8) เข้าทำงานเป็นผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(2) ยินยอมหรือปล่อยปะละเลยให้ผู้มีอาการมีน้ำเงາประจำตัวจุกจิกวุ่นวายหรือครองสติไม่ได้เข้าไปอยู่ในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพระหว่างเวลาทำการ

(3) ยินยอมหรือปล่อยปะละเลยให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(4) ยินยอมหรือปล่อยปะละเลยให้มีการนำอาวุธเข้าไปในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพโดยฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

(5) การอื้นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

หมวด 6

การโฆษณา

มาตรา 33 การโฆษณาเกี่ยวกับการให้บริการเพื่อสุขภาพต้องไม่ดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ใช้ข้อความโฆษณาอันเป็นเท็จหรือโ้อ้อวดเกิดความเป็นจริง

(2) โ้อ้อวดสรรพคุณของการบริการเพื่อสุขภาพหรืออุปกรณ์ พลิตภัณฑ์และเครื่องมือ เครื่องใช้ต่างๆ อันเป็นส่วนประกอบในการให้บริการว่าสามารถบำบัด รักษา บรรเทา หรือป้องกัน โรคได้ หรือใช้ด้อยคำอื่นใดที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน

(3) โภชนาในประการที่น่าจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับการให้บริการเพื่อสุขภาพ

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 34 ในกรณีที่มีการโฆษณาฝ่ายมาตรา 33 ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ผู้โฆษณาจัดการกระทำดังกล่าวได้

คำสั่งตามวรรคหนึ่งผู้อนุญาตจะสั่งให้โฆษณาเผยแพร่ข้อมูลที่ถูกต้องด้วยก็ได้

หมวด 7

การพักใช้ใบอนุญาตและการเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 35 ผู้รับอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน

ผู้รับอนุญาตซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาตต้องหยุดประกอบกิจกรรมตามที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตนั้น และระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตนั้นจะขอรับใบอนุญาตใหม่ ตามพระราชบัญญัตินี้อีกไม่ได้

ถ้าผู้รับอนุญาตได้ดำเนินการให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้วให้ผู้อนุญาตสั่งเพิกถอนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต

มาตรา 36 เมื่อปรากฏต่อผู้อนุญาตว่าผู้รับอนุญาตขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะดังห้ามตามมาตรา 18 หรือฝ่าฝืนคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 35 ให้ผู้อนุญาตโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

มาตรา 37 คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับอนุญาตทราบ ในการแจ้งคำสั่งนั้นหากไม่พบตัวผู้รับอนุญาตหรือผู้รับอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ปิดคำสั่งไว้ในที่ปิดเผยแพร่เห็นได้จากสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ และให้อธิบายว่าผู้รับอนุญาตได้ทราบคำสั่งนั้นแล้วตั้งแต่วันที่ปิดคำสั่ง

มาตรา 38 ผู้ใดเพิกถอนใบอนุญาตแล้วจะขอรับใบอนุญาตใหม่อีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด 8

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 39 ใน การปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

- (1) เข้าไปในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในระหว่างเวลาทำการของสถานที่นั้นเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ให้มีอำนาจกระทำการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้ได้ข้อมูลหรือพยานหลักฐาน
- (2) เก็บอุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์และเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ที่ใช้ในการให้บริการเพื่อสุขภาพในปริมาณพอสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบหรือวิเคราะห์
- (3) ยึดหรืออายัดอุปกรณ์ ผลิตภัณฑ์และเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ตลอดจนภาชนะบรรจุ ทึบห่อ ฉลากและเอกสารกำกับ และเอกสารหรือวัตถุอื่นใดที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าจะเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด
- (4) มีหนังสือเรียกให้บุคคลมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 40 ให้ผู้รับอนุญาตและผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการเพื่อสุขภาพอำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 39

มาตรา 41 ใน การปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อนบุคคลที่เกี่ยวข้อง บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 42 ใน การปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด 9

การอุทธรณ์

มาตรา 43 ในกรณีผู้อนุญาตไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อปลัดกระทรวงภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือของผู้อนุญาตแจ้งการไม่ออกใบอนุญาตหรือการไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต แล้วแต่กรณี

คำวินิจฉัยของปลัดกระทรวงให้เป็นที่สุด ในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาตของปลัดกระทรวงเมื่อมีคำขอของผู้อุทธรณ์ ปลัดกระทรวงมีอำนาจสั่งให้ประกอบการเพื่อสุขภาพไปพลาสติก่อนก็ได้

มาตรา 44 ผู้รับอนุญาตซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาตหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต มีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อปลัดกระทรวงภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งของผู้อนุญาตที่แจ้งการพักใช้ใบอนุญาตหรือการเพิกถอนใบอนุญาต แล้วแต่กรณี

คำวินิจฉัยของปลัดกระทรวงให้เป็นที่สุด การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุให้หุ้นการบังคับตามคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 45 การพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา 43 หรือมาตรา 44 ให้ปลัดกระทรวงพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำอุทธรณ์ ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้มีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ในการนี้ให้ขยับระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว

หมวด 10 บทกำหนดโทษ

มาตรา 46 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 17 ต้องระวังโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 47 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 19 หรือมาตรา 30 ต้องระวังโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา 48 ผู้รับอนุญาตหรือผู้ดำเนินการผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 25 หรือมาตรา 26 ต้องระวังโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา 49 ผู้รับอนุญาตหรือผู้ดำเนินการ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 29 มาตรา 31 หรือมาตรา 32 ต้องระวังโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา 50 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 24 มาตรา 27 หรือมาตรา 33 ต้องระวังโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 51 ผู้รับอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามตามมาตรา 35 ต้องระวังโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 52 ผู้รับอนุญาตหรือผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริการเพื่อสุขภาพผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 40 ต้องระวังโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา 53 บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มิโทษปรับสถานเดียว ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมีอำนาจเบริญเทียนได้ และเมื่อผู้กระทำผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เบริญเทียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเบริญเทียนแล้ว ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมีอำนาจเบริญเทียนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เบริญเทียน

หมวด 11

บทเฉพาะกาล

มาตรา 54 สถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยที่ได้รับใบรับรองมาตรฐานสถานประกอบการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.250 อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้อธิบดีเป็นผู้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 55 ผู้ดำเนินการที่ได้รับใบรับรองตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปอีกสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และต้องเข้ารับการฝึกอบรมและการประเมินความรู้ความสามารถของผู้ดำเนินการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (6)

มาตรา 56 หน่วยงานราชการ สถาบันหรือสถานศึกษาตามที่คณะกรรมการตรวจและประเมินมาตรฐานสถานประกอบการกลางรับรองหลักสูตรตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สามารถใช้หลักสูตรเดิมต่อไปได้อีกสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และต้องเสนอให้มีการรับรองหลักสูตรตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (7)

มาตรา 57 ผู้ให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจสถานบริการ พ.ศ. 2509 อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สามารถให้บริการต่อไปอีกสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และต้องเข้ารับการฝึกอบรมและการรับรองความรู้ความสามารถของผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 6 (7)

มาตรา 58 บรรดาคำขอใดที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และยังอยู่ในระหว่างการพิจารณา ให้อธิบายว่าเป็นคำขอตามพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม ในกรณีที่คำขอได้มีข้อแตกต่างไปจากคำขอตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งให้ผู้ขออนุญาตดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 59 ประกาศกระทรวงสาธารณสุขเรื่องกำหนดสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวย มาตรฐานของสถานที่บริการ ผู้ให้บริการ หลักเกณฑ์ และวิธีการตรวจสอบเพื่อรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานสำหรับสถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 พ.ศ. 2551 ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 3 (3) (ข) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ให้คงใช้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะมีกฎหมาย หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล
ประวัติการศึกษา

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

นางสาวสหัสญาเริณ พันธุ์จามวงศ์

- ปริญญาตรี นิติศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง มหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2547
- หลักสูตรวิชาว่าความของสำนักฝึกอบรมวิชาว่าความแห่งสภาพนายความ 2547
- หลักสูตรนักกฎหมายภาครัฐระดับต้นรุ่นที่ 7 ของสำนักงานคณะกรรมการคุณวิชา
- หลักสูตรการดำเนินการทางวินัยรุ่นที่ 1 ของสำนักงานข้าราชการพลเรือน
- นิติกรชำนาญการ กลุ่มงานวินัย กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงคมนาคม